DEVRİM YOLUNDA
GENÇLİK

GENÇLİĞİN TÜKENMEYEN DEVRİMCİ ENERJİSİ, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN ENERJİSİYLE BİRLEŞİNCE, DEVRİMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEBİLECEK HİÇBİR GÜÇ YOKTUR...

25 HAZIRAN 1979
FİYATI 750 Kuruş

2

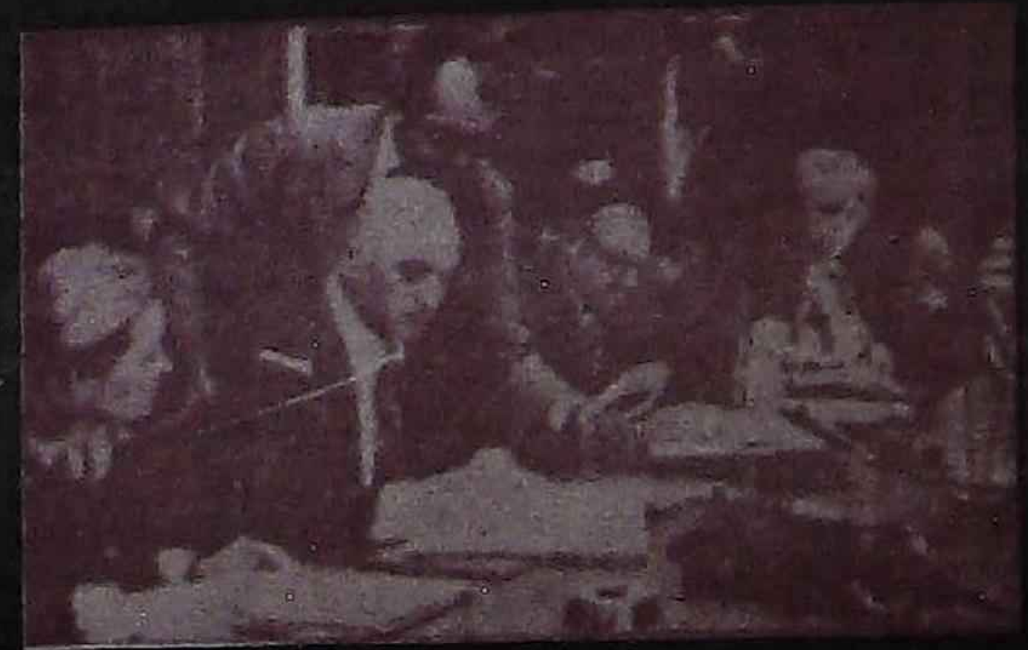

400 bin genç sokağa atıldı
ÜSS Yapıldı

Emperyalistler ve IMF ile geliştirilen yeni ilişkilerin sonuçları:

- Emperyalizme yeni kölelik zincirleri
- Yeni devalüasyonlar
- Yeni zamlar
- Daha fazla hayat pahalılığı
- Daha fazla işsizlik
- Daha fazla yokluk
- Daha fazla sefalet
- Daha fazla zulüm ve baskı

TİKP çetesi KTÜ'de ÜGD ile birleşti

● **TİKP ÇETESİ AYNI GÜNLERDE İSTANBUL'DA ÇEMBERLİTAŞ KIZ YURDUNDA İGD'LİLERLE BİRLEŞMİŞLERDİ**

Geçtiğimiz Mayıs ayı başında Trabzon Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde TİKP'li sosyal-faşistler, cinayet şebekesi ÜGD ile açık bir birlik gerçekleştirerek birlikte forum yaptılar.

Devrimcilerin akademik sorunlara sahip çıkmak konusunda gösterdikleri zaaftan da yararlanarak mayıs ayı başında TİKP hainleri, ÜGD'lilerle birleşerek KTÜ Jeoloji Bölümünde sözde "Arasınavların kaldırılması" için bir imza kampanyası açtılar. 7 Mayıs günü ise birlikte bir forum yaptılar. Eylemlerini engellemeye kalkışanlara " gereken dersi vereceklerini" söyleyerek oluşturdukları karşı-devrimci TİKP-ÜGD ittifakı adına öğrencilere tehditler savurdular. Aydınlık-TİKP hainleri, bunlarla hem kendi yüzlerini gizlemeye, hem de öğrenci kitlesi önünde iyice teşhir ve tecrit olmuş olan ÜGD faşistlerinin tecrit çemberinden kurtulmalarına yardımcı olmayı amaçlıyorlardı.

Bugün Aydınlık-TİKP revizyonist çetesi ülkemizde komprador-feodal düzeni, faşist-feodal diktatörlüğü ve ABD hegemonyasını savunmaktadır. Ülkemizde ABD hegemonyasının en azgın savunucusu ise MHP'dir. TİKP hainleri işte bu temelde MHP faşistleriyle birleşiyorlar.

Öte yandan, bugün karşı-devrimci mihraklar içinde en fazla teşhir ve tecrit olmuş mihrak da MHP'dir. Bu durumda TİKP hainleri, MHP ile ittifak isteklerini ellerinden geldiğince gizlemeye çalışıyor, MHP'ye karşı göstermelik çıkışlar yapıyor, MHP'ye karşıymış gibi görünmeye çalışıyor. Çünkü MHP'yle birlik isteğini açıktan ortaya koyduğunda kendisini "devrimci" gösterebilmek için tutunduğu son dal da kopmuş olacaktır.

Ama sınıf mücadelesinin keskinleşmesinin, halkın ve gençliğin devrimci mücadelesinin yükselmesinin kaçınılmaz bir sonucu olarak aynılar aynı yerde saflaşmak zorunda kalıyorlar. Bunun bir sonucu olarak da, TİKP hainleri KTÜ'de MHP'li faşistlerle ittifak kurarken, aynı günlerde İstanbul Çemberlitaş Kız Yurdu'nda da öğrencilerin mücadelesini engelleyebilmek için İGD'li sosyal-faşistlerle kol kola giriyorlar. Aynı şekilde onlar geçmişte de Bolu ve Düzce'de faşist partilerle ortak toplantılar yapmışlar, Adana'da ÜGD'li faşistlerle okula birlikte gelip gitmeye başlamışlar, İTÜ'de ve daha birçok okulda ÜGD'li faşistlerle birlikte aynı sıralarda ders yapmışlardı. Keskinleşen mücadele hiçbir karşı-devrimci mihrakın yüzünü gizlemesine olanak bırakmayacak şekilde hepsini de aynı yerde birleştiriyor.

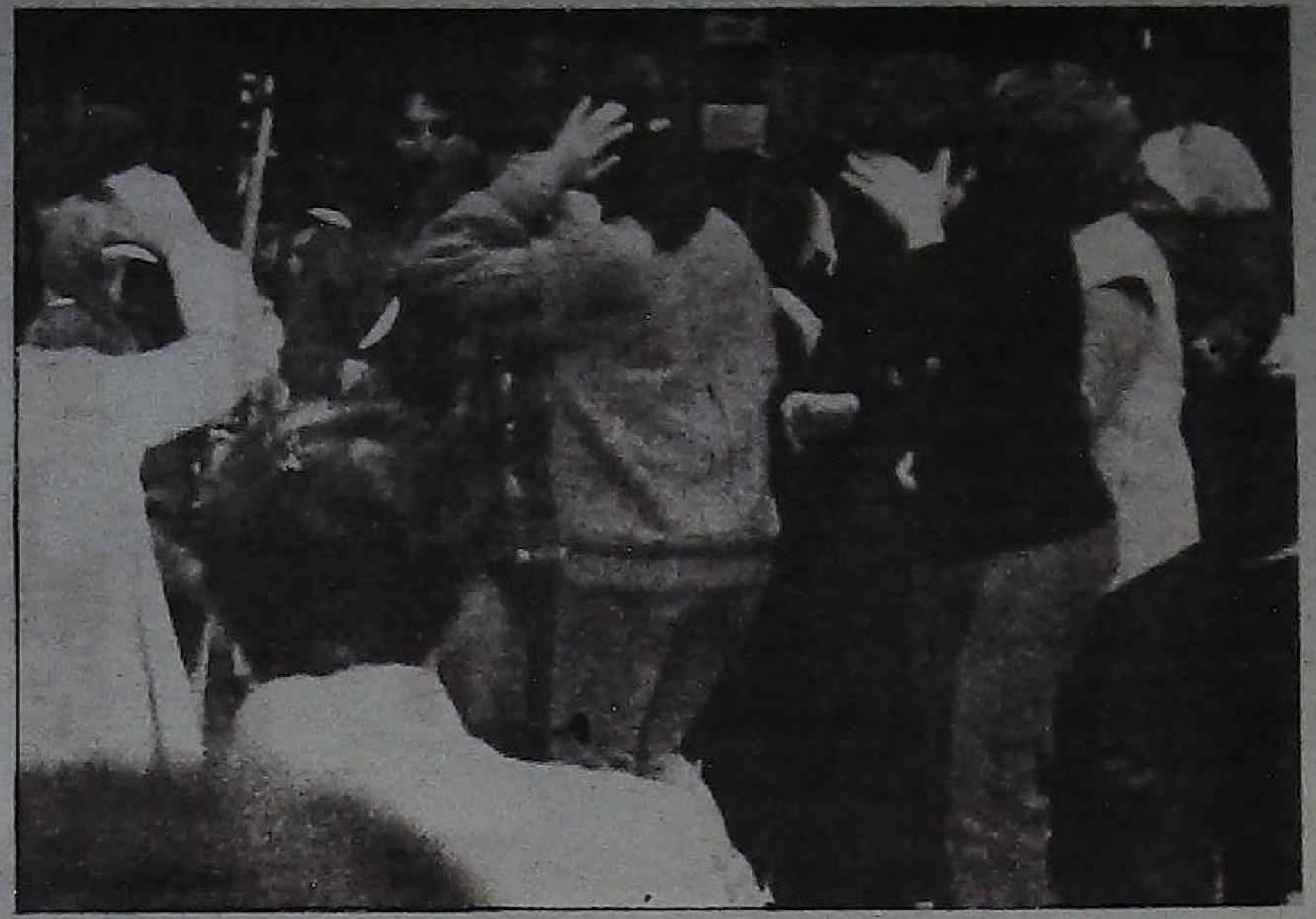
TİKP hainleri her dönemde faşist devlet terörünü savunmuş, ihbarlar yapmış, faşistlerle uzlaşmayı savunmuştur. Her dönemde faşistlere büyük yardımlar sağlayacak siyasetler savunmuştur. Bunun karşısında halkın ve gençliğin devrimci mücadelesine ise her zaman saldırmış, karşısında yer almıştır. O bunu devrimcileri katletmeye kadar vardırmıştır.

Bu revizyonist çete, MC döneminde okullarda gerçekleştirilen faşist işgallere karşı gençliğin mücadelesi giderek güçlenmeye ve etkili olmaya başladığı bir dönemde, bir yandan gençliğin mücadelesine "maceracılık" diyerek saldırırken, bir yandan da "şebekesi olan herkes okullara alınmalıdır" sloganını piyasaya sürerek faşist katillerin okullardan temizlenmesine karşı çıkmış, faşist işgallerin sürdürülmesine ve pekiştirilmesine hizmet eden bir siyaset savunmuştur. Daha sonra faşist canilerin büyük ölçüde okullardan temizlenmesinden sonra ise "okullarda huzuru bozan sahte sol ve MHP'dir" demeye başladılar. Bununla sözde MHP'ye karşı çıkıyormuş görünerek, gerçekte tamamen gençliğin okullarını tekrar faşist işgal altına alınmasına karşı direnişine ve mücadelesine saldırmışlardır. Bugün ise artık sadece devrimcileri hedef aldıklarını açıkça ifade ediyorlar: "Bugün gençlik içinde de baş mesele... sahte solcu-revizyonist çetelerin zorbalığına karşı gençliğin birliğini ve demokrasiyi gerçekleştirmek için mücadele etmektir.", "Eğer böyle davranırsak, gençlik kitlelerinin ve gerçek gençlik önderlerinin arzusu olan sahte sola karşı demokrasi mücadelesine önderlik edemeyiz." (abç. sayı 3) Bu revizyonist çetenin "baş düşman", "baş mesele" konularına dair anlayışları gözönüne alındığında bu sözleriyle aynı zamanda "sahte solcu" dediği devrimcilere karşı MHP'li faşistlerle birleşmek gerektiğini de kastettikleri açıktır.

Bugün Aydınlık-TİKP karşı-devrimcileri sıkıyönetimi açıkça destekleyerek, ihbarlar yaparak, "Milli Birlik" hükümeti önerileri getirerek, buhranın yükünü halkın sırtına yıkmak için öneriler getirerek, Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü alkışlayarak, faşist partilerle birleşmeye çalışarak bütün gücüyle karşı-devrim saflarında sağlam bir yer edinmeye çalışıyor.

Onun Trabzon ve KTÜ gibi bir yerde ÜGD'li faşistlerle açık bir ittifaka girmiş olması, üstelik sırtını ÜGD'li katillere dayayarak tehditler savurmaya kadar varması onun bu yolda ne kadar ilerlediğinin açık bir kanıtıdır. Çünkü Trabzon'da ve KTÜ'de ÜGD'li faşistler yıllardır halka ve gençliğe karşı azgınca saldırılar düzenlemektedirler. KTÜ'de gençlik, yıllardır bu faşist canilere karşı dişe diş militanca bir mücadele vermektedir. Bu cinayet şebekesi şimdiye dek onlarca genci, öğretim üyesi ve emekçiyi yaralamışlar ve katletmişlerdir. Daha kısa bir süre önce bu katiller Trabzon'da çok sayıda devrimcinin yaralandığı ve öldüğü günlerce süren azgın saldırılar düzenlemişlerdir. İşte TİKP hainlerinin ittifak yaptığı kişiler iyice tecrit olmuş ve elleri onlarca devrimcinin kanına bulanmış olan bu kiralık katillerdir.

Bu karşı-devrimci revizyonist çetenin, izlediği bu yolda hızla ilerlemeye devam edeceğinden ve MHP-ÜGD'li faşistlerle birliğini geliştirerek işi halka ve devrimcilere karşı açık ve ortak saldırılar düzenlemeye kadar vardıracağından kuşku yoktur.

Çemberlitaş Kız Yurdu'nda direniş

Birçok öğrenci yurdu hala polis-jandarma kışlası olarak kullanılırken, binlerce öğrenci yersiz-yurtsuz sokaktayken birçok engeli aşarak yurtlara girebilen öğrenciler yığınla sorun ve yoğun siyasal baskılarla karşı karşıya bırakılmaktadır. Şimdiye dek sadece İstanbul'da CHP hükümetinin getirdiği faşist Disiplin Yönetmeliği uygulanarak Site Yurdu'ndan 16, Kadırga'dan 2 öğrenci atıldı, 4 öğrenci uzaklaştırıldı. En son olarak da yurttaki sorunlarını dile getirdikleri için Çemberlitaş Kız Yurdu'ndan 18 öğrenci atıldı.

Öğrencilerin en basit isteklerini "ödenek yok" diyerek geri çeviren yöneticiler, binlerce lira harcayarak Kredi ve Yurtlar Kurumu ve Sıkıyönetim yetkilileriyle birlikte bir "eğlence gecesi" düzenlediler. Bununla amaçları öğrencileri sorunlarından uzaklaştırmak, yüzlerini gizleyerek kendilerini öğrencilerin dostu olarak göstermekti.

Halkın Kurtuluşu, D.Yol, D.Sol, Partizan, D.H.Yolu taraftarı devrimciler aralarında birlik gerçekleştirerek bu çabaları teşhir etmeyi ve gecede unutturulmak istenen sorunlarını dile getirmeyi kararlaştırdılar. Yurttaki sorunlar doğrultusunda 355 imza topladılar.

Geceye Sıkıyönetim yetkilisi, Vali Vekili, Kredi ve Yurtlar Kurumu Müşteşarları ve çok sayıda sivil polis katıldı. Ayrıca yurdun çevresi jandarma ve polis tarafından çevrildi.

Gecede sorunları açıklamak için konuşan iki öğrenci tutuklandı. Bunun üzerine öğrenciler topluca salonu terkettiler. Soldırıları protesto ederek, slogan ve marşlar söyleyerek direnişlerini sürdürdüler. İGD'li ve TİKP'li sosyal faşistler kol kola öğrencilerin direnişini engellemeye çalıştılar, salonu terkeden öğrencilere saldırdılar. Daha sonra da tek başlarına "eğlence gecesi"ni sürdürmeye ve Sıkıyönetim Paşalarını eğlendirmeye çalıştılar.

Yurt yönetimi tutuklananlarla birlikte toplam 18 öğrenciyi yurttan atma kararı aldı. Yurt öğrencileri topluca bu karara karşı çıkarak direndiler. Daha sonra polis ve jandarma yurdu basarak öğrencileri zorla yurttan çıkardı. Öğ-

HALKIN KURTULUSU-DEVRİMCİ YOL-KURTULUŞ ADANA'DA KAHRAMANMARAŞ DAVASINA İLİŞKİN EYLEM BİRLİĞİ YAPTI

Üstelik her geçen gün devrimciler eylem birliği yolunda adımlar atarakda ilerliyorlar. İşte bugün Adana'da Devrimci Yol-Halkın Kurtuluşu-Kurtuluş taraftarları bir araya gelerek **ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİ**'ni sağlamışlardır. Bu eylem birliğinin amacı; sıkıyönetim mahkemesini bir kürsu gibi kullanarak faşizmin bu provakasyonunu açığa çıkarmaktır. Faşizmin saldırılarını açığa çıkarırken revizyonistlerin arkadan hançerleyici tavırlarıda göz önüne sergilenecektir.

İlerici, yurtsever, devrimci siyasetler; faşizme, emperyalizme ve şövenizme karşı olma ilkeleri ışığında halkın mücadelesini bir üst boyutlara çıkartmaya vedevrimci halk güçlerinin birliğini pekiştirmeye çalışılacaktır, Bu birlik; halka yanlış mücadele önerilerinde bulunanlara, halkı egemen güçlere teslim etmeye yönelik mücadele anlayışı önerenlere karşı bir başını TİKP'in, öteki başını TKP vb. siyasetlerin çektiği kamplara karşı da mücadele edecektir.

Bu hafta başlayan Maraş davasında karşı-devrime hizmet eden ve katliamı hasır altı etmeye çalışan savunmalara karşı Ant--faşist eylem birliği, mahkemede sıkıyönetime teslim olmayacak, ilkelerimizden taviz vermeden faşizme karşı kitlelerin kinini dile getiren ve yeni provakasyonlara kapıları kapayan savunmalar yapacaklardır, İşte eylem birliğinin çabası budur. Ayrıca eylem birliği dava süresince devrimci sanık ve tanıkların maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılayacak ve dava boyunca kamuoyunda hakim sınıfların oyunlarını açığa çıkarıcı propaganda yürütecektir.

Tüm halkımızı Maraş davası boyunca katledilen kadın-erkek, genç-yaşlı yüzlerce Maraşlıyı unutmadan eylem birliğine maddi ve manevi destek olmaya vefaşizme karşı beraberce mücadele etmeye çağırırız.

YAŞASIN ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİMİZ
MARAŞ KATLİAMININ HESABINI SORACAĞIZ!
MİT-KONTRGERİLLA DAĞITILSIN
MHP-ÜGD KAPATILSIN!

ANTİ-FAŞİST EYLEM BİRLİĞİ
DEVRİMCİ YOL-HALKIN KURTULUŞU-KURTULUŞ

1 Mayıs 1979'da oluşan eylem birliğini geliştirelim

Bu yılki 1 Mayıs gösterileri karşı-devrimci saflarında büyük tedirginlik yarattı. Bu tedirginliğin nedenlerinden biri de devrimci halk güçlerinin güç ve eylem birliği doğrultusunda atılan adımlardı.

Bu gelişme özellikle revizyonistleri rahatsız etti. Çünkü devrimci güçlerin birliği doğrultusunda atılan her ileri adım revizyonist ihanetin durumunu doğrudan etkilemekte, onun tecritini pekiştirmektedir.

Aynı gelişme devrimci gençlik saflarında büyük sevinç ve devrimci bir kaynaşma yarattı. Birçok yerde proleter devrimcilerin ve diğer samimi devrimci genç arkadaşların çabasıyla, bu eylem birliği devam ettirildi. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri 1 Mayıs'ın hemen ertesinde Ege Üniversitesi'nde yaşandı. Revizyonist İGD çetesi tecrit edilerek güçlü bir eylem birliği oluşturuldu. Bu ve benzeri gelişmeler revizyonistlerin tedirginliğini ve telaşını artırdı. Onlar bugün her yola başvurarak gelişen eylem birliğinin önünü almak, onu kundaklamak çabası içirisindeler.

Fakat gelişen eylem birliğinden tedirgin olan ve telaşa düşen sadece revizyonistler değildir. Kurtuluş grubu gelişmeden rahatsızdır. Kendisine rağmen, tabanının yer yer bu eylem birliğine katılması Kurtuluş'u iyice rahatsız etmektedir.

Kurtuluş bugün, tabanında gelişen devrimci birlik eğilimini bastırma çabası içerisindedir. O, içinde tabanının revizyonist çetelere karşı kabaran öfkesini bastırmak için özel bir çaba harcadı. Bugün bu çabayı genelde yoğunlaştırarak sürdürüyor.

Kurtuluş'un bu gerici, bölücü çabası onun mücadele anlayışının bir sonucudur. Bu grup, revizyonizmin ve reformizmin güçlü etkilerini taşımaktadır. Bu grupta devrim perspektifi yoktur. Bunun sonucu olarak reformist bir mücadele anlayışına sahiptir. Bu onu revizyonizmin ve reformizmin kuyruğuna takmakta, onu bu gerici akımlarla eylem birliği platformuna itmektedir. Kurtuluş'un devrimci eylem birliğini engelleme çabasının nedeni işte budur. Bu çaba devrimci gençliğin eylem birliğinin engelidir. Onun kundakçısıdır. Kurtuluş binlerce genç taraftarını devrimci mücadele platformundan uzak tutmaya çalışmaktadır. Bu çaba devrimci gençliğin mücadelesini zayıflatmaktadır.

Kurtuluş yöneticilerinin dışında, devrimci gençliğin eylem birliğinin başka kundakçıları da vardır. Bunlar devrimci saflara sızmış gizli revizyonist-reformist unsurlardır. 1 Mayıs eylem birliğinin ardından ülkenin çeşitli yerlerinde meydana gelen olaylara, son olarak da Ankara'daki bir dizi olumsuz olaya bakıldığında D.Yol saflarında böylesi unsurların belirli bir etkiye sahip oldukları görülmektedir. Bu unsurlar D. Yol ile proleter devrimci hareket arasında gelişen devrimci eylem birliğini kendileri için, kendi çizgileri için bir tehlike olarak görmektedirler. Bunun için de gelişen eylem birliğini engellemeye çalışmaktalar. Bu unsurlar eski bölücü çizgiyi savunmakta, bu çizgiyi güçlendirecek oyunlar tezgahlamakta, kışkırtıcı ve saldırgan bir tutum izlemektedirler.

Böylelerinin çabası ile Kurtuluş yöneticilerinin çabası aynı amaca yöneliktir. Bunlar D.Yol'u proleter devrimci hareketle eylem birliğinden alıkoymaya çalışmaktadırlar.

Gelişen eylem birliğinin bir başka engeli de geçmişin olumsuz mirası olan önyargılar ve grupçuluktur. Kurtuluş yöneticileri ve D.Yol saflarındaki bölücü unsurlar bundan mümkün mertebe yararlanmaya çalışıyorlar. D.Yol'un kesin ve kararlı bir tutum izlememesi, bu önyargılara ve grupçuluğa karşı açık bir mücadele sürdürmemesi ve tabanını bu konuda eğitmemesi bunların işini nisbeten kolaylaştırıyor.

Fakat herşeye rağmen bugün gençlik içinde eylem birliği düşüncesi güçlenmektedir. Bölücülük, reöizyonizme-reformizme kuyrukçuluk, teslimeyetçilik sürekli taraftar kaybetmekte, tecriti hızlanmaktadır. Zaten bunun bir sonucudur ki, Kurtuluş yöneticileri revizyonist akımları, onlarla eylem birliğini açıktan savunmamaktadırlar. Oportünist bir ustalıkla, "Halkın Kurtuluşu dostlarımızı düşman olarak gösteriyor" gibi üstü örtülü cümlelerle revizyonist ihaneti sık sık aklıyorlar. Fakat gerçek niyetlerini gizlemek içinde sürekli olarak "T'K'P'li hainler" demek zorunda kalıyorlar. Kurtuluş grubunun sadece laf planında da kalsa böyle zorunlu bir tutum takınması revizyonizme kuyrukçuluk eğiliminin tecritini göstermektedir.

Kurtuluş yöneticilerinin, devrimci saflara sızmış revizyonist, reformist ve karanlık unsurların, geçmişin kalıntısı gerici önyargıların, grupçuluğun, gelişen devrimci eylem birliğini bozmasına, zayıflatmasına izin vermemeliyiz. Baskı ve sömürünün arttığı, devrimci gençlik hareketini ezme faaliyetinin arttığı bir dönemde devrimci eylem birliğini güçlendirmeli, ilerletmeliyiz.

Devrimci gençlik olarak eylem birliğini geliştirme, yayma doğrultusunda atacağımız her ileri adım halkımızın devrim mücadelesine önemli bir katkı olacaktır.

DEVRİMCİ YOL İGD'NİN SALDIRISINI LANETLİYOR

DEVRİMCİ YOL

İGD'li hainlerin saldırıları İzmir gençliğinin mücadelesini durduramayacaktır!

Son günlerde, İzmir'de ve Ege Üniversitesi'nde meydana gelen bazı
olaylar kamuoyunun dikkatlerini bu olaylara çekmiş, burjuva bası-
nının öteden beri yaptığı "sol gruplar yine çatıştı, Pekin yanlıları ile
Moskova yanlıla.ı birbirine girdi, kan gövdeyi götürdü...", vb. yayga-
raları ortalığı kaplamıştır.

Öncelikle belirtelim ki, son günlerde İzmir'de meydana gelen olaylar,
Sol gruplar arası çatışma değil, bir avuç İGD'li saldırganın tüm genç-
liğe yönelik açık saldırılarıdır. Daha önce Çınarlı Meslek Lisesi'nde,
EÜ Ziraat Fakültesi'nde örneğini gördüğümüz bu saldırılar en son
8.5.1979 tarihinde Ege Üniversitesi'nde tekrarlanmış, 11 öğrenci
kurşunla yaralanmış, üniversite bahçesi savaş alanına dönmüş ve Üni-
versite süresiz kapatılmıştır. Faşist güçlerin "soldan" gönüllü destek-
çiliğini yapan sol maskeli provokatörlerin saldırıları Ege Üniversitesi'
ndeki bu olayla doruk noktasına ulaşmıştır.

....

Aynı anda İGD'li saldırganlardan biri kitleye ateş etmeye başlamış-
tır. Bu olay, polis ve jandarmanın kitleye ateş edebilmesi için başlan-
gıç emri olmuş, polis ve jandarma bütün kitleyi yaylım ateşine tut-
muş, 4 ü ağır olmak üzere birçok arkadışımız yaralanmış, yüzlercesi
coplanmış, dipçiklenmiş ve gözaltına alınmıştır. Ve ardından Üniver-
site süresiz kapatılmıştır.

Evet, İGD'li hainler şimdilik faşist güçlerin başarmak isteyipte başa-
ramadığını başarmışlar ve üniversiteyi kapattırarak gençliğin müca-
delesini kısmen engellemişlerdir. Şüphesiz bu tavırlarından ötürü de
aynen 1 Mayıs'da olduğu gibi hakim sınıflardan takdirname almakta
gecikmeyeceklerdir.

Fakat, İGD'lilerin bütün bu saldırıları İzmir gençliğinin devrimci mü-
cadelesini engelleyemeyecektir. İzmir gençliği bugüne kadar faşist
güçlerin her türlü saldırısına karşı yılmadan mücadele etmiş, üniver-
site, yüksek okul ve liseleri demokratik birer mevzii haline getirmiş-
lerdir. Bugün buralarda MHP'li faşistler barınamamakta ve gençliğe
saldırı düzenleyememektedir. İGD'liler bu boşluğu doldurup genç-
liğin mücadelesini engellemek istemekte, yüzlerine sol maskeler ta-
karak gençliğe saldırı düzenlemektedir. Fakat İGD'li hainlerin bütün
bu saldırıları boşa çıkacaktır. Dün MHP'li faşist saldırılar nasıl püs-
kürtülmüş, kirli emelleri boşa çıkartılmışsa aynı akıbet, objektif
olarak faşistlerin görevini üstlenen İGD'lilerin başına gelecektir.

İzmir gençliği kendine uzanan elleri kırmasını bilecek, emekçi hal-
kının kurtuluş mücadelesinde şimdiye kadar olduğu gibi bundan
sonra da şerefli yerini alacaktır.

ÜNİVERSİTE AÇILMALIDIR!

JANDARMA-POLİS ÜNİVERSİTEDEN ÇIKMALIDIR!

Yeni devalüasyon ve zamlar

Açlığı sefaleti ve işsizliği daha da artıracak

Geçtiğimiz günlerde ''katlı kur'' uygulaması adı altında yüksek oranlı yeni bir devalüasyon yapıldı. Burjuva gazetelerinin belirttiğine göre, bu devalüasyon, 50 yılı aşkın cumhuriyet tarihinin 5 büyük devalüasyonundan biridir. Bu devalüasyonla birlikte yeni zamlar gelmeye başladı ve bunlar bugün var hızıyla devam ediyor.

Her geçen gün hızla artan hayat pahalılığına ve işsizliğe paralel olarak, artık devalüasyonlara daha sık sık rastlıyoruz. Birkaç yıl öncesine kadar, birkaç yılda bir veya yılda bir yapılan devalüasyonlar, artık bir yıl içinde birkaç kez birden birden yapılmaktadır. Bu ise her seferinde yeni zamları, sefaleti ve işsizliği birlikte getirmektedir. Örneğin yapılan ''mini devalüasyonları'' saymazsak, sadece 1979 yılının ilk o ayı içinde iki kez devalüasyon yapılmıştır. 1979 yılının ilk ayından itibaren irili ufaklı zamlar birbirini izledi. Mart ayı içinde KİT ve petrol ürünlerine % 100'ü aşkın zamlar yapıldı. Özellikle petrol ürünlerine yapılan yüksek oranlı zam, zincirleme bir zam furyası yarattı. Bu zam furyası henüz sürerken, nisan ayı içerisinde yeni bir devalüasyon yapıldı ve doların resmi değeri 26.5 liraya çıktı. Bu, zincirleme bir şekilde süren zamları daha da kamçıladı. Bu zincirleme zamlar sürerken geçtiğimiz günlerde yüksek oranlı yeni bir devalüasyon yapıldı. (Bu kez ikili bir devalüasyon yapıldı. 1 Dolar; tarım ürünlerinin ihracatında ve hampetrol ve gübre ithalatında 35 lira karşılığında işlem görecektir. Diğer ihracat ve ithalatlar da ise 47 lira 16 kuruş üzerinden işlem görecektir.) Yeni devalüasyonun hemen ardından yeni bir zam furyasının başı görüldü. İlk anda benzine ortalama % 33, kömüre % 40-60, demir çeliğe % 44 içkilere ortalama % 64, ekmeğe ise birçok il ve ilçede % 50-75 oranında yeni zamlar yapıldı. Petkim ve KİT ürünlerine, Devlet Demir Yolları, Türk Hava Yolları, otobüs, dolmuş ve taksi ücretlerine yapılacak yeni zamlar gündemdedir. Çeşitli sanayi kuruluşları yeni zamlar için sıra beklemektedir. Yeni devalüasyonun etkisi yeni zamları getirmekle sınırlı kalmayacaktır. Aynı zamanda yatırım alanlarını çok daha sınırlandıracak ve işten atmaları hızlandıracaktır.

YENİ DEVALÜASYON VE ZAMLAR NASIL GELDİ?

Yüksek oranlı yeni bir devalüasyonun yapılması ve onu yeni zam furyalarının takip etmesi elbette ani birşey, durup dururken ortaya çıkmış birşey değildir. Yeni devalüasyon ve zamlar komprador-feodal düzenin derinleşen buhranının yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkma çabasının ve bunu yapmak için sürdürülen pazarlıkların bir sonucu olarak *gelmiştir*.

Bilindiği gibi, birkaç yıldan beri ''döviz darboğazını aşma'', ''Türk ekonomisini düzlüğe çıkarma'' gerekçeleriyle sürekli ''tedbir paketleri'' hazırlandı ve ''ekonomik operasyonlar'' yapıldı. Bunların sonucu hep, yeni devalüasyonlar, zam furyaları ve artan işsizlik oldu. Ancak tüm ''tedbir paketleri''ne yapılan ''operasyonlara'' rağmen, komprador-feodal düzenin içinde bulunduğu buhranın daha da derinleşmesi önlenemedi. Bu durum, egemen sınıflarla emperyalistlerin ziyaretlerini ve pazarlıklarını çok daha sıklaştırdı. CHP'nin hükümet olmasından sonra da bu durum böyle devam etti.

Emperyalistler ülkemiz üzerindeki sömürü ve yağmalarını korumak ve bunu daha da artırmak için, ülkemizle daha çok ''ilgilenmeye'' başladılar. 1979 yılının ocak ayında Guadeloupe Zirvesinde biraraya gelen emperyalist elebaşılar, kapitalizmi saran buhranın nasıl atlatılacağının yanı sıra, ülkemiz üzerindeki pazarlıklarını da ele aldılar. Emperyalist elebaşıların ülkemiz üzerine kararlaştırdıkları direktifler, zirveden sonra açıklandı. Egemen sınıflara ''taze para''nın verilmesi için;

1-Temel tüketim maddelerine yeni zamlar

2-Yüksek oranlı, en az % 40'ın üzerinde yeni bir devalüasyon

3-İşçi ücretlerinin ve memur maaşlarının dondurulması

4-Yabancı sermaye yatırımlarının daha da teşvik edilmesi

5-Yeni askeri imtiyazlar. Üslerin görev sahasının genişletilmesi ve İran'dan sökülen üslerin ülkemize monte edilmesi.

Bu direktiflerin belirlenmesinden sonra, CHP hükümeti bunları uygulamak için emperyalistlerle görüşmelerini ve pazarlıklarını daha da sıklaştırdı. Bu ara ABD, İngiliz, Fransız B.Alman emperyalistleri, Almanya'da yeni toplantılar yaptı ve yeni direktifler verdi. CHP hükümeti bu direktifleri uygulamak için, bir yandan kamuoyu oluşturmaya, diğer yandan halkın ve gençliğin yükselecek mücadelesini birbir yolla, sıkıyönetimle bastırmaya çalıştı. CHP hükümetinin tüm ''halkçılık'' demagojisine rağmen, bütün yaytığı egemen sınıfların ve emperyalistlerin isteklerini bir bir yerine getirmek oldu. Zamlar biribirini izledi. Toplumsal anlaşma ile işçilerin ücretleri dondurulmak istendi. Tarım ürünlerinin fiyatları düşük tespit edildi. Emperyalistlerle yeni kölelik anlaşmaları imzalandı ve ABD'ye yeni askeri imtiyazlar verildi.

İşte emperyalist elebaşıların Guadeloupe Zirvesinde, Almanya'da yapılan toplantılarda ülkemizle ''ilgilenmesinin'' CHP hükümetiyle pazarlıklar yürütmesinin ardından bütün bunlar gelmiştir. % 77'yi aşan yeni devalüasyon ve zamlar da bunun bir sonucu olarak geldi.

YENİ DEVALÜASYON VE ZAMLAR KİME NE GETİRMEKTEDİR?

Türk parasının değerinin % 77 oranında düşürülmesi ve bunu takiben gelen yeni zam furyasıyla komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların ağababası emperyalistlerin kârlarına yeni kârlar eklenecek, onların halkımız ve gençliği üzerindeki sömürü ve baskısı daha da artacaktır. Daha da önemlisi, derinleşen buhranın yükünü emekçilerin sırtına yıkmada onlar yeni bir adım atmış olacaktır.

> * FİYAT ARTIŞLARI DURDURULMALI VE ÖZELLİKLE İŞÇİ VE DİĞER EMEKÇİ KİTLELERİN ZORUNLU İHTİYAÇ MADDELERİNİN FİYATLARI DÜŞÜRÜLMELİDİR.
> * TEKELCİ İŞLETMELERİN AŞIRI KARLARI KISITLANMALIDIR.
> * HERKESE İŞ VERİLMELİ VE GENEL İŞSİZLİK SİGORTASI KURULMALIDIR.

Yeni devalüasyon ve zamlar, halkımız ve gençliği için çekilmez hale gelen yaşamı bir o kadar daha kötüleştirecektir. Açlığı, sefaleti ve işsizliği daha çok artıracaktır. Hızla yükselen fiyat artışlarının hızını daha da artıracaktır. Örneğin, verilere göre, 1979 yılının ilk 5 ayında fiyatlar % 35 oranında artmıştır. Yine aynı verileri tespit edenlere göre, yılın geri kalan 7 ayında fiyat artışlarının hiç olmayacağı varsayılsa bile, sadece devalüasyonun etkisiyle fiyatlar % 20 oranında artacaktır. Bu örnek, fiyat artışlarının nasıl hızlanacağını ortaya koymaktadır.

Artan hayat pahalılığının, yoksulluğun ve işsizliğin en başta etkileyeceği kesimlerden biri gençliktir. Artak daha çok genç işten atılacak, daha da koysulluğa itilecektir. Zor şartlar altında okula gidebilen öğrencilerin okula gidebilmesi çok daha zorlaşacak, birçok genç daha okulu terk edecektir. Köyle gençlik sefalete itilecektir. İşte yeni devalüasyonların ve zamların gençliğe vereceği de bunlardır.

YENİ DEVALÜASYON VE ZAMLAR İÇİN KİM NE DEDİ?

Yeni devalüasyonun yapılmasıyla, egemen sınıflar yeni kârlar için ellerini oğuşturmaya başladılar. ''Devalüasyonun başarılı olabilmesi'' için, diğer önlemlerin de alınmasını istediler. Egemen sınıfların alınmasını istediği önlemler; yeni bir zam furyasının başlatılması, daha çok kişinin işten atılması, işçi ücretlerinin ve memur maaşlarının dondurulması ve bütün bunlara gösterilen tepkinin bastırılmasıdır. Nitekim kompradorlardan Türkiye İşevren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin, devalüasyonun yapıldığı gün ellerini oğuşturarak '' bu kararlar zorunlu olarak zamları getirecektir'' diyordu. Ve bütün kompradorlar aynı şeyi söylüyorlardı: ''Gerçekçi bir karardır, yararlı olmuştur.'' Ama CHP hükümeti ve Ecevit ise hâlâ devalüasyon ve zamlar halkı etkilemeyecektir'' diye demagoji yapıyor.

Yeni devalüasyon ve zamlar karşısında, komprodorların bunca sevincine rağman, Demirel ve Türkeş gibi faşistler demagojik çıkışlar yaptılar. Açlık ve sefalet üzerine yaptıkları demagojileri yoğunlaştırdılar. Demirel ve Türkeş gibi faşistler, onların partileri asla devalüasyon ve zamlara karşı olamazlar. Çünkü Demirel ve Türkeş gibi faşistler, devalüasyonu ve zamları büyük sevinç içinde ve ellerini oğuşturarak karşılayan kompradorların siyasi temsilcileridir. Bu yüzdendir ki, onların yaptıkları birer sahtekarlıktır. Onlar bu sahtekarlığı; kitlelerin taleplerini istismar edip, onları aldatarak kendi peşlerine takmak için yapmaktadırlar. Özellikle bugünlerde faşist demagojiye daha hız vermeleri , kitlelerden tecrit olan reformizmin yarattığı boşluğu doldurma, yeni devalüasyonların ve zamların gerçek kaynağını, komprador-feodal düzeni gizleme çabasının bir sonucudur. Onlara göre bu yeni devalüasyon ve zamlar, CHP hükümetinin ''ekonomi politası''nı bilmemesi yüzünden gelmiştir. Faşistlerin yanı sıra, her fırsatta CHP hükümetine olan desteğini dile getiren revizyonist, reformist sendika ağaları, TİP, TSİP ve T'K'P gibi sosyal-faşist akımlar, yeni devalüasyon ve zamlar karşısında genellikle suskunluğu tercih ettiler. Ama zamları onaylamaktadırlar. Bunlara göre, bu zamların ve devalüasyonun sorumlusu MC'dir. MC'nin yarattığı enkazdır. Diğer yandan Aydınlık-TİKP adlı sosyal-faşist çete ise, yeni devalüasyon ve zamlar hakkında laf bile etmemektedir. Bu çete karşı-devrimci tavrını daha da ileri götürerek, bütün bunları yapabilen ''istikrarlı bir hükümet'' istemektedir. Yine bu çeteye göre, Rusya'ya ''muhtaç'' olmamak için, halkımızın ve gençliğinin fedakarlık yapması gereklidir.

Görüldüğü gibi, faşistlerden sendika ağalarına kadar, Rus uşaklarından, Çin-Amerikan uşaklarına kadar bütün hainler, devalüasyon ve zamların kaynağını bu kaynağın komprador-feodal düzen olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Yine bunlar, derinleşen buhranın yükünün emekçi kitlelerin sırtına yıkılmasında hemfikirdirler.

Ama proleter devrimci hareketin tavrı, bütün hainlerin karşısında kaya gibi durmaktadır. Proleter devrimci hareket, egemen sınıfların ve CHP hükümetinin buhranın yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkmaya çalıştığına baştan beri işaret etti ve emekçi kitleleri buna karşı mücadeleye çağırdı. Halkın Kurtuluşu 29 Ocak 1979 tarihli 145. sayısında şunları söylüyordu: ''Bugün emperyalistler, hem 'taze para' adı altında ülkemize sermaye ihracını artırmak ve onu tam bir 'açık pazar' haline çevirmek istemekte, hem de öne sürdükleri koşullarla bütün temel tüketim maddelerine zam yapılmasını, işçi ücretlerinin ve memur maaşlarının dondurulmasını, yatırımların sınırlandırılmasını, yabancı sermayeye yeni yatırım alanları verilmesini, 1979'da da tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulmasını, en az % 40 olmak üzere yeni bir devalüasyon yapılmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Bu

Devamı 15. sayfada

Ülkemiz üzerindeki emperyalist sömürü ve yağma artıyor

Ülkemiz bir süreden beri, egemen sınıfların ve onların koltuk değneği CHP hükümetinin emperyalistlerle, sosyal-emperyalistlerle süren pazarlıklarına sahne olmaktadır. Ziyaretçiler geliyor, toplantılar yapılıyor ve konuşmalar sürüp gidiyor. Ve birşeyler üzerinde açık veya gizli pazarlıklar yapılıyor. Bütün bunlar son zamanlarda daha yoğun bir şekilde sürüyor. Bu öylesine yoğun bir şekilde sürüyor ki, gelip gidenleri, gelip gidenlerden kimin neler istediğini hatırlamak bile mümkün olmuyor. Bir bakarsınız ABD heyeti gelmiştir, egemen sınıfların sözcüleri daha onlarla pazarlıklarını bitirmeden, Rus sosyal-emperyalistlerinin heyeti çoktan gelmiş sıra beklemektedir. Onlar daha Rus sosyal-emperyalistlerinin heyetiyle görüşmeden, diğer emperyalistlerin ve IMF'nin temsilcileri, NATO komutanları ve yeni ABD heyetleri gelmiş, pazarlıklar için sıra beklemektedir. Olanlar yalnız emperyalistlerin temsilcilerinin ülkemize üşüşmesinden ibaret değildir. Aynı zamanda egemen sınıflar ve onlara hizmet etmeyi görev olarak üstlenmiş olanlar emperyalist ülkeleri kapı kapı dolaşmaktadır. Onlardan ''taze para'', silah vs. dilenmektedir. Örneğin CHP hükümetinin kimi bakanları zamanlarının büyük bir bölümünü Avrupa'da, Amerika'da dolaşarak geçirmektedir.

Elbette bütün bunlar boşuna değildir. CBD emperyalistlerinden Rus sosyal-emperyalistlerine, Alman emperyalistlerinden Japon emperyalistlerine kadar uzanan bütün yağmacı güçler ve onların NATO, IMF, OECD gibi ekonomik ve askeri kuruluşlarının temsilcileri boş yere ülkemize üşüşmemektedir. Onlar ülkemize yeni ekonomik, siyasi ve askeri imtiyazlar elde etmek için üşüşmektedir. Ülkemizin emperyalizme bağımlılığını artırmak için üşüşmektedir. Nitekim yapılan her pazarlığın ardından, onlara yeni ekonomik, siyasi ve askeri imtiyazlar verilmekte, onlarla yeni ihanet antlaşmaları imzalanmaktadır. Son zamanlarda yoğunlaşan pazarlıklar bu niteliktedir. Her pazarlığın ardından yapılan her ihanet antlaşması halkımızı ve gençliğimizi daha çok açlığa, sefalete ve işsizliğe itmektedir. Halkımız ve gençliği üzerindeki baskı ve terör daha da yoğunlaşmaktadır.

ÜLKEMİZ ÜZERİNDE SÜREN YENİ PAZARLIKLAR.

Günümüzde kapitalist-revizyonist sistemin buhranı giderek derinleşmektedir. Dolayısıyla emperyalizmin uzantısı komprador-feodal düzenin içinde bulunduğu buhran daha da derinleşmektedir. Bugün ülkemizdeki egemen sınıflar derinleşen bu buhranın yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkmaya, onların yükselen mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır. Bu uğraş içinde olan egemen sınıflar emperyalistlerle daha çok birbirine sarılmaktadır. Daha çok işbirliği yapmaktadır. Bugün emperyalistlerin temsilcilerinin üşüşmesi ve egemen sınıflarla yoğun pazarlıklar sürdürmesi bunun bir kanıtıdır. Süren bu pazarlıklarda emperyalistler, sosyal-emperyalistler yeni imtiyazlar istemektedir. Bu istek kompador burjuvazinin de bir talebidir. O, uzun bir süreden beri, yabancı sermayenin ülkemize akışını hızlandırmak için, emperyalistlere sosyal-emperyalistlere yeni bir takım ''kolaylıkların sağlanması''nı istiyordu. Yine bu, kompador burjuvazinin emperyalizmin bir uzantısı olmasının, onsuz yaşayamamasının basit bir kanıtıdır.

Süren pazarlıkların sonunda ABD emperyalizmi ekonomik imtiyazların yanısıra, yeni askeri imtiyazlar istemektedir. O, İran'da yediği darbeden sonra isteklerini daha da yoğunlaştırmıştır. O, İran'da kaybettiği mevzileri. ülkemizi ve diğer Orta-doğu ülkelerini daha çok pençesi altına alarak kapatmaya çalışmaktadır. ABD emperyalizmi üslerin görev sahasının genişletilmesini, üslerin yeni silahlarla donatılmasını, İran halkının anti-emperyalist, demokratik mücadelesiyle sökülen üslerin ülkemize monte edilmesini ve ülkemize yeni silahların depolanmasını istemektedir. Bunların bir devamı olarak bugün SALT-2 antlaşmasını denetleme gerekçesiyle U-2 denen casus uçaklarının topraklarımız üzerinde serbestçe faaliyette bulunmasını istiyor. Bu uçakların topraklarımız üzerinde serbestçe faaliyette bulunup bulunmamasını ise ABD ve Rus sosyal-emperyalistleri kararlaştırıyor. Bu, ülkemizin siyasi bağımsızlığının nasıl görünüşte bir bağımsızlık olduğunu ortaya koyuyor. ABD aldığı yeni ekonomik ve askeri imtiyazlarla hegemonyasını pekiştirmeye çalışırken, başta Rus sosyal-emperyalistleri olmak üzere diğer emperyalistler de yeni imtiyazlar elde etmektedir. Sosyal-emperyalistler geçtiğimiz günlerde toplam bedeli 210 milyar lirayı aşan ve 20 projeden oluşan bir antlaşma imzaladı. Bununla yeni imtiyazlar elde etti. Diğer yandan Alman emperyalistleri Pershing-2 ve Cruise füze sisteminin ülkemize depolanmasını istemekte ve bunun için çalışmaktadır.

Bütün bunlar ülkemizin emperyalizme olan bağımlılığını daha da artırmaktadır. Halkımız ve gençliği üzerindeki baskı ve zulmü daha da yoğunlaştırmakta, halkımız ve gençliğini daha çok açlığa ve sefalete itmektedir.

Devamı 16. sayfada

BUĞDAY TABAN FİYATLARI BELİRLENDİ

Üretici köylüler daha fazla sefalete mahkum edildi

Zamların dur durak bilmeden hızla yayıldığı şu günlerde, Bakanlar Kurulu 4 Haziran günü yaptığı toplantıdan sonra buğday, arpa gibi ürünlerin taban fiyatlarını açıkladı. Yapılan açıklamayla buğdayın taban fiyatına ortalama 450 kuruş verildi. Verilen bu fiyatla buğdayın taban fiyatında % 30'luk bir artış oldu. Buğdayın taban fiyatında bu derece gülünç bir artış olurken, son bir yıl içersindeki fiyat artışı ise çoktan % 100-150'yi aşmıştır. Yapılan devalüasyonlarla köylünün alım gücü düştü. Üretici köylünün kullandığı gübre, tohum, ilaç, araç-gereç fiyatları kat kat arttı. Hükümet bundan önce de diğer ürünlerin taban fiyatlarını da düşük tutmuştu. Bundan sonra belirlenecek taban fiyatlarının da çok düşük olacağı açıktır.

Taban fiyatlarının tespitinden sonra bir açıklama yapan Tarım Bakanı, tespit edilen fiyatların "şimdiye kadarki en yüksek fiyat artışları olduğunu" söyleyerek, milyonlarca üretici köylünün nasıl açlığa, sefalete itildiğini, ürünlerine yok pahasına elkonduğunu gizlemeye çalıştı.

Diğer konularda olduğu gibi taban fiyatlarının tespitinde de Ecevit hükümeti emperyalistlerin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının direktiflerine aynen uydu. Ürün taban fiyatlarının düşük tutulmasını IMF uzun zamandan beri dayatmaktaydı. Şimdi üretici köylünün alın teri emperyalistlere ve kompradorlara peşkeş çekilmektedir.

Böylece topraksız köylülerin, yoksul ve orta köylülerin hayat şartları daha da kötüleşecek, içinde bulundukları açlık ve sefalet daha da artacaktır. Üretici köylüler topraklarının, aracı ve tefecilerin pençesine daha da fazla itilecekler. Buna bağlı olarak köylü gençliğin de hayatı ve geleceği daha da karartılmış olmaktadır. Köylü gençliğin beslenme, barınma, sağlık, eğitim olanakları daha da kısılacaktır.

MHP-AP-MSP gibi faşist partiler ve çeşitli revizyonist mihraklar, CHP hükümetine duyulan tepkiyi peşlerine takabilmek için, üretici köylüleri ve köylü gençliği aldatabilmek için bir yığın yalan söylüyorlar. Hükümetin köylüleri ezdiğini söyleyerek kendilerinin durumu düzeltebileceklerini ileri sürerek köylülerin ve köylü gençliğin burjuva-feodal düzene karşı ayağa kalkmasını engellemeye çalışmaktadırlar. Gerçekte ise, bu koşullarda hayatı ve geleceği daha da karartacak olan köylü gençliğin önünde bugün taban fiyatlarının yükseltilmesi, yoksul ve orta köylüler tarafından belirlenmesi, küçük üreticilerin bankalara, ağalara ve tefecilere olan tüm borçlarının iptal edilmesi; banka kredilerinin faizsiz olarak verilmesi; tarım araçlarının küçük üreticilere en ucuz bir şekilde temin edilmesi ve toprak ağalarının elindeki toprakların yoksul köylü komiteleri aracılığıyla yoksul ve topraksız köylülere verilmesi için mücadeleyi tüm yoksul ve orta köylülerle birlikte yükseltmekten başka bir yol yoktur.

SALT-II : En büyük silah tüccarlarının sahtekarlığı

ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizminin elebaşları Carter ve Brejnev, 15-18 Haziran 1979 günlerinde Viyana'da kol kolaydılar. Dünya üzerine yeni pazarlıklar yaptılar. Ve yıllardır sürdürdükleri "silahsızlanma" ve "barış" demagojilerine yeni bir anlaşma, SALT-2 anlaşmasını eklediler.

Günlerdir burjuvazinin ajansları, televizyonları, radyoları ve gazeteleri Viyana Zirvesinden bahsetmektedir. Dünya barışı için "önemli anlaşma"lardan dem vurmaktadır. Bu kadar yaygarası yapılan Viyana Zirvesinin ve SALT-2 anlaşmasının gerçek özü nedir ve bu yaygaralar neden yapılmaktadır?

Bugün yaygarası yapılan SALT görüşmeleri ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında 12 yıldır sürmektedir. SALT ile sözde stratejik silahlar sınırlandırılacakmış. 1967 yılında iki süper devlet arasında başlayan SALT görüşmeleri, bir dizi pazarlık sonucu 1972 yılında SALT-1 anlaşması imzalandı. Ama bu anlaşmanın ardından silahlanma yarışı var hızıyla devam etti. Örneğin SALT-1 anlaşmasına rağmen, ABD emperyalizmi NÖTRON bombasını, Nim-Yorkmen Sate füzelerini geliştirdi. Sovyet sosyal-emperyalizminin denizaltıları 10 yerine 14 nükleer başlıklı füzeler taşıdı. Yine sosyal-emperyalistler nükleer silah taşıyabilen Buckfire uçaklarını üretti. Bunlar, SALT-1 anlaşmasından sonra var hızıyla süren silahlanma yarışının birkaç örneğidir. Ayrıca tüm "silahsızlanma" ve "barış" yaygaralarına rağmen onlar askeri bütçelerini ortalama % 35 artırdı. Tüm yaygaralarına rağmen onlar yine proletaryanın ve ezilen halkların üzerine bombalar yağdırdı. Dünyada en büyük silah tüccarlığını yaptı. İşte SALT-1 anlaşmasının dünya barışına sağladığı "yararlar" bunlardı. SALT-1 anlaşmasından 7 yıl sonra bugün SALT-2 anlaşması imzalandı. Ve yine bugün emperyalistler sosyal-emperyalistler ve onların her türden uşağı bu anlaşmayı "dünya barışı için büyük bir adım" olarak nitelemekte ve yaygarasını yapmaktadırlar. Bu sahtekarlıktır. Çünkü SALT-2'nin "yararları", SALT-1'in "yararlarını" aratmayacaktır. Bu, daha bugünden bellidir.

ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, SALT anlaşmaları, "silahsızlanma" ve "barış" demagojileriyle, sürdürdükleri silahlanma yarışını gizlemeye çalışmaktadırlar. Dünya proletaryasının ve ezilen halklarının emperyalist yağmaya va savaşa karşı uyanıklığını köreltmeye çalışmaktadır. Ama dünya proletaryası ve ezilen halkları onların sahtekarlığını görmekte ve onlara güvenmemektedir. Barış ve özgürlük dünya proletaryasının ve ezilen halkların silahlarıyla, mücadeleleriyle gelecektir.

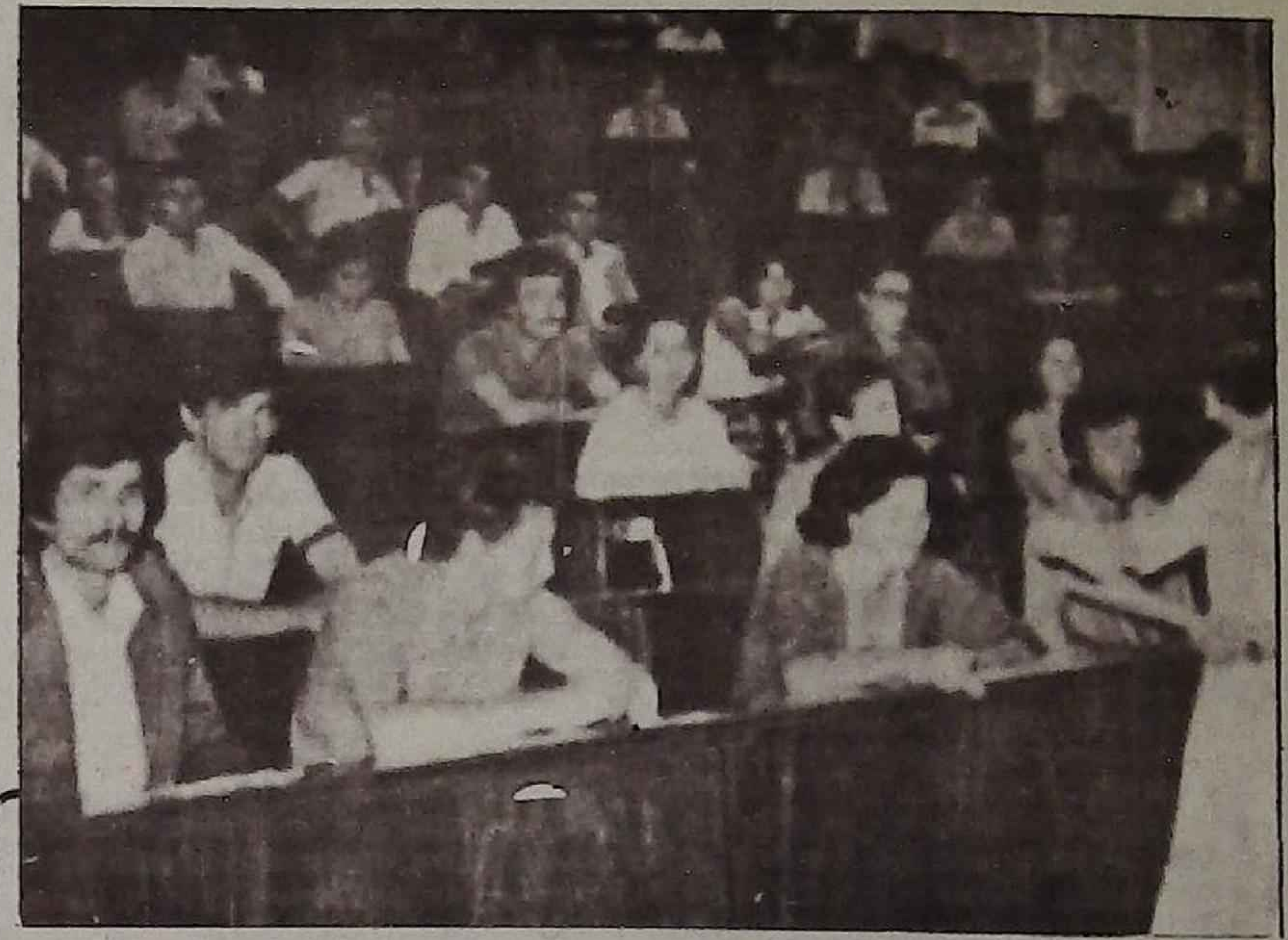
FAŞİST KATLİAMLARA SON !

Peşpeşe gelen devalüasyonlar, yeni zamlar, işten atmalar, artan yokluklar, uzayan kuyruklar ve daha da artan sefaletin yanı sıra faşist katliamlar da bütün hızıyla devam ediyor. Her gün gazete sayfaları emekçilerin, gençlerin devrimcilerin bulunduğu kahvelerin, derneklerin kurşunlandığı ya da bombalandığı haberleri yer alıyor. Devrimcilerin, ilericilerin sokaklarda, otobüste, evinde faşist kurşunlara hedef olduğu haberleriyle karşılaşıyoruz. Faşist katliamlar, faşist terör ve baskılar sadece sivil faşist örgütlerin saldırı ve katliamlarıyla sınırlı kalmıyor. Polis, jandarma, MİT birlikte devrimcileri katletmek için 'oporasyon'lar düzenliyorlar. Gazetelerde katlettikleri devrimcileri vahşice yerde sürüyen polislerin resimleri boy boy yayınlanıyor. Özellikle yoksul işçi ve emekçilerin oturduğu gecekondu mahalleleri üzerindeki polis ve jandarma baskıları terörü ve halkı sindirmek için düzenlenen 'oporasyon'lar da artırılıyor.

Bütün bunlar olurken hükümet sözcüleri utanmadan cinayetlerin büyük ölçüde azaldığını söyleyerek, halkın ve gençliğin faşist cinayetlere ve faşist cinayet örgütlerine karşı duyduğu tepkiyi yumuşatmaya çalışıyorlar. Sıkıyönetimin halka "yumuşak" ve "anlayışlı" davrandığını söyleyerek emekçi halk üzerinde giderek daha da yoğunlaştırmaya çalıştıkları faşist terörü gizlemeye çalışıyorlar.

Egemen sınıflar içine düştükleri ağır bunalımın yükünü emekçi sınıflara yıkabilmek için her gün yeni zamlar, yeni devalüasyonlar yapıyorlar, sömürülerini daha da artırmak için yeni tedbirler alıyorlar. Emekçi halkı daha fazla açlığa, sefalete ve sömürüye mahkum ediyorlar. İşte bütün bunlara emekçi halkın boyun eğmesini sağlayabilmek için sürekli olarak faşist baskı ve terörü sivil ve resmi güçleri aracılığıyla yoğunlaştırıyorlar; yeni faşist baskı yasaları hazırlıyorlar.

Ama bütün bu faşist baskı, terör ve cinayetlerin kâr etmeyeceği açıktır. Emekçi halkın artan sömürü ve zulme karşı nefreti ve mücadelesi günden güne daha da artmakta, güçlenmektedir. 1 Mayıs eylemleri bunun en açık bir kanıtıdır. Emekçi halkın ve gençliğin zamların geri alınması, hayat şartlarının düzeltilmesi, sıkıyönetimin kaldırılması, sivil ve resmi faşist cinayet örgütleri MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla, siyasi polis, toplum polisi, jandarma-komando birliklerinin dağıtılması için verdiği mücadele gün geçtikçe daha da yükselecektir.

ÜSS yapıldı, 400 bin genç sokağa atıldı

15 Haziran Cuma günü ÜSS yapıldı, böylece 400 bin gencin sokağa, işsizliğin karanlığına, sefalete mahkum edecek olan oyunun son perdelerinden birisi de tamamlanmış oldu. Şimdi geriye sadece, bu durumu kesin olarak belgeleyecek olan "sınav sonuçlarının" bildirilmesi kaldı.

Bugün ülkemizde ÜSS aldatmacası gençlik ve halk arasında oldukça teşhir olmuş durumdadır. ÜSS'nin yüzbinlerce kişinin elenmesinin bir aracı olduğu, eşitsizlikler ve dengesizliklerinin en uç örneklerinden biri olduğu artık geniş kitleler tarafından açıkça görülmektedir. Bu yüzden egemen sınıflar ve onların sözcüleri tüm bu haksızlıkları gizleyebilmek için artık daha fazla zorlanıyorlar ve binbir çeşit yalana ve demagojiye başvuruyorlar. Bu yıl da sınavlar yaklaşırken, radyo, televizyon, gazeteler, hükümet, ÜSYM ve partiler hep birlikte koro halinde her gün yeni yalanlara ve yöntemlere başvurarak gerçekleri gizlemeye çalıştılar.

Örneğin en son günlerde gazetelerde boy boy ÜSYM Başkanının ya da başka yetkili kişilerin "sınavlarda başarıyı sağlayacak olan altın öğütleri" yayınlandı. Bunlara göre eğer sınav sırasında sentetik gömlek giyilmezse, sabah iyi bir kahvaltı yapılırsa, gece iyi uyunursa, bir gün önceden dinlenmeye başlanırsa... vs. vs. sınavda başarılı olunurmuş! İşte onlar eğitim sisteminin paralılığını, eleyiciliğini, eşitsizliğini, dengesizliğini ve ÜSS ile sonuçta ne olursu olsun 400 bin gencin eleneceğini gizleyebilmek için böylesine basit ve adi yalanlara, demagojilere başvuruyorlar. Onlar bunun yanında "arkadaşına yardım eden kendi kuyusunu kazar" diyerek bireyciliğin de en adi bir propagandasını yapıyorlardı.

CHP hükümeti de kendi yüzünü gizleyebilmek için sınav gününden çok öncelerinden başlayarak sınavlar için başka yerlerden gelen öğrencilerin ucuz beslenme ve barınma sorunlarının çözümleneceği yaygaralarına girişti. Sadece radyonun bile gençlik programlarının saatlerce süren önemli bir bölümü günlerce öncesinden başlayarak bu yaygaralara ayrıldı. Bununla CHP hükümeti kendini gençliğin dostu ve sorunlarının çözücüsü olarak göstermeye çalıştı.

Bu uygulamalarla CHP hükümeti yüzbinlerce gencin sınavlar sonunda yükseköğrenim olanağından yoksun bırakılarak işsizler ordusunun saflarına itileceğini; bu sayının CHP hükümeti döneminde daha da arttığını; eğitimin paralı olması, sınav harçlarının birçok yoksul öğrencinin karşılayamayacağı bir düzeyde olması, sınavların öğrencilerin bulundukları yerlerden başka yerlerde yapılması yüzünden binlerce yoksul öğrencinin sınavlara bile giremediğini gizlemeye çalışıyordu. Üstelik bu uygulama tamamen göstermelikti. Sonuçta binlerce genç aç ve açıkta kalmış olarak sınavlara girdi.

Son günlerde bu yaygaralara tüm faşist mihraklar da katılarak, 400 bin gencin elenmesinin ve sefalete itilmesinin sorumlusunun komprador-feodal düzen ve onun hizmetindeki faşist-feodal eğitim sistemi olduğunu gizlemeye çalışarak; bunun sorumluluğunu çeşitli hükümetlere bağlayarak kendilerinin sorunu çözeceğini öne sürdüler. Onlar sahte sloganlar söyleyerek kendilerini gençliğin dostu olarak göstermeye ve bugün CHP refokmizminin gençlik ve halk kitleleri arasında iyice teşhir olmasından yararlanarak CHP'ye yönelen tepkileri kendi peşlerine takmaya çalışıyorlar. Nitekim eli binlerce gencin kanına bulanmış olan MHP Genal Başkanı Türkeş bile untanmadan sözde 400 bin gencin sokağa atılmasına karşıymış gibi görünmeye çalışarak, bunun CHP'nin eğitim politikasından kaynaklandığını öne sürerek kendilerinin bunu ortadan kaldıracakları yalanını söylüyordu.

Sınav günü gençliğin bu haksızlıklara ve aldatmacalara karşı öfkesinden alabildiğine korkan faşist diktatörlük büyük tedbirler aldı. Günlerce öncesinden sıkıyönetim bildirileriyle gözdağı vermeye başladı. Sınava giren öğrenciler üzerinde yoğun bir polis ve jandarma baskısı uygulandı. Ama bu yasaklar yine de etkisiz kaldı; birçok yerde gençler bildiriler dağıtarak, konuşmalar yaparak bu haksızlıkları teşhir ettiler.

Sınavlar faşist-feodal eğitim sisteminin bütün kötülüklerini yansıtan bir parçası durumundaydı. Sorunların öğrencilerin bilgi, beceri, yetenek ve zekalarını ölçmekle uzaktan yakından bir ilgisinin olmadığı bir kez daha açıkca ortaya çıktı. Sınav soruları eğitimin ezberciliğinin açık bir görüntüsüydüler. Sınav için ayrılan zaman alabildiğine kısaltılmıştı. Hemen hiç kimse soruların tamamını çevaplayamadı. Çoğunluk soruların tamamatu okuyacak zaman bile bulamadı. Bu durum sınavın öğrencilerin bilgisini, yönelimlerini ölçmek için değil de öğrencileri elemek için yapıldığının açık bir kanıtıydı.

ANKARA SİTE YURDU TEMSİLCİLİĞİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI

Ankara Site Yurdu Öğrenci Temsilciliği seçimini Ankara YDGD, DEV-GENÇ ve DEV-GÖR'ün oluşturduğu liste kazandı.

Ankara Site Yurdu yıllardır faşistler tarafından işgal altında tutuluyor, devrimcilere ve halka karşı bir saldırı ve işkence üssü olarak kullanılıyordu. Böyle bir yerde devrimcilerin temsilcilik seçimlerini kazanmaları önemli bir başarıdır. Burada faşistlerin etkinliğinin tamamen yok edilmesi doğrultusunda önemli bir kazanç ve önemli bir adımdır. Şimdi tüm yurt öğrencilerinin önünde birliklerini ve örgütlenmelerini daha da güçlendirmek; Yurt Temsilciliğini tüm öğrencilerin acil sorunlarının çözümü doğrultusunda işletmek; Yurt Temsilciliğini tüm öğrenciler arasında kök salan güçlü bir demokratik mevzi haline getirmek görevi durmaktadır.

İşsizliğe ve işten atmalara karşı mücadeleyi yükseltelim

*İŞTEN ÇIKARMALARA SON!
*HERKESE İŞSİZLİK SİGORTASI
*TOPLUMSAL ANLAŞMA LAĞVEDİLSİN

*İŞTEN ÇIKARILMALAR GERİ ALANMALIDIR!
*LOKAVT TÜMÜYLE YASAKLANMALIDIR!
*İŞ KANUNUNUN 13, 17. VE 24. MADDELERİ İPTAL EDİLMELİDİR!
*GENÇ İŞÇİLERİN İŞTEN ATILMASINI KOLAYLAŞTIRAN TÜM HÜKÜM VE UYGULAMALARA SON!

Bugün ülkemizde komprador-feodal düzenin derinleşen buhranı genç işçilere daha fazla açlık, sefalet ve sorundan başka bir şey vermiyor. Bu sorunların en önemlilerinden bir tanesini de İŞSİZLİK VE İŞTEN ATMALAR oluşturuyor.

İşsizlik ve işten atmalar hızla yaygınlaşıyor. İşten atılan binlerce genç işçi kelimenin tam anlamıyla açlığın ve sefaletin pençesinde kıvranıyor. Bir sürü genç işçi sıranın kendisine gelmesi korkusu içinde. İşsizlik sorunu genç işçilere hayatı zindan ediyor. İşsizlik en fazla işçi sınıfı ve onun gençliğini etkiliyor. İşsizlik ve işten atmalara daha yakından bakıldığında bu açıkça gözüküyor.

İŞSİZLİK VE İŞTEN ATMALAR HIZLA YAYGINLAŞIYOR.

Ülkemizde, resmi rakamlara göre, halen çalışabilir nüfusun yaklaşık % 14'ü işsizdir. Yani bugün 3 milyonu aşkın kişi (gizli işsizler hariç) işsiz durumdadır. Diğer bazı verilere göre ise bu rakam 3.5 milyona ulaşmıştır. Bu sayıya dahil edilmeyen gizli işsizlerin sayısı ise 5 milyona yakındır. Bu rakam da sabit değildir. Bu sayı özellikle tarımda ölü mevsim sayılan kış aylarında 7.5 milyona ulaşmaktadır. Bu rakam bile tek başına ülkemizde işsizliğin aldığı boyutları göstermektedir. Öte yandan bu sayılara bugün ülkemizi terk ederek yabancı ülkelerde çalışmak zorunda kalan yüzbinlerce işçi dahil değildir. Ülkemizde iş bulamayan ve ülke dışında çalışan işçilerin sayısı bugün 1 milyonu aşmıştır. Bu rakam 1978' de Avrupa'da çalışan 12 milyon yabancı işçinin % 8.2'sidir.

Bu işsizler ordusunun büyük çoğunluğunu gençler oluşturmaktadır. Ülkemizdeki işsizlerin % 60'a yakını gençlerdir. İşsizlik gençler arasında hızla yaygınlaşmaktadır. En son olarak 15 Haziranda yapılan ÜSS sahtekarlığıyla 400 bin genç daha işsizler ordusuna katılacaktır. Ülkemizde faşist-feodal eğitim her yıl binlerce öğrenciyi "diplomalı işsiz" yapmaktadır. Faşist-feodal eğitimin bir robot gibi yetiştirdiği, okullardan mezun olan binlerce öğrenci ne iş yapacağını bile bilememektedir. İşsizler ordusunun safları her geçen gün binlerce insanı içine alarak genişlemektedir. Derinleşen buhran işsizliği hızla yaygınlaştırmaktadır.

Bugün komprador-feodal düzenin buhranını en fazla üstünde hisseden işçi sınıfımız ve onun gençliği daha da artan işsizliğin ilk kurbanlarıdır. Hızla artan işsizlik; işçi sınıfı ve onun gençliği arasında kendisini, işten atmaların, toplu işten çıkarmaların (tenkisatların çoğalmasında; binlerce işçinin kendisini fabrika kapısında bulmasında ve aileleriyle birlikte tam anlamıyla açlığa terk edilmelerinde açıkça göstermektedir.

Sadece 1978 yılında, inşaat işkolu dahil, 250 bin işçi işten çıkarıldı. Bu gizlenemeyen rakamdır. Sigortasız, sözleşmesiz çalışan ve işten atılan işçilerin durumu ise tam olarak bilinmemektedir. Geçen yıl içinde, yalnızca İstanbul'da 70 binin üzerinde işçi işten atıldı. Yine aynı yıl içinde, inşaat işkolunda 150 bin, Madeni eşya sanayiinde 15 bin, Kimya ve ilaç ve deri sanayilerinde 3'er bin , Gıda sanayiinde 6 bin işçi ~~işten atıldı. 1978 yılında 509~~ işyerinde toplam 35.719 işçi tenkisat(Toplu işten çıkarma)ların hışmına uğradı.

1979'un ilk aylarında ise işten atılanların sayısı binleri çoktan geçti. Mersin Soda'da 870, Kale Kilit'te 70, İzmit Lassa'da 180'e yakın atılan işçi bunun en taze örnekleridir. Daha geçen hafta Berec pil fabrikasında 280 işçi işten atılmıştır. Bugün işten atılmalar hızla yaygınlaşmıştır. Komprador kan emici Rahmi Koç'un "5 bin işçiyi işten çıkardık, bu sayı artabilir." gibi sözleri ile komprador burjuvazi işten atmaları yoğunlaştıracağını kendi ağzıyla söylemektedir.

Komprador-feodal düzenin derinleşen buhranı işçi sınıfı arasında işten atmaların, tenkisatların, işsizliğin daha da artacağını göstermektedir. Kompradar patronlar kârlarını düşürmemek için bir yandan fiyatları yükseltirken, diğer yanda üretim kapasitesini daha düşürerek, işçileri işten atarak fazla üretim stoklarını eritmeye çalışacaklardır. Onlar bunu yaparken işçi sınıfının işten atmalara, işsizliğe tepkisini bastırmak için de işten atmaları, toplu işten çıkarmaları meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar. Hızla artan işten atmalar, beraberinde bunu meşrulaştıran çabalarını da getirmektedir.

İş Kanununda yapılmak istenen değişiklik tam da bunun bir ifadesidir. CHP hükümeti eliyle hazırlanan Yeni İş Kanunu Taslağı, işçi sınıfının yıllardır mücadelesiyle kazandığı iş güvencesi hakkını yok eden, işten atmaları kolaylaştıran ve özellikle bugünkü İş Kanununun 13. , 17. , 24. vb. işten atmayı sağlayan maddelerinin özünü koruyan bir niteliktedir. Hakim sınıflar Yeni İş Kununuyla işten atmaları daha da kolay hale getirmeye çalışmaktadırlar.

Öte yandan hakim sınıflar Danıştay 9. Hukuk Dairesi'nin "Patron yasadışı grevci işçiyi önceden ihbarsız ve tazminatsız olarak işten atabilir" kararı gibi, "kararlar" la işten atmaların "hukuki" kılıflarını hazırlamaya çabalamaktadırlar.

Hakim sınıfların işten atmalar konusunda en önemli silahı da "Toplumsal Anlaşma"dır. Toplumsal Anlaşmanın tümü, özellikle 5. Maddesi işçilerin işgüvencesini tamamen yoketmektedir. Toplumsal Anlaşma'nın 5. Maddesi sırf bu konuyu içermektedir. Hakim sınıflar bu maddeye dayanarak işçi sınıfının işten atmalar karşısında elini kolunu bağlamaya çalışmaktadır.

Sonuç olarak hakim sınıflar işten atmaları, bir yandan her geçen gün daha çok sayıda işçiyi kapı dışarı ederken, öte yandan her türlü "tedbir"le de bunu meşrulaştırmaya çalışmaktadır. İşsizlik, bundan en fazla payı alan işçi sınıfımız ve onun gençliğine hayatı zindan etmektedir. İşten atılan binlerce işçi daha fazla açlıkla, şu anda çalışan fakat yarın ne olacağını bilmeyen işçiler işsizlik tehlikesiyle karşı karşıyadır.

İŞSİZLİK VE İŞTEN ATMALARDAN EN FAZLA PAYI İŞÇİ GENÇLİK ALIYOR

İşsizlik ve işten atmalardan işçi gençliğin aldığı pay oldukça yüklüdür. Bugün genç işçiler, işçi sınıfı içinde artan işten atmaların, yayılan işsizliğin en büyük payını almaktadır. Çünkü işçi sınıfımızın önemli bir bölümünü oluşturan genç işçiler işsizlik ve işten atmalar karşısında genç olmaları nedeniyle de savunmasızdır.

Bugün genç işçiler, "işe en son alınan, işten ilk atılanlar"dır. Patronlar için ucuz işgücünün tam bir kaynağını oluşturan genç işçiler, bir çok güvenceden yoksun çalıştırılmaktadır. Bugün genç işçilerin çoğunluğunun sigortası, iş sözleşmesi bile yoktur. Bu durumda bu genç işçiler patron için, işten ihbarsız, tazminatsız ve en kolay atılan kesim olmaktadır. Öte yandan genç işçiler İş Kanunu'nun 13,17,24. vb. maddelerinin ilk hedefidir. Bu maddeler genç işçilerin işten atılmasını daha kolaylaştırmaktadır. Fabrikalardan ilk atılanlar genç işçiler olmaktadır.

Öte yandan çıraklar, mevsimlik işçiler gibi genç işçilerin durumu ise işsizlik karşısında çok daha kötüdür. Diğer hakları gibi iş güvenliği de olmayan çırakların, patron istediği an, işine son verilmektedir. Tarımsal alanda varolan yaklaşık 4.5 milyon gizli işsizin önemli bir bölümünü ise mevsimlik genç tarım işçileri oluşturmaktadır. Bugün binbir umutla Ege'ye, Çukurova'ya koşan genç tarım işçileri iş bulup bulamayacağını bile bilmemektedir. İnşaat iş kolundaki binlerce mevsimlik genç işçinin çalışıp çalışmayacağı, işten atılıp atılmayacağı ise taşoronların mütahitlerin keyfine bağlıdır.

Bugün hiç işi olmadığı için boş gezen binlerce genç ise işsizlik felaketinin tüm sonuçlarıyla karşı karşıyadır. Sonuç olarak işsizlik ve işten atmalar genç işçiler arasında en fazla hissedilmektedir. İşsizlik ve işten atmalar genç işçilere açlık, sefalet ve yoksulluğun daha da artmasını, hayatın çekilmez olmasını getirmektedir.

Fakat, işsizliğin sonuçları sadece bu kadar mıdır?

Hayır. İşsizlik ve işten atmaların genç işçilere verdiği sadece bunlar değildir. İşsizlik maddi alanda olduğu gibi, manevi alanda da genç işçileri çöküntüye uğratmaktadır. Genç işçilere sokağı gösteren kamprador-feodal sınıflar, genç işçileri orada onlar için hazırladıkları yoz ve sefil hayata mahkum etmektedirler. İşten atılan, işsiz gençleri sokakta açlık, iş arama kuyrukları ve burjuvazinin yozlaştırma çabaları beklemektedir. Hakim sınıflar, işsiz kalan gençleri bir asalak, düzenin çürümüş ve yozlaşmış bir parçası yapmak için tüm güçleriyle çalışmaktadır. Bugün derinleşen buhran ve artan işsizlikle birlikte hakim sınıfların yoz müzik ve yayın, seks film ve yayınları, futbol ve kahve kültürü vb. yollarla yozlaştırma mekanizmalarını daha hızlı çalıştırması, bir tesadüf değil, aksine bunun bir göstergesidir.

Bu nedenle işsizlik, genç işçiler için, sadece açlığın ve yoksulluğun artmasında değil, her alanda tam bir sefalet ve çöküntü getirmektedir. İşsizlik ve işten atmalar bugün genç işçilerin hayatını karartan en önemli sorunlardan biridir.

İŞSİZLİĞE KARŞI, MÜCADELEDEN BAŞKA YOL YOKTUR.

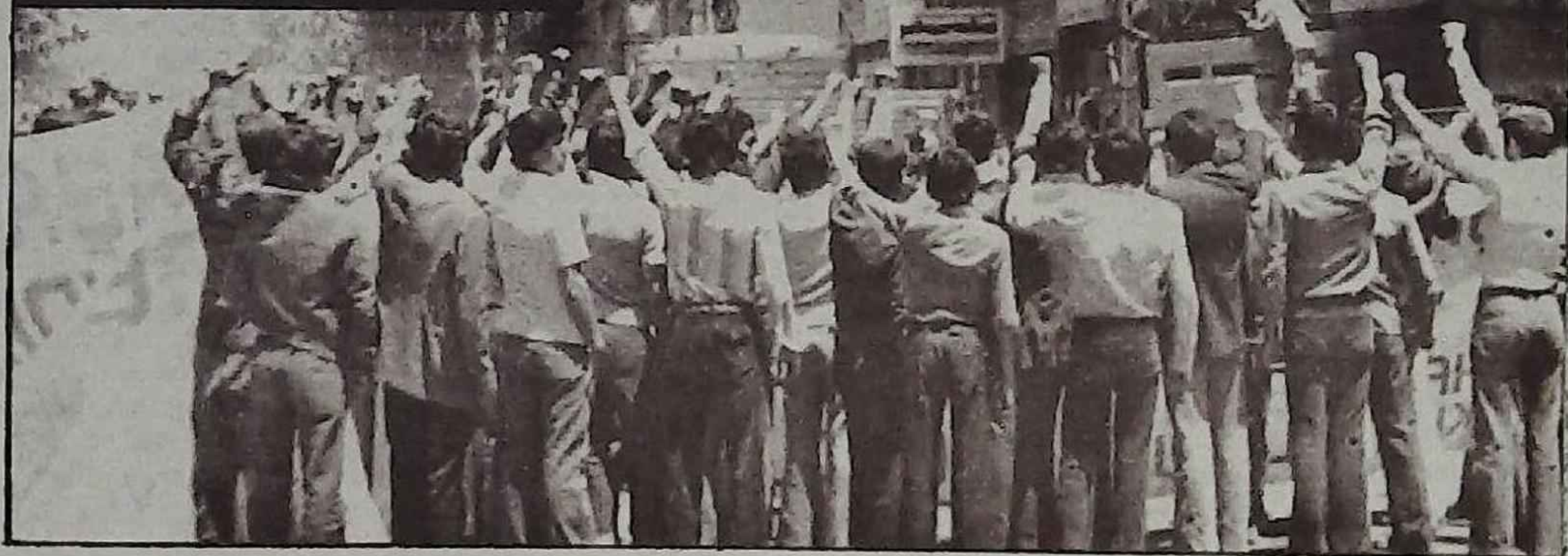
İşsizliğin bugün genç işçilerin en önemli sorunlarından biri olduğunu iyi bilen hakim sınıflar, işsizliğe karşı mücadeleyi bastırmak için her yolu denemektedir. Hakim sınıflar, bir yandan diktatörlüğün resmi ve sivil saldırı güçleriyle azgınca saldırırken, diğer yandan da yalan ve demagoji ile sahtekarca bir faaliyet yürütmektedirler. Onlar, gazetelere milyonluk ilanlar vererek, faşist, reformist, revizyonist siyasetçi, sendika ağası vb. tüm savunucuları sahte hedefler göstererek, hep birlikte işsizliğin kaynağının bu düzen olduğunu karartmaya çabalamaktadırlar.

Oysa işçi gençliğin bunların karartma çabalarını dinleyecek vakti yoktur. İşsizlik , işçi gençliğe hayatı zehir etmektedir. Genç işçiler bugün yanıbaşındaki tezgahta çalışan arkadaşının atılmasını, sıranın yarın kendisine gelmesini bekleyemez. Komprador-feodal düzenin derinleşen buhranının daha artırdığı işsizliğe ve işten atmalara sessiz kalamaz.

İşçi gençliğin önünde mücadelenin yolu vardır. Bu ise Proleter Devrimci Hareket ve onun Mücadele Platformu etrafında birleşmektir. Çünkü bu platformla işsizliğin tamamen yok edildiği sosyalizmin yolu açılmakta, bu platformda işçi gençliğin en doğal, insani ve demokratik hakları savunulmaktadır.

Genç işçiler bu platform etrafında birleşmeli ve onun ışığında bugünkü koşullarda işsizliğe ve işten atmalara karşı talepler için mücadeleyi yükseltmelidir.

* İŞÇİ GENÇLİĞİN İŞTEN ATILMASINI DAHA DA KOLAYLAŞTIRAN TÜM HÜKÜM VE UYGULAMALAR KALDIRILMALIDIR!
* İŞTEN ÇIKARTMALARA SON !
* İŞTEN ÇIKARILANLAR GERİ ALINMALIDIR !
* LOKAVT TÜMÜYLE YASAKLANMALIDIR !
* İŞ KANUNU'NUN 13. 17. ve 24. MADDELERİ İPTAL EDİLMELİDİR !
* HERKESE İŞSİZLİK SİGORTASI !
* TOPLUMSAL ANLAŞMA LAĞVEDİLSİN !

15-16 Haziran

15-16 HAZİRAN DEVRİMCİ GELENEĞİ ANKARA SİTELERDE YAŞATILDI.

15-16 Haziran cuma günü Ankara'nın sanayi bölgelerinden Siteler'de genç işçiler 15-16 Haziran'ın devrimci mücadele geleneğini yaşatmak için bir eylem düzenlediler. Bu eylemin düzenlenip örgütlenmesinde GİB-DER ve ANK.YDGD'nin EG Bürosu aktif bir çaba sarfetti. Eylemden iki gün önce tek tek atölyeler dolaşılarak tüm işçilere 15-16 Haziran Direnişi anlatıldı. Bugünkü hayat pahalılığı, zamlar, baskılar teşhir edildi. Eylem çağrısı yapıldı.

Cuma günü 12.30'da Siteler'in en kalabalık bir bölgesinde "Yaşasın 15-16 Haziran şanlı işçi direnişimiz"sloganıyla eylem başladı. Hemen "Yaşasın sınıf sandikacılığı" ve "Yaşasın 15-16 Haziran işçi direnişi" pankartları açıldı. 300'ü aşkın genç işçi pankartların arkasında saf tutarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş başladıktan sonra çevreden katılanlarla bu sayı 500'ü buldu. Yürüyüş esnasında "Zamlara hayır, işsizliğe son","Yaşasın sınıf sandikacılığı", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz","Kahrolsun faşist Jiktatörlük" ve "Faşizme ölüm halka hürriyet" sloganları atıldı. Kısa bir yürüyüşten sonra bir ark daş 15-16 Haziran'ın önemini belirten ve bugünkü düzenin teşhirini yapan bir konuşma yaptı. Daha sonra Devrim Andı içilerek ve sloganlar atılarak eylem sona erdirildi.

Eylem yerine gelen 4 araba polis işçi arkadaşların kararlı tavrı karşısında çaresiz kalıp çekilmek zorunda kaldı.

Eylemden sonra Halkın Kurtuluşu yolunda Genç İşçiler imzalı bir bildiri dağıtılarak tüm Ankara'da işçi gençlik arasında sözlü ve yazılı olarak eylemin propagandası yapıldı.

Bu eylem Siteler'de işçiler tarafından gerçekliştirilen ilk eylem olmasından dolayı, deney ve tecrübelerimizin artmasını kararlılığımızın pekişmesini sağladı ve patronların yüreğine korku salarak işçi sınıfının örgütlü gücünün yenilmezliğini bir kez daha gösterdi.

İşsizliğin Kaynağı Kapitalizmdir

Bugün işsizlik ve işten atmalar alabildiğine artarken, işsizlik bütün sonuçlarıyla işçi sınıfını, halkı ve gençliği daha fazla açlık, sefalet ve çöküntüye iterken; hakim sınıflar ve onların sözcülerinin işsizlik konusunda yalan ve demagojileri de alabildiğine artmaktadır.

HAKİM SINIFLAR VE UŞAKLARI, İŞSİZLİĞİN KAYNAĞINI GİZLEMEYE ÇALIŞIYORLAR

Hakim sınıflar bir yandan siyasetçileri, sendika ağaları vb. aracılığıyla, işsizliğin sorumlusunun bu düzen olduğunu karartmaya çalışırken, öte yandan bizzat işsizliğin suçlusu olarak işçi sınıfı ve sendikaları göstermeye çalışmaktadır.

İşsizlik sorununu karartmak, bu düzenin tüm siyasetçi, sendika ağası vb. savunucularının ortak görevidir. Faşisti, reformisti, revizyonisti el ele, değişik laflarla fakat aynı şeyi tekrarlıyorlar. Onlar işçi sınıfını, halkı ve gençliği avutmaya sahte hedefler göstererek işsizliğe ve işten atmalara karşı kinini bastırmaya çalışıyorlar.

CHP reformistleri yıllardır halkın ve gençliğin işsizliğe karşı duyduğu kini sömürerek sürdürdükleri yalanı, bugün "işsizlik sigortası çıkartacağı" yalanlarıyla sürdürmeye çalışıyorlar. AP'li, MHP'li faşistler, işsizliğin suçunu bir yandan CHP hükümetinin "kötü icraatı"na yıkıp düzeni aklamaya çalışırken, öte yandan mümkün olduğunca işsizliğin lafını bile etmeyerek işsizlik sorununu unutturmaya çalışıyorlar. DİSK'in, Türk-İş'in başındaki sendika ağaları, patronlarla el ele vererek işçileri işten attırarak işten atmaları meşrulaştırmaya yardım ediyorlar. TİKP-Aydınlık revizyonistleri işsizliği "birkaç kötü patrona", "Rusçu sendika ağalarına" bağlayarak, işsizliğin kaynağının komprador-feodal düzen olduğunu gizlemeye çabalıyorlar. İşsizlik konusunda sözümona en çok gürültü koparan T'K'P'li, İGD'li, TİP'li vb. sosyal-faşistler ise işçi sınıfı ve gençliğin işsizliğe duyduğu kini sömürerek, ona sahte hedefler, Rusya'daki gibi sözde "sosyalizm" cilalı bir sömürü ve işsizlik dünyası öneriyorlar. Bu arada onların en büyük çabası sözde "sosyalist" diye reklam ettikleri revizyonist Rusya'da toplam işgücünün % 20'sinin yani 6.5 milyon insanın ne zaman işten atılacağını bilmeyen "gezen işçiler" olduğunu, gençlerin işsizlikten Moskova sokaklarında hipilik yaptığını, Polonya'da işsizlik sigortasının bile olmadığını gizlemeye çalışmak oluyor. Öte yandan Maden-İş'in başındakiler gibi T'K'P'li sendika ağaları, patronlarla el ele işçileri işten attırarak görevlerini sürdürüyorlar. Sonuç olarak; faşist, reformist, revizyonist tüm siyasetçi ve sendika ağaları, hep birlikte işsizliğin kaynağı olan bu düzene hizmet için ellerinden geleni yapıyorlar.

Beri yandan kompradorlar, gazetelere milyonluk ilanlar vererek gerçekleri karartma çabalarına bizzat katılıyorlar. Bir taraftan işsizliğin hükümetlerin kötü uygulamalarından doğduğu, diğer taraftan işsizliğin artmasında suçun işçilerde ve sendikalarda olduğu yalanlarını öne sürüyorlar. Böylece onlar işsizliğin kendi düzenlerinden kaynaklandığını ve bu düzen sürdükçe işsizliğin var olacağını saklamaya çalışıyorlar.

Fakat hiçbir yalan işsizliğin gerçek kaynağını gizleyemiyor, gizleyemez de. Bugün ülkemizde ve tüm kapitalist-revizyonist ülkelerde hızla artan işsizlik ve işten atmalar, bir kez daha, işsizliği yaratanın kapitalizm olduğunu açıkça göstermektedir. Bu buhranla bir kez daha gözükmüştür ki, işsizliğin kaynağı kapitalizmdir.

İŞSİZLİĞİN KAYNAĞI NEDEN KAPİTALİZMDİR?

Kapitalist üretim, toplumun ihtiyacına göre değil, kâr amacını esas alarak üretim yapar. Kapitalist üretimin hedefi daha fazla kârdır. Bu nedenle kapitalist üretim süreci toplumun ihtiyaçlarını değil, burjuvazinin kârını temel alır. Bu durumda kapitalist üretim plansız ve anarşi içinde bir üretimdir. Kapitalist ekonomi plansızlık, anarşi ve buhranların neden olduğu tüm hastalıkları derinleştirerek daima korur. Onun temel aldığı şey daha fazla kârdır. Burjuvazi kârını artırmak için her yolu dener.

Bir yandan yeni teknikler ve makinalar bularak, bant sistemini hızlandırarak, emeğin yoğnuluğunu artıracak çeşitli yeni tedbirler alarak daha az işçi çalıştırmaya, böylece daha az ücret ödemeye çalışır. Bu binlerce işçinin kapı dışarı edilmesi, işsizliğin artması demektir. Bu anlamda işsizlik burjuvazi için zarar, yakınılacak bir durum değil, aksine yarar getirir. Burjuvazi daha fazla kâr için binlerce işçiyi sokağa atar.

Öte yandan kapitalistler arası rekabet, tekelleşme ve gelişmeler binlerce küçük mülk sahibini iflas ettirir. İflas eden bu insanlar proletaryanın saflarına katılmak zorundadırlar. Bu ise emek talebinin dışındaki işçilerin işsizler ordusuna katılması, işsizliğin artması demektir.

Aynı zamanda kapitalist üretim sürekli anarşi içindedir. Daha fazla kâr için ihtiyacın üstünde yapılan aşırı üretim zamanla ekonominin belli dallarında tıkanıklığa yol açar. Bu aşarı üretim buhranları doğurur. Buhranlar kapitalist ekonomiyi çöküntüye uğratır. Bu durumda burjuvazi kendi aşırı üretiminin neden olduğu buhranın yüklerini işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak için her yolu dener. Burjuvazi buhran şartlarında üretimi kısarak binlerce işçiyi işten atar. Bu özellikle günümüz tekelci kapitalizmi şartlarında daha da kaçınılmaz ve derindir. Azami kâr peşinde koşan tekelci burjuvazi, buhran şartlarında, kârını düşürmemek için bir yandan fiyatları yüksek tutarken, öbür yandan üretim kapasitesini kısarak milyonlarca insanı işsizler ordusunun içine katar. Buhranlar işsizliği ve işten atmaları çok daha yüksek rakamlara ulaştırır.

Öte yandan, her zaman, özellikle de buhran zamanlarında, yedekte sürekli bir işsizler ordusunun bulunması burjuvazinin çıkarınadır. Burjuvazi çalışmak için her koşula razı hale gelmiş böyle bir işsizler ordusunu; ücret artışı, sosyal haklar vb. talep eden işçilere karşı kullanmak, gerektiğinde mevcut işçileri atarak yerlerini bu işsizler ordusunun saflarından doldurmak için sürekli olarak elinin altında bulundurur. Bu nedenle kapitalist-revizyonist ülkelerde çalışabilir nüfusun önemli bir bölümü, bir işsizler ordusu şeklinde, her zaman hazır bulunur.

Bunların yanı sıra, kapitalizm; her gün işgücü piyasasına yeni olarak katılan binlerce genç işgücüne, iş alanı yaratamaz. Bu nedenle yeni yetişen nüfus, gençler sürekli işsizler ordusunun saflarına katılırlar. Öte yandan, işçi çıkarmak sözkonusu olduğunda, en kolay atılan ve en çok atılanlar genç işçiler olmaktadır. İşsizlik felaketi en çok gençliği etkilemektedir.

Tüm bunlar bugün, dünya kapitalist-revizyonist ülkelerinin yaşadığı ağır buhran şartlarında açıkça gözükmektedir.

BUGÜN; KAPİTALİST-REVİZYONİST DÜNYADA İŞSİZLİK

Bugün kapitalist-revizyonist ülkelerde buhranın derinleşmesiyle işsizlik ve işten atmalar alabildiğine artmaktadır. Bugün Amerika'da 9 milyon işsiz vardır. İşsizlik, özellikle zenciler arasında hızla yaygınlaşmakta, işsiz zenciler beyazların iki katına ulaşmaktadır. AET ülkelerinde işsiz sayısı 1978 yılı boyunca 1977 yılına göre % 1.5'luk bir artışla 6.1 milyona ulaşmıştır. İngiltere'de daha 1978'in Ağustos ayında 1.608.316 işsiz vardı. Bu İngiltere'de tüm çalışanların % 6.7'si oranındadır. İtalya'da işsizlerin sayısı bu yılın başlarında 1.630.000 kişiye ulaşmıştır. Bunların % 75'i 29 yaşın altında gençlerdir. İşsizlerin sayısı Fransa'da 1.8 milyon, Japonya'da 1.2 milyona ulaşmıştır. Bu rakam İspanya'da 2 milyondur. Bunun 800 bini genç işsizdir. İşsizlik sömürge, yarı-sömürge ülkelerde çok daha fazladır. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'ne göre 1977 yılında bu ülkelerde 300 milyon işsiz vardır. Bu rakam bugün hızla artmaktadır. Tüm bu ülkelerde gençlerin tüm işsizlere oranı yaklaşık % 60'a varmaktadır.

Ülkemizde işsizlik ise çok daha yüksek rakamlardadır. Ülkemizde işsizlerin sayısı 5 milyonu çoktan aşmıştır. İşsizlik her yıl dev adımlarla ilerlemektedir. İşsizlik, gizli işsizler, şişirilmiş devlet kadroları, kış aylarında tarımda çalışmayanlarla dev rakamlara ulaşmaktadır.

Kapitalist-revizyonist sistem ve ona bağlı ülkemizde işsizlikle ilgili rakamlar bile işsizliğin tek başına sorumlusunu göstermektedir. Tüm bunlar, işsizliğin kaynağının kapitalizmde, işsizliğin daha da artmasının kapitalizm buhranlarında yattığını açıkça göstermektedir. Hiçbir yalan ve demagoji bunu gizleyememektedir. İşsizliğin kaynağı kapitalizmdedir.

SOSYALİZMDE İŞSİZLİK DİYE BİR SORUN YOKTUR

Oysa sosyalizm işsizlik diye bir şey tanımamaktadır. Sosyalizmde işsizlik olmadığı gibi, işsizliğin en büyük düşmanı da sosyalizmdir.

Bugün sosyalist Arnavutluk'ta işsiz bulunmamaktadır. Arnavutluk'ta okuldaki öğrencilerin bile işi, mezun olmadan önce hazırdır. Orada herkesin çalışma hakkı ve özgürlüğü Proletarya Diktatörlüğü Devleti tarafından yasalarla güvence altına alınmıştır. Arnavutluk halkı ve gençliği işsizlik diye bir sorun tanımamaktadır.

Bu neden böyledir?

Çünkü sosyalist ekonomi, kapitalizmin aksine, kâr için değil, toplumun ihtiyacına göre üretim yapar. Sosyalizmin ekonomik temeli ve hedefi toplumun ihtiyaçlarına göre düzenlenir. Sosyalist ekonomi planlı ve merkezidir. Ekonomi tek bir merkezden, eldeki işgücü ve diğer olanaklara göre planlanır. Bu niteliğiyle sosyalist ekonomi anarşi, buhran, rekabet vb. hepsi de kapitalizme ait olan hastalıklara sahip değildir. Sosyalizmde işsizliğin kökü daha başından kazınmıştır.

İşte bu nedenle işsizliğe karşı mücadele sosyalist düzen için mücadelenin bir parçasıdır. İşsizlik sosyalizmde tamamen yok edilecektir.

Bugün ülkemizde de işsizliğin ve işten atmaların karşısında hayatı zindan olmuş genç işçilerin işsizlikten kurtuluşu sosyalizmle olacaktır.

«MESLEK KURSLARI» AÇILDI

Çırakların gözünü boyamak için bir sahtekarlık

Geçen günlerde gerek Milli Eğitim Bakanı'nın açıklamaları, gerekse birkaç ilde göstermelik olarak başlatılmaları ile çırakların eğitimi için "Meslek Kursları" açıldığı açıklandı. Açıklamalara göre bu "meslek kursları' çırakların eğitimini üstüne alacak olan usta ve kalfaların eğitimini kapsayacak. Ayrıca yine açıklamalara göre bu kurslarla birlikte, "pilot bölge" seçilmiş bazı illerde çıraklık sözleşmesi ve sigortası olup olmadığı da kontrol edilecek.

Bu açıklamalar ve sözde başlatılan "meslek kursları" ilk anda birçok çırağa ve kişiye iyi bir girişim olarak gözükebilir. Fakat, eğer bunların altındaki gerçeklere daha yakından bakılırsa, bunların ne kadar adi birer yalan ve gözboyama olduğu açıkça görülebilir.

Evet, başlatıldığı söylenen "meslek kursları", sigorta ve çıraklık sözleşmelerini kontrol vb. adi birer yalan ve gözboyama taktiğidir. Bunlarla çırakların mesleki eğitim, sigorta vb. hakları karartılmak ve bu haklarını isteyen çırakların gözleriboyanmak istenmektedir.

Günde 15-16 saat çalıştırılarak, haftada 100-200 lira alan, sigortasız, mesleki eğitimden yoksun bir köle gibi çalıştırılan çıraklar, bugün artık en doğal, insani ve demokratik haklarını istemektedirler. Bugün çıraklar 6 saatlik işgünü, 2 saat mesleki eğitim, daha fazla ücret, sigorta, işgüvenliği, iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı tedbir, sendika gibi haklarını istemektedirler. Bunun için mücadeleye atılmakta, bu sefil hayatlarına son vermek istemektedirler. Fakat onların bu istekleri komprador-feodal sınıfları korkutmaktadır. Onlar buna karşı bir yandan çıraklara azgınca saldırmakta, bir yandan da, çırakların mücadelesini engelleyebilmek için, bazı göstermelik ve sahte uygulamalara başvurmakta ve sözde çırakların isteklerini yerine getirdiklerini iddia etmektedirler. 1977 yılında çıkarılan Çıraklık Kanunu bunun bir örneğidir. Bu yasayla çıraklık kurumu ve çırakların birçok doğal haklarını gasbedilmesi meşrulaştırılmıştır. Ama bunun yanı sıra, aynı yasa ile çırakların sigorta, mesleki eğitim gibi çeşitli hakları da sözde veriliyormuş gibi gösterilerek çırakların bu talepler için mücadele etmeleri engellenmeye çalışılmıştır. Kısacası Çıraklık Yasası gerçekte tüm bu hakların gasbedilmesini, çırakların bugünkü sefil hayatlarını meşrulaştırmıştır.

İşte en son olarak başlatıldığı söylenen "Meslek Kursları" da aynen böyledir. Bu kurslar, çırakların mesleki eğitimini sağlamanın bir aracı olarak gösterilerek çırakların mesleki eğitim talepleri karartılmak istenmektedir. Sözkonusu "Meslek Kursları"nın çırakların mesleki eğitimi ile bir ilgisi yoktur. Bu kurslarda, sözde çırakların eğitiminden sorumlu olan usta ve kalfalar [illegible]ilecektir. Bu kurslardan 2089 Sayılı Çıraklar Kanununda şöyle belirtilmektedir: "Çırağa sanatı öğretmekle görevli ustaların, yapacakları öğretimin usul ve tekniğini öğrenmelerini kolaylaştırmak amacı ile kısa süreli kursların açılması..." (Madde-10) Açıkça görüldüğü gibi bu kurslar sadece ustaları eğitecektir. Bunun çırakların mesleki eğitimi ile bir ilgisi yoktur ve bu kurslardan sonra, bu ustaların çıraklara hiçbir mesleki eğitim vermeyecekleri şimdiden herkesin bildiği bir şeydir.

Bu kurslara katılan ustalar çıraklara hiçbir mesleki eğitim vermeyecektir. Çünkü birincisi; ustalar bu kurslarda mesleki bilgilerin ve bunların nasıl öğretilmesi gerektiğinin en fazlasını öğrenseler bile bunları çıraklara öğretmek istemezler. Çırakların mesleklerinde uzmanlaşarak, kalifiye işçiler haline gelmeleri, onların işlerine gelmez. Şimdi de onlar, çıraklara ancak işlerine yaradığı kadarıyla mesleki bilgi vermektedirler. Onların bunun ötesinde çırakların mesleki eğitimini sağlamak ve mesleklerinde ilerlemelerine olanak sağlamak diye bir amaçları yoktur. Onlar çırakların mesleklerini öğrenmemeleri için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Onlar çırakların sürekli çırak olarak kalmalarını, böylece onları istedikleri kadar süreyle ve bedavadan çalıştırarak posasını çıkarmak isterler. İşte bu yüzden bu kursların çırakların mesleki eğitimini sağlamakla bir ilişkisi yoktur.

İkincisi; bu kurslarla çırakların mesleki eğitimi hiçbir zaman sağlanamaz. Çırakların mesleki eğitimi, onlara mesleklerini teorik ve pratik olarak bütün yönleriyle, kapsamlı bir şekilde kavratacak olan bir eğitimdir. Açıktır ki, bu, kısa sürede ustalara verilecek kısıtlı bilgilerin çıraklara aktarılmasıyla değil, uzun süreli, geniş ve kapsamlı bir eğitimle sağlanabilir. Bu nedenle, sözü geçen "Meslek Kursları"nın çırakların mesleki eğitimiyle bir ilgisi yoktur. Çıraklar 6 saatlik işgünü, 2 saatlik mesleki eğitim istemektedirler.

Öyleyse bu kurslarla ne amaçlanmaktadır? Amaçları açıktır. "İşte biz sizin mesleki eğitiminizle ilgileniyoruz" gibi sözlerle, sahte ve göstermelik uygulamalarla çırakların gözlerini boyamak, onların mesleki eğitim taleplerini karartmak ve yozlaştırmak ve böylece çırakların mesleki eğitim talebiyle verdikleri mücadeleyi engellemektir. Bu sahtekarlıklar çırakları aldatamayacaktır. Çıraklar bu sahte uygulamaların yüzünü açığa çıkaracak, onların gerçek amacını ortaya serecek ve 6 saatlik işgünü, 2 saatlik mesleki eğitim talebiyle mücadelelerini yükselteceklerdir.

Öte yandan, pilot bölge seçilen bazı illerde çırakların çıraklık sözleşmesi ve sigortasının olup olmadığının kontrol edileceği ise adi bir yalandır. Bugün Türkiye'nin her yerinde çırakların durumunu herkes bilmektedir. Bu açıklamayı yapan Milli Eğitim Bakanı, Türkiye'nin her yerinde çırakların sigortasız, sözleşmesiz tam bir köle gibi çalıştırıldığını bilmiyor mu? Elbette biliyor. O zaman bunlar neyi denetleyecekler? Yapılacağı öne sürülen ve göstermelik olmaktan öte gitmeyecek olan bu sözde "kontrol"ler, sonuçta hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Sadece daha önceleri de zaman zaman yapılan sahtekarlık yine tekrarlanacak. Sözde "kontrolün" olacağı gün, patron ya çırağa o gün izinli olduğunu, işe gelmemesini söyleyecek, ya sigortacılar geldiğinde saklanmalarını, bir yerlere gitmelerini isteyecek; ya da "teftişe" gelenleri rüşvetle satın alacaktır. Bu sahte uygulama da çırakların durumunda hiçbir düzelme yaratmayacaktır, böyle bir amacı da yoktur. Bu uygulamanın da bir tek amacı vardır, o da "biz sizin haklarınızı koruyoruz" yalanları ile çırakların gözlerini boyamak ve sendika, sigorta hakları için mücadele etmelerini engellemektir.

Oysa çırakların böyle gözboyamalara artık kanmayacağı açıktır. Çıraklar bugün, açlığın, sefaletin, yoksulluğun pençesinde inliyorlar. Onlar böylesi sahte uygulamaların, yalanların, demagojilerin karın doyurmadığını, yaşadıkları sefalete son vermediğini gayet iyi biliyorlar. Çırakların 6 saatlik işgünü, 2 saatlik eğitim, -sigorta ve sendika hakkı-iş güvencesi ve işsizlik sigortası-iş kazaları ve mesleki hastalıklarına karşı tedbir- tüm sosyal hakların çıraklara da tanınması-çıraklık yasasının iptali ve daha yüksek ücret gibi haklarını elde etmek için önlerinde mücadele etmekten başka bir yol yoktur. Çıraklar bu en doğal ve en demokratik hak ve talepleri için mücadelelerini gün geçtikçe daha da yükseltmektedir. Böyle sahte uygulamalar çırakların bu taleplerini karartamaz, onları mücadeleden alıkoyamaz. Çıraklar hakları için mücadeleyi yükseltecekler ve haklarını mücadeleyle kazanacaktır.

Devrimci Gençlik Ha

ve gör

(1)

Bu başlık altında kısaca devrimci gençlik hareketinin bugünkü başlıca sorunlarını ele alacağız.

Devrimci gençlik hareketi deyince, gençliğin devrimci bir temelde siyasileşmiş kesimini kastediyoruz. Başka bir deyişle bugünkü sömürü ve zulüm düzeninin kölesi olmayı açıkca reddetmiş devrime yönelmiş örgütlü veya örgütsüz; her hangi bir devrimci yurtsever akım doğrultusunda açık tercihini yapmış veya yapmamış genclik yığınını kastediyoruz. Bu hareket bugün ülke çapında muazzam bir boyuta varmıştır. Türkiye devrimci gençlik hareketi bugün tarihinin hiç bir evresinde ulaşamadığı bir düzeydedir. Bu tespit, onun niteliği ve bilinçli önderliği, örgütlülüğü yaygınlığı kitle gücü vb. her açıdan geçerlidir.

Bu devrimci hareket için de, halkımız için de bizzat gençliğin kendisi için de gurur ve umut verici bir olaydır ve düşmanın bile itiraf etmek zorunda kaldığı, tartışma götürmez bir gerçektir.

Fakat bu devrimci gençlik hareketinin sorunlara ve zaaflara sahip olmadığı anlamına gelmez. Aksine devrimci gençlik hareketinin, bugün oldukça ciddi olan ve aşılmadığı taktirde, elverişli objektif şartlara rağmen onu zayıflatacak en azından gerektiği gibi gelişmesini engelleyecek sorunları vardır. Bu sorunlar kavrandığı aşıldığı taktirde ise devrimci gençlik hareketi çok daha yayılıp güçlenecektir.

Bunun için şartlar elverişlidir. Bu olumlu şartları iki temel unsur halinde ifade etmek mümkün. Bunlardan Birincisi komprador-feodal düzenin derinleşen buhranıdır. İkincisi ise komprador-feodal düzenin derinleşen buhranının da etkisiyle yükselen genel devrimci dalgadır.

Birbirleriyle sıkı ilişki içersinde olan bu iki unsur devrimci gençlik hareketi için büyük önem taşımaktadır. Komprador-feodal düzenin derinleşen buhranı gençliğin, sayıları milyonları bulan geri kesimlerini uyandırmakta düzene hoşnutsuzluklarını artırmakta,devrimci gençliğin saflarını kat kat genişletecek muazzam bir devrimci birikim yaratmaktadır. İkinci unsur, yani genel planda işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerini içine alarak yükselen devrimci dalga ise, devrimci gençlik hareketinin güçlü istikrarlı ve başarılı olmasının önemli bir şartıdır. Çünkü gençliğin devrimci mücadelesi, işçi sınıfı önderliğinde, halkın devrimci mücadelesinin bir parçası olarak gelişmedikçe başarılı olması mümkün olamaz.

Böylesine olumlu objektif şartlarda devrimci gençlik hareketinin sorunlarını çözmenin, zaaflarını gidermenin önemi açıktır. Bu başarıldığı ölçüde devrimci gençlik hareketi ileri gidecek gelişip güçlenecektir. Gerekli önderlik yapıldığı taktirde devrimci gençlik hareketi bunu başaracak devrimci potansiyele sahiptir.

GERİ SİYASİ BİLİNÇLİ VE REVİZYONİST REFORMİST DÜŞÜNCELERİN ETKİNLİĞİNİ YIKALIM.

Taşıdığı güçlü devrimci potansiyele rağmen devrimci gençlik hareketi içinde, devrimci siyasi bilinç düzeyi oldukça geridir.

Bu siyasi bilinç geriliği, bugün devrimci gençlik hareketinin temel sorunu durumundadır ve saflarındaki birçok zaafın da kaynağıdır.

Devrimci siyasi bilincin geriliği burjuva revizyonist, reformist düşüncelerin etkinliği demektir. Birincisi ikincisine özdeştir. Dolayısıyla devrimci gençlik içindeki si-

yasi gerilik revizyonist reformist düşünce ve eğilimlerin onun üzerindeki güçlü etkisinin bir ifadesidir. Bugün bu bir gerçektir. Böyle bir tespit ilk bakışta ters görünebilir. Kalbi ve yüreği revizyonizme ve reformizme karşı nefretle dolu olan devrimci gençlik tabanına bakılarak, bu tespitin yanlış olduğu söylenebilir. Fakat ne yazık ki yapılan tespit gerçeği ifade etmektedir.

Devrimci gençliğin devrim istediği, devrimci bir ruhla dopdolu olduğu revizyonizme ve reformizme nefret duyduğu doğrudur.

Fakat ülkemiz devrimci gençlik hareketinin yıllardan beri revizyonist reformist etki altında olduğu her türlü burjuva-revizyonist-reformist propagandanın ona yöneltildiği de doğrudur. Bu etki köklü ve sistemli bir devrimci eğitimle yıkılabilir. Devrimci gençlik saflarında bugün var olan siyasi gerilik bu görevin yeterince yerine getirilemediğinin bu etkinin yeterince yıkılamadığının göstergesidir. Çünkü revizyonist-reformist etkinin biricik panzehiri yeterli devrimci siyasi bilinçtir. Bu olmadığı müddetçe devrimci gençlik, revizyonist reformist akımların peşinden gitmeyi reddetse de, revizyonizme ve reformizme nefret duysa da onun etkisinden kurtulamayacaktır. Zaten bu durumun da doğrudan bir sonucu olarak, devrimci gençliğin önemli bir bölümü, revizyonizmin ve reformizmin güçlü etkisi altında olan grupların çevresinde toplanmış durumdadır.

Fakat bu etkinin yarattığı sonuçlar bundan da ötededir. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, devrimci gençlik hareketinin bütün diğer sorunlarının zaaflarının kaynağında bu etki vardır. Devrimci gençlik hareketi, tutarlı devrimci bir mücadele ve eylem çizgisioluşturamıyorsa saflarında sık sık maceracı ve teslimiyetçi eğilimler görülebiliyorsa güçlerini birleştiremiyorsa siyaset yasakçılığı zorbalık grupçuluk şu veya bu ölçüde yaşayabiliyor, demokratik ilişkiler ve ortam tahrip olabiliyorsa geniş kitlelerle birleşilemiyorsa büroklatlaşma gençlik ağalığı gibi eğilimler görülebiliyorsa sağlam ve geniş kitleleri kucaklayan örgütlenmeler oluşturulamıyorsa, birçok zaafın kaynağında işte bu etki vardır.

Kısacası revizyonist reformist düşüncelerin etkinliği anlamına gelen geri siyasi bilinç devrimci gençlik hareketini her açıdan zaafa uğratmaktadır. Onu içten içe kemirmekte gücünü zayıflatmakta gelişimini engellemektedir. Bu sorun altedilmedikçe. bütün diğer sorunların altedilmesi mümkün olamayacak, devrimci gençlik hareketinin güçlü ve sağlıklı gelişimi sağlanamayacaktır.

Devrimci gençlik hareketi bu sorunu kendi başına aşamaz. Bu bir önderlik sorunudur ve bu önderliği yalnızca devrimci proleterya partisi yapabilir. Proleter devrimci Hareket ülkemiz proletaryasının devrimci partisini inşa faaliyeti süresince revizyonizme ve reformizme karşı genel planda yürüttüğü güçlü mücadeleyi gençlik kesiminde de sürdürdü. Revizyonizmin ve reformizmin açık biçimleriyle mücadeleyi, onun devrimci saflarındaki nice uzantılarına ve etkilerine karşı mücadeleyle birleştirdi.

Bu mücadele devrimci siyasi bilince açık olan devrimci gençlik içinde güçlü etki yarattı gençliğin önemli bir kesimi proleter devrimci önderlik etrafında birleştirildi.

Fakat proleter devrimci hareketin dışındaki tüm diğer devrimci ve ilerici akımlar revizyonizmin ve reformizmin güçlü etkilerini taşımaktalar. Bu onların etkilediği devrimci gençlik kesimine yansımakta ve yukarıda sayılan zaaflara güçlü zemin oluşturmaktadır. Revizyonizmin ve reformizmin devrimci gençlik hareketinin bu kesimi üzerindeki etkisine karşı mücadele acil bir görev olarak durmaktadır.

Proleter devrimci hareketin önderliği altında birleşmiş devrimci gençlik kesimi, gençliğin en ileri kesimidir. En bilinçli revizyonizmin-reformizmin etkisinden en çok kurtulmuş kesimidir. Fakat bu kesimde de revizyonist reformist etki dolaylı biçimlerde de olsa belirli ölçülerde de yaşamaktadır. Buna karşı mücadele bir başka görevdir.

TESLİMİYETÇİLİĞİ VE MACERACILIĞI ALTEDELİM ! DEVRİMCİ MÜCADELE ÇİZGİSİNDE BİRLEŞELİM !

Devrimci bir mücadele çizgisi Devrimci Gençliğin bugünü ve geleceği açısından belirleyici önemde bir sorundur.

Devrimci Gençlik Hareketi devrimci bir mücadele çizgisi izleyebilirse ileriye gidebilir. Ancak bu taktirde sürekli güçlenebilir. Aksi durumda bugünkü elverişli objektif şartlara rağmen çözülür, zayıflar ve yenilgiye uğrar.

Devrimci gençlik hareketinin, devrimci bir mücadele çizgisi izlemesinin baş engeli revizyonizmin ve reformizmin doğrudan veya dolaylı etkileridir.

Yukarıda bazı etkilerin önemli ölçüde varlığına işaret ettik. Bu etkilerin varlığı devrimci gençliğin mücadele çizgisinde halihazırda ciddi zaaflar yarattığı gibi onu revizyonizmin ve reformizmin yeni cereyanlarına da açık hale getirmektedir.

Devrimci gençliğin bugünkü mücadelesinde, onun eylem çizgisinde her türlü zaaf değişik oranlarda mevcuttur. Devrim perspektifinden yoksunluk ve soyut devrim gevezeliği; teslimiyetçilik, pasifizm ve maceracılık; burjuva yasallığı ve kazanılmış hakları küçümseme vb. zaaflar çoğu kere iç içe veya birbirini izleyerek yaşanmaktadır. Birbirine zıt gibi görünen bu zaaflar aslında iki kardeş durumundadırlar. Aynı ideolojik-siyasi zeminin değişik biçimlerdeki görünümleridir. Modern revizyonizmle aralarına sınır çekememiş akımların ideolojik-siyasi çizgisi bu tür zaafların uygun zeminidir. Bu zaafların devrimci saflardaki kaynağı, bu akımların tutarsız, revizyonist, reformist öğelerle dolu çizgileridir. Bu akımların etkilediği gençlik kesiminde bu zaaflar mümkün haldedir.

Bu zaafların olumsuz sonuçları nelerdir?

Bu zaaflar varlıklarını sürdürdükleri oranda,devrimci gençliğin mücadelesine büyük zararlar verdiler. Devrim perspektifinden yoksunluk, reformizmin kuyruğuna takılmayı gündelik sorunlarla oyalanmayı getirdi. Soyut devrim gevezeliği, hareketsizliği, pasifliği ve lafta keskinliği yarattı. Devrimci gençlik mücadelesinin gelişip serpilmesini frenledi. Teslimiyetçilik, faşist baskı ve terör karşısında sinmeyi, silahsız-savunmasız kalmayı getirdi. Maceracılık güçleri böldü, dağıttı, potansiyeli eritti. Geniş kitle tabanından kopmaya yol açtı. Bütün diğer zaaflar benzeri sonuçlara yol açtı.

Bugün yükseköğrenim gençliğinin mücadelesinde görülen gerilik ve durgunluk büyük ölçüde bu zaafların sonucudur.

Bu zaaflar ve yarattıkları sonuçlar, faşist diktatörlüğün işini kolaylaştırmaktadır. Revizyonistler açısından ise kolayca sızabilecekleri, bir ortam yaratmaktadır. Revizyonistler devrimci gençlik saflarındaki reformculuğu, yasallığı, teslimiyetçiliği, yılgınlığı örgütleyerek etkilerini genişletmeye çalıştılar. Onlar hâlâ da aynı şeyi yapıyorlar. Devrimci gençlik içinde tecrit edilmiş durumdalar. Fakat yukarıda sayılan zaafları körükleyerek, teşvik ederek hem faşist diktatörlüğün işini kolaylaştırmaya, hem de sızabilecekleri bir ortam yaratmaya çabalıyorlar.

Devrimci gençlik her açıdan karşı-devrimi güçlendiren ve mücadelesini zayıflatan bu zaafları nasıl altedebilir?

Bunun tek bir yolu vardır: Devrim için mücadeleyi, devrim mücadelesinin bugünkü güçlü dayanak ve hareket noktalarını oluşturan talepler için mücadeleyle birleştirmektir. Bu kavrayışın ifade ettiği mücadele çizgisi hem maceracılığın hem teslimiyetçiliğin, hem soyut devrim gevezeliğinin hem de devrimin perspektifinden yoksunluğunun, hem de reformculuğun panzehiridir. Bu kavrayış güç toplayarak gelişmenin ileriye gitmenin yolunu göstermektedir. Devrimci gençlik bu kavrayışta birleştiği ve bu kavrayışa uygun bir mücadele çizgisi izlediği ölçüde bugünkü acil hak ve taleplerini elde edebilir, kendi dışındaki daha geniş yığınlarla birleşebilir ve sonsuz bir özlem duyduğu devrimi yakınlaştırabilir.

1 Mayıs'ta e

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN TÜM GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRELİM

Birlik, devrimci gençliğin bugün henüz çözümlenmemiş bir başka sorunudur.

Devrimci gençliğin birlik görevini başlıca iki türlü ele almak gerekir. Birincisi, devrimci gençliğin, henüz devrimci mücadeleye katılmamış geniş gençlik yığınıyla birleşmesi; ikincisi ise, kendi tüm güçlerini devrimci bir temelde, devrimci ilkeler temelinde birleştirmesidir.

Bu ikisi de büyük bir önem taşır. Elbette ki henüz devrime katılmamış milyonlarca genci, devrime kazanmak her zaman için esas görevdir. Bu görev, özellikle bugün, yani komprador-feodal düzenin çürüdüğü, ondan kopmanın hızlandığı, ona karşı hoşnutsuzluğun yayıldığı bir dönemde de daha da önemlidir.Devrime güçlü ve coşkulu bir istek duyan devrimci gençlik militanları, bu milyonları devrime kazandığımız ölçüde devrimin yakınlaşacağının, faşist diktatörlüğü yıkmanın kolaylaşacağının bilincinde olmalıdırlar. Sık sık belirttiğimiz gibi bugün şartlar bu milyonları devrim saflarına kazanmamız için oldukça elverişlidir. Görevimiz bunu başarmak için seferber olmaktır.

Fakat bizim üzerinde asıl duracağımız devrimci gençliğin kendi iç birliğidir ve durum bu açıdan bugün

Hareketinin Sorunları

örevleri

(1)

henüz hiç de iç açıcı değildir. Hemen belirtelim ki, bu ikincisi, yani devrimci gençliğin kendi iç birliği, birincisi için, yani milyonlarca genci devrim saflarına kazanmak için büyük önem taşır. Devrimci gençlik kendi güçlerini birleştirdiği, kendi iç birliğini güçlendirdiği ölçüde bunda başarılı olabilir.

Devrimci gençliğin kendi iç birliğini de iki türlü ele almak gerekir. Birincisi, farklı kesimleri oluşturan devrimci gençliğin (işçi, öğrenci, köylü, işsiz vb.) örgüt ve mücadele birliği; ikincisi ise, devrimci gençlik gruplarının güç ve eylem birliği.

Bugün ikincisi acil çözüm gerektirmektedir. Bu birincisinin daha önemsiz ve ertelenebilir olduğu anlamına gelmemelidir. Fakat biz birincisini kısaca özetleyip, asıl olarak ikincisini ele alacağız.

Farklı gençlik kesimlerinde süren devrimci gençlik mücadelesinin yeterince birleştirildiği ve bunların devrimci örgütsel birliğinin gerçekleştirildiği söylenemez. Bugün devrimci gençlik hareketi her kesimde güçlü bir tabana sahiptir. Mücadele işçi gençlik içinde de, köylü gençlik içinde de, öğrenci gençlik içinde de yaygındır. Farklı kesimlerde süren bu mücadele arasındaki kopukluk, bugünkü sorunlarımızdan biridir. Aynı şekilde, her kesimden devrimci gençliği kapsaması gereken il ve ilçe devrimci gençlik örgütleri büyük ölçüde öğrenci ve işsiz gençliği kapsamakta, mücadele eden işçi ve köylü gençlik bunun dışında kalmaktadır. Bu zaaf gençlik hareketini güçsüz düşürmektedir. Devrimci gençlik hareketinin ve örgütlenmesinin motor gücü devrimci genç işçiler olabilir. Öğrenci hareketini güçlendirmede ve ona istikrar kazandırmada, öğrenci gençlik eylemini

ta eylem birliği

işçi gençlik eylemiyle birleştirmenin, bu iki kesimi devrimci örgütlerde birarada örgütlemenin önemi büyüktür.

Hiç şüphesiz işçi gençlik sınıfının ayrılmaz bir parçasıdır ve onun temel sınıf örgütleri sendikalardır. Fakat bu işçi gençliğin devrimci gençlik eyleminin ve örgütlerinin motor gücü olmasıyla çelişmez. Aksine bu gerçekleşmediği müddetçe devrimci gençlik hareketi ve devrimci gençlik örgütleri ciddi zaaflardan kurtulmakta güçlük çekecektir.

Özetlersek, devrimci gençlik hareketinin kendi iç birliğini sağlamada birinci görevi, farklı kesimlerdeki mücadele arasındaki kopukluğu gidermek ve farklı devrimci gençlik kesimlerinin devrimci-demokratik örgütsel birliğini gerçekleştirmektir.

İkincisine ve bugün acil bir önem taşıyan soruna geçiyoruz: Devrimci gençlik gruplarının güç ve eylem birliği.

Son birkaç yıldan, yakın günlere kadar devrimci gençlik güçleri arasında, zaman zaman birimlerde gerçekleşeni saymazsak eylem birliği gerçekleştirilememişti. Devrimci gençlik güçleri dağınıktı. Bu durum devrimci gençliğin mücadelesine büyük zararlar verdi. Genelde egemen sınıflara, özel olarak da revizyonizme yaradı.

Revizyonist mihraklar ve onların D.Yol, Kurtuluş vb. gruplardaki uzantıları, bu bölünmüşlüğü devam ettirmeye ve devrimci gençliğin güçlerinin bir kısmını peşlerine takmaya özel önem verdiler. Bunda, uzun bir dönem başarılı da oldular. D.Yol ve Kurtuluş'un uzlaşmacı siyaseti uzun zaman bu çabanın aleti oldu. Tabanın revizyonizme duyduğu tepkiye rağmen, bu gruplar revizyonist akımlara teslimiyetçi davrandılar. Onlarla güç ve eylem birliği yaptılar.Böylece sık sık revizyonizmin yedeğine düşmekten kurtulamadılar. Bu durum onların teorik ve siyasi çizgilerinin ve onların uzlaşıcı sınıf karakterlerinin bir sonucuydu.

Yakın zamana kadar genel bir karakter gösteren bugün kısmen altedilen bölünmüşlüğün başlıca üç nedeni vardı. Bir başka deyişle genel olarak devrimci halk güçlerinin özel olarak da devrimci gençlik güçlerinin eylem birliği önünde başlıca üç engel vardı. Bunlardan birincisi, yukarda belirttiğimiz reformizmin ve revizyonizmin D. Yol, Kurtuluş gibi gruplar üzerindeki güçlü ideolojik siyasi ve bu etkinin bu siyasi hareketlerin mücadele anlayışlarında ve devrim çizgilerinde yansıyışıdır. Bunun da bir sonucu olarak revizyonizmin devrim düşmanı niteliğinin bu gruplarca kavranamamasıdır. İkincisi birincisinin de doğrudan bir sonucu olarak bu grupların yanlış demokrasi anlayışıdır. Bu grupların siyaset yasakçısı, hot zotcu tutumu ve propaganda ajitasyonda özgürlük ilkesinin reddidir. Üçüncüsü ise, grupçuluk ve sekterliktir.

Bu üç engelin birbiriyle sıkı ilişkisi vardır. Son ikisini birincisi, yani revizyonizmin etkisi besliyordu. Bunları teşvik ediyordu.

Bugün gelinen yerde bu engeller onemli bir darbe yemiş durumdadır. Bugün devrimci saflarda yaşanan deneyler, sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve proleter devrimci hareketin etkili çabasının da bir sonucu olarak revizyonizmin karşı-devrimci niteliği daha açık görülmektedir. Revizyonist akımları devrim düşmanı ilan eden ve onları aktif çabayla tecrit edenlerin sayısı hızla kabarmaktadır. Bu gelişme uzlaşmacı mücadele çizgilerine de darbe vurmaktadır.

Diğer yandan siyaset yasakçılığı da hızla tecrit olmakta ''propaganda-ajitasyonda serbestlik'' ilkesi yaygınlaşmaktadır. Siyaset yasakçılığı, revizyonizmin baskısının doğrudan bir devamıydı. Bugün revizyonizmin karşı-devrimci niteliği görülüp devrimci saflardaki etkinliği kırıldıkça, siyaset yasakçılığı da darbe yemekte, bu anlayış tecrit olmaktadır.

1 Mayıs 1979 ve sonrasında gerçekleşen eylem birlikleri bu gelişmelerin ürünüydü. Bu gelişmeleri devrimci gençlik tabanı büyük bir sevinçle karşıladı. Besleme İGD'nin tecriti pekişti. Tabela örgüt DGB ise zaten yeniden hortlatılmaya çılışıldığından bu yana hiç bir zaman devrimci saflara sızamamıştı.

Devrimci saflarda, devrimci güçlerin eylem birliği doğrultusundaki gelişme olumludur. Bu olumlu gelişme devrimci gençlik hareketi saflarına yansımıştır. Ve bu alanda daha çok taraftar bulmaktadır. Fakat bu olumlu gelişme henüz tüm güçleri kapsamamaktadır. Bazıları tabanlarındaki olumlu eğilime rağmen bu gelişmeye karşı direnmektedirler. Bunların başını Kurtuluş yöneticileri çekmektedir. Devrimci Solcular diye bilinen grubun başındakiler ise, tabandaki açık karşı eğilimlere rağmen işi İGD jandarmalığına kadar vardırmış durumdalar. Bu grubun şefleri, her yerde İGD'li beslemelerin savunucusu olarak ortaya çıkmaktalar. Bununla da kalmamakta kendileri dışında oluşan eylem birliğine karşı aktif bozguncu provokatif bir tavır almaktadırlar.

Kurtuluş'a gelince, bu grup, revizyonizmin karşı-devrimci niteliği bugün çok daha açığa çıktığı için, açıktan revizyonist akımları savunamıyor. Görünürde onlara karşıymış gibi davranıyor. Fakat halk güçlerinin devrimci birliğinin açıkça karşısında yer alarak bölücü çizgisini sürdürüyor. Pratikte revizyonist akımları, gençlik kesiminde İGD'li beslemeleri, kollamaya devam ediyor. Hiç şüphesiz bu revizyonizmin Kurtuluş yöneticileri üzerindeki derin etkisinden, bunun ürünü olan reformculuğundan geliyor. Onlar bu derin revizyonist etkiyi gözlerden ve özellikle kendi tabanından gizleyebilmek için, ''ki şabloncu çizgi'' demagojisini sürdürüyorlar. Proleter devrimci harekete ve devrimci halk güçlerinin eylem birliğine saldırılarını, göstermelik olarak revizyonist T'K'P'ye saldırıyla birleştiriyorlar. Kurtuluş, sınıf mücadelesinin böylesine sertleştiği bir dönemde bu revizyonizm kuyrukçusu çizgiyi sürdürürse, onun tepesindekilerin varacağı yer malumdur. Fakat onun tabanı için durum farklıdır. Tabanın eğilimi tepedekilerden farklıdır ve birlik güçlendikçe bu eğilim güçlenecektir. Kurtuluş yöneticilerini büyük telaşa düşüren Ege Üniversitesi olayları bunun açık göstergesidir.

Bütün bunlar , kalbi devrim ve birlik ateşiyle dolu tüm samimi, dürüst devrimci gençlerin birlik alınındaki görevlerine açıklık getirmektedir. Bu görevler nelerdir? Buna geçmeden önce belirtmek gerekir ki; devrimci gençlik güçlerinin birliği geneldeki devrimci halk güçlerinin birliğine sıkı sıkıya bağlıdır. Geneldeki gelişmeler gençlik kesimi üzerinde belirleyicidir. Fakat bu devrimci gençliğin görevlerinin önemini küçültmez. Aksine devrimci hakeketin önemli bir kesimini oluşturan devrimci gençlik kesimindeki olumlu gelişmeler, genel gelişmeyi olumlu yönde etkileyecektir. Ve bu başta proleter devrimci gençlik olmak üzere, tüm samimi devrimci gençlerin bilinçli, insiyatifli çabalarıyla mümkün olabilir.

Devrimci gençliğin, devrimci gençlik güçleri doğrultusundaki görevlerine geçiyoruz:

Şimdiye kadar belirtilenlerdende anlaşılacağı gibi; revizyonizmin ve reformizmin devrimci saflardaki etkisi ve bunun ürünü olan teslimiyetçi, uzlaşmacı mücadele çizgisi birliğin önündeki baş engellerdir. Bütün diğer engeller bunun yansımasıdır. O halde, devrimci gençliğin birlik doğrultusundaki birinci ve ana görevi, revizyonizme ve reformizme karşı onun devrimci saflardaki siyasi etkisine karşı mücadele etmektir.

İGD'lilerin katlettiği bir devrimcinin cenaze töreni

Revizyonizmin ve reformizmin etkileri uzlaşmacı mücadele anlayışı yaratır. Bu anlayış ne revizyonizmin ve reformizmin kuyruğuna takılmaya yol açar. Bu, bizim birinci ve ana görevimizin önemini daha açık ortaya koymaktadır. Revizyonizme ve reformizme karşı mücadeleyi, İGD, Genç Öncü, DGB vb. gibi revizyonist besleme ve tabela örgütlerini iyice tecrit etme göreviyle birleştirmeliyiz.

Ikincisi; her ortaya çıktığı anda ve yerde siyaset yasakçılığını mahkum etmeliyiz. Propaganda, ajitasyonda özgürlük ilkesini yaygınlaştırmalıyız. Bu çaba, devrimci gençliğin saflarında demokrasiyi kökleştirme çabasıdır. Bölücülüğün güçlü olduğu dönemde, devrimci gençlik saflarında demokrasi büyük ölçüde tahrip olmuştu. Birbirine tahammül edememe, zorbalık, hot-zotçuluk yaygındı. Bugün zorbalık tecrit olmuş durumdadır. Görevimiz bunun kökünü kazımak ve demokrasiyi güçlendirmektir.

Üçüncüsü, grupçuluğu yenmektir. Grupçuluk bilinçli bir şekilde aşılmadıkça sık sık hortlayacaktır. Yüreği devrim tutkusuyla dolu hiçbir genç devrimci grupçuluğun aleti olmamalıdır. Çünkü grupçuluk devrimin çıkarlarına zıttır. Ona zarar verir. Grupçuluk halkın ve devrimin çıkarlarını hiçe sayan bir anlayıştır. Faydacılık küçük hesapçılık vb. niteliği de aynıdır. Bunlara karşı bilinçli bir mücadele verilmedikçe bunlar sık sık birliğin kundakçısı eğilimler olarak ortaya çıkacaktır.

Dördüncüsü; bütün devrimci gençlik grupları arasında, bütün devrimci, demokrat gençlik örgütleri arasında karşılıklı saygıya dayanan eşit ilişkileri hakim kılmaktır. Grupçuluğun bir başka tezahürü olan kibirliliği mahkum etmeliyiz Kibirlilik devrimci gençlik güçlerinin önüne set çeken bir başka hastalıktır.

Beşincisi; devrimci gençlik saflarında ortaya çıkabilecek çeşitli sorunlar eleştiri-özeleştiri yöntemiyle çözümlenmelidir. Sorunları başka türlü çözmeye kalkmak faşist diktatörlüğün ve revizyonizmin işine yarar. Yaşadığımız deneyler buna en iyi örnektir. Revizyonist mihraklar devrimci gençliğin saflarında ortaya çıkan çeşitli sorunların çözülememesinden, bunların çözümü için zor yöntemlerine başvurulmasından, büyük memnunluk duydular ve bu sorunları derinleştirmek, devrimci gençlik saflarında karışıklık yaratmak için büyük çaba harcadılar.

Bütün bu görevler birbirleriyle sıkı ilişki halindedir. Örneğin maceracılığı da, teslimiyetçiliği de revizyonizm beslemektedir. Revizyonist mihraklar; devrimci gençlik hareketini zayıflatacağı, onu yenilgiye götüreceği için bu her iki sapmayı sürekli olarak teşvik etmektedirler.

Bütün bu sayılan görevler, bir bakıma devrimci gençlik güçleri arasındaki eylem birliğinin ilkelerini de ifade etmektedirler. Bunların bazılarını ayrıca ele alacağız. Şimdilik şunu belirtelim ki, bu görevler başarıldığı ölçüde, bu görevlerin ifade ettiği ilkeler devrimci gençliğin geniş tabanında yaygınlaştırıldığı ölçüde devrimci gençlik güçlerinin eylem birliği güçlenip yaygınlaşacaktır. Revizyonizm kuyrukçuları, bölücüler, maceracı ve teslimiyetçi unsurlar tecrit olacaktır.

Devrimci gençlik güçlerinin birliği konusundaki sorunlarımız ve görevlerimiz kısaca bunlardır.

(DEVAM EDECEK)

Burjuvazi "Çocuk Yılı" yaygaralarını sürdürüyor

Kapitalizmin çocuğa verdiği: açlık ve ölüm

Çocuğun kurtuluşunun devrim ve sosyalizm olduğu gizlenemez

1979 yılı "Dünya Çocuk Yılı" ilan edildi. Birleşmiş Milletler düzeyinde ve 100'ü aşkın ülkede komiteler oluşturuldu, kampanyalar yürütüldü ve şenlikler düzenlendi. Bütün bunların hepsinde, çocuklar üzerine bol bol konuşuldu. Dünya çocuklarının içinde bulunduğu acılı durumdan bahsedildi.

Birçok kapitalist-revizyonist ülkede olduğu gibi, ülkemizde de bugüne kadar, "hiç olmazsa bu 'Çocuk Yılı'nda çocuklara birşeyler verelim" yaygarası sürdü ve sürmektedir. Koparılan yaygaraya bakılırsa, burjuvazi, onun çeşitli şirketleri, bankaları vs. "insancıl" ve adeta "çocuk koroyucusu" kesilmişlerdir. "Çocuk Yılı" vesilesiyle burjuva basını, radyosu, televizyonu da çocuklara yönelik faaliyetini hızlandırmış durumdadır. Radyo ve televizyonda "çocuk programları" artık daha sık sık görülmektedir. Burjuva gazeteleri çocuklarla ilgili yazı, ilan ve reklamlarla dolup taşmaktadır. Burjuvazinin bunca yaygara koparması elbette boşuna değildir. O, kopardığı yaygarayla, çocuğun sorunlarını istismar etmeyi, kapitalist sömürüye rağmen bu sorunların çözülebileceğini yaymayı ve böylelikle kapitalizmin vahşiliğini gizlemeyi amaçlamaktadır. Burjuvaziyi bu çabasında, her türden revizyonist ve reformist yanlız bırakmamaktadır. Onlar da, burjuvazinin bu çabasını güçlendirmek için, kendi güçleri oranında yaygara yapmaktadır. Burjuvazi ve onun uşaklarının böylesine yaygarasını yaptıkları çocuk "faaliyetleriyle" bugüne kadar çocuklara ne verildi? Bugüne kadar yapılanların bir bölümünü buraya örneklersek, ne verildiğini rahatça görebiliriz. İşte yapılanlardan bazı örnekler:

-"Yaşasın, işte Akbank'ın 1979 Dünya Çocuk Yılı için çocuklarımızaarmağanları, yarışmalar, gösteriler, yayınlar vs. vs.... Ve... Binlerce Uğur Böceği Kumbarası. Akbank çocukların en sevdiği banka..."

-" 'Dostluk ve iyi niyet ziyareti' için İstanbul'a gelen 3 İngiliz savaş gemisinin mürettebatı 40 kimsesiz çocuğu iki günlüğüne eğlendirdi."

-"1979 yılının 'Uluslararası Çocuk Yılı' olması dolayısıyla Milli Eğitim Bakanlığı, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı'nın hazırladığı bir projeyle çocuklara süt içirilmesi zorunlu olacak."

-"AP Kadın Kolları, Dünya Çocuk Yılı vesilesiyle fakir ve kimsesiz çocukları giydirdi. Fakir ve kimsesiz çocukları giydiren AP Kadın Kolları, çocuklara hizmet yapmak bizim asli görevimizdir dedi."

-"Doğal Hayatı Koruma Derneği ile Yapı ve Kredi Bankası'nın ortaklaşa düzenlediği Manyas Çocuk Şenliği'ne ilkokul çağındaki 25 çocuk katılacak. Şenliğe katılan çocuklar 'kuş cenneti'nde kuş gözlemleri yapacak ve leylek sayımında bulunacak."

-"Hürriyet gazetesinin kurduğu ve yönlendirdiği Sedat Simavi Vakfı, çocuklarla ve onların sorunlarıyla en çok ilgilenene 200 bin lira ödül verecekmiş."

-"Dünyada ilk kez biz çocuklara bayram armağan ettik. Hem de ta 1920'lerde. Bu, çocuğa verdiğimiz önemin bir kanıtıdır. Bu yüzden 23 Nisan'da Ankara'da 'Dünya Çocuk Parlamentosu' toplandı ve 23 Nisan'ın dünya çocuk günü olması istenecek." vs. vs.

Bu ve buna benzer örnekleri daha da çoğaltmak mümkündür. Ancak, bu örnekler, "Çocuk Yılı"nda, "çocuklara birşeyler verelim" yaygarasının niteliğini sergilemek için yeterlidir. Yukarıdaki örneklerde de görüldüğü gibi, yapılanların "çocuklara birşeyler vermeyle", onların durumunu düzeltmeyle hiçbir ilgisi yoktur. Komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının bir avuç çocuğu dışında, ülkemizdeki milyonlarca çocuk bu yapılanlardan bile habersizdir. Hem de bu yılın 'Çocuk Yılı' olduğundan da habersizdir. Yine yukarıdaki örneklerde görüldüğü gibi, "Çocuk Yılı" vesilesiyle bugüne kadar yapılanlar; eğlence toplantılarından, banka ve şirketlerin reklamlarından ve göstermelik yardımlardan ibarettir. Burjuvazinin eğlence toplantılarıyla, banka ve şirketlerin reklamlarıyla, göstermelik yardımlarla çocuğa bu yıl da birşey verilemeyeceği, onun acılı durumunun düzeltilemeyeceği yeterince açıktır. O halde burjuvazinin "çocuklara birşeyler verelim" adı altında bugüne kadar yaptıkları ve bundan sonra da yapacağı benzeri şeyler birer yaygara ve sahtekarlıktan ibarettir.

Yalnız şunu da belirtelim ki, burjuvazinin çocuk sorunu üzerine yaygara koparması, demagojik kampanyalar yürütmesi yeni birşey değildir. Onun, bu

Ülkemizde çocuk emeği vahşice sömürülüyor

yönde sürekli bir faaliyeti vardır. Ancak kapitalizmin buhranının derinleştiği, emperyalist yağma savaşlarının hızlandığı ve bunlara bağlı olarak açlığın, sefaletin ve ölümlerin arttığı dönemlerde, onun bu faaliyeti yoğunluk kazanır. Örneğin birinci emperyalist savaştan sonra bu böyle oldu. 1924 yılında Çocuk Hakları Beyannamesi çıkarılmıştır. Ve bu beyanname ile sözde çocuklara her türlü maddi ve manevi olanak sağlanacaktır. Bunun üzerinden yıllar geçmiştir. Ne var ki, ikinci emperyalist savaşta anne, baba ve çocuklardan oluşan milyonlarca insan katledildi. Bunun ardından 1948 yılında İnsan Hakları Beyannamesi'nde çocuk haklarından yine bahsedilmiştir. Yine yıllar geçmiştir. 1959 yılında da Çocuk Hakları Beyannamesi'nde çocuk hakları maddelendirilmiştir. Ancak çocuklara verilen, her defasında olduğu gibi, yine açlık, sefalet ve ölüm olmuştur. Ve nihayet 1976 yılında alınan bir kararla bu kez de 1979 yılı "Dünya Çocuk Yılı' ilan edilmiştir. Bunun da amacı çocuğun kurtuluşunun ancak sosyalizmle mümkün olabileceği gerçeğini karartmak, kapitalizmin vahşetini gizleyerek, çözümün kapitalist düzen içerisinde de mümkün olabileceği yalanını yaymaktır. Çocuklara vereceği hiçbir fayda ve yardımı da olmayacaktır.

BURJUVAZİ KAPİTALİZMİ KURTARMAYA, ONUN VAHŞİLİĞİNİ GİZLEMEYE ÇALIŞMAKTADIR

Peki burjuvazi, beyannameler yayınlamaya, toplantılar düzenlemeye neden gerek duymaktadır? Ve neden 1979 yılını "Dünya Çocuk Yılı" ilan etmiştir? Burjuvaziyi bütün bunlara iten nedir?

Burjuvaziyi bütün bunlara iten neden, şimdiye kadar olduğu gibi, kapitalizmin sömürü ve baskısını gizlemek, emekçi kitleler ve onların çocukları üzerindeki sömürüsünü devam ettirmek ve egemenliğini sürdürmektir. Kısacası, giderek durumu daha da sarsılan kapitalizmi kurtarmaya çalışmaktır. Bugün kapitalizmin buhranı giderek derinleşmektedir. Derinleşen bu buhran, onun iç çelişkilerini daha da keskinleştirmektedir. Ve burjuvazi bu buhranın yükünü kitlelerin sırtına yıkmaya çalışmaktadır. Bu ise halk kitlelerinin yaşam şartlarını daha da bozmakta, onları açlık ve sefaletle daha fazla ezmektedir. Halk kitlelerinin yaşam şartları böylesine bozulunca onların çocuklarının yaşam şartlarının daha da bozulması kaçınılmaz olur. Ve yine kaçınılmaz olarak artan açlığın ve ölümün ilk kurbanları arasında çocuklar yer alır. İşte burjuvazi böyle bir dönemde, kitlelerin giderek bozulan yaşam şartlarını düzeltmekle meşgul olduğunun propagandasını yaymaya çalışmaktadır. "Kadınlar Yılı", "Çocuklar Yılı" vb. yaygaralar bunun bir devamıdır. Burjuvazi 1977 yılını "Kadınlar Yılı" olarak ilan etti. 1979 yılını ise "Dünya Çocuk Yılı" ilan etti. O, 1979 yılını "Dünya Çocuklar Yılı" ilan etmekle ve bu vesileyle yürüttüğü faaliyetiyle;

Birinci olarak, burjuvazi, çocuğun içinde bulunduğu durumu istismar etmenin, çocuklara yönelik faaliyetini yaygınlaştırmanın ve kârlarını artırmanın bir aracı olarak kullanmayı amaçlamaktadır. Bugün kapitalist-revizyonist dünyada çocuğun en doğal hakları gasbedilmiştir. Çocuk daha anne karnındayken açlığın ve yoksulluğun acısını çekmektedir. Bu yüzden milyonlarca çocuk ya doğmadan ya da doğum sırasında ölmektedir. Sağ kalabilenlerin ise, sağlığı bozulmakta ve sakat kalmaktadır. Açlık çekmekte, eğitimsiz ve eğlenme, dinlenme, oynama gibi haklarından mahrum kalmaktadır. Ve üstelik vahşice sömürülür, pazarda meta gibi satılır. Bütün bunları çocuğa reva gören kapitalizmdir. Burjuvazi kapitalizmin bu vahşi özelliklerini sürekli gizlemeye çalışır. Bu yüzden çocuğun içinde bulunduğu kötü durumu sık sık "insanlığın yüzkarası" olarak niteler. O, sahtekarca kendi suçunu tüm insanlığa yüklemeye çalışır. O, bütün bunları yaparken kendi kârlarını artırmayı, reklamını yapmayı da ihmal etmez. "Çocuk Yılı" vesilesiyle bugüne kadar yapılanlara bakılırsa, bu rahatça görülür.

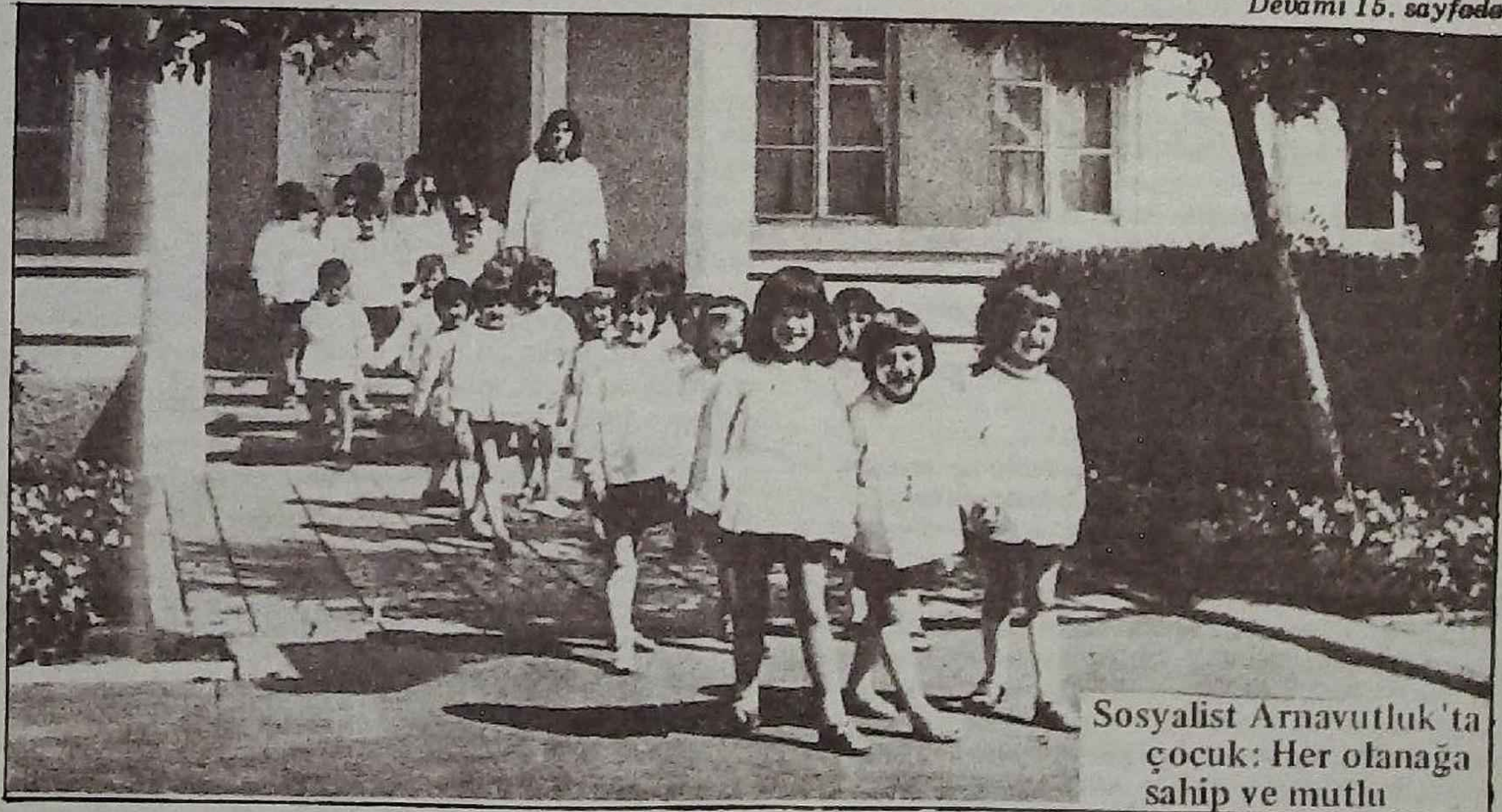
İkinci olarak; burjuvazi çocuğun bu acılı durumunu "tüm insanlığın suçu" gibi gösterdikten sonra, çocuğun bu kötü durumunun düzeltilmesi için de sahte alternatifler, sahte çözüm yolları önermektedir. Ona göre, çocuğun bu kötü durumunun düzeltilmesi, kapitalist sömürü altında mümkündür. Nitekim "Çocuk Yılı" faaliyetlerini düzenleyen Birleşmiş Milletler'in yan örgütü UNICEF'in Başkanı "neden çocuk yılı" sorusuna cevap verirken, bunu açıkça dile getirmektedir. O şöyle diyor: "Yalnızca çocuklarımızın bugünkü sorunlarının ivedi ve önemli olduğunu değil, fakat bunları çözmek için de gerekli zeka ve paranın var olduğu bilincini de yayabilirsek, Uluslararası Çocuk Yılı amacına ulaşmış olacaktır" ve "Dünyanın olanakları olduğunu biliyoruz. Sorun, görevi yerine getirmek iradesine sahip olup olmadığımızdadır."

Üçüncü olarak; burjuvazi, çocuğun durumunu "bütün insanlığın bir suçu" gibi göstermekle ve buna uygun olarak herkesin iradesine sahip olmasıyla çocuğa biraz "ilgi" göstermesiyle çocuğun durumunun düzeleceğini ileri sürmekte, kapitalizmin çocuğa uyguladığı vahşeti gizlemeyi ve çocuk sorununu toplumsal bir sorun olmaktan çıkarmayı amaçlamaktadır. O çocuk sorununun tamamen anlamsızlaştırmayı, bunun neden böyle olduğunu gizlemeyi amaçlamaktadır.

KAPİTALİST SÖMÜRÜNÜN KÖKÜ KAZINMADAN ÇOCUK KURTULAMAZ

Burjuvazinin "Çocuk Yılı" yaygarasıyla neleri amaçladığını kısaca özetlemeye çalıştık. Bugün ülkemizdeki hakim sınıflar da bu amaca uygun bir faaliyet yürütmektedirler. Hakim sınıflar, burjuva-feodal düzen şartlarında çocuğun durumunn düzeltilmesi ve onun kurtulmasının mümkün olduğuna dair propaganda yürütmektedirler. Ayrıca her türden revizyonist ve reformist de bu propagandayı güçlendirmeye çalışmaktadır. Özellikle Rus emperyalizminin uşakları bu propagandanın en hararetli sürdürücüleri durumunda-

Devamı 15. sayfada

Sosyalist Arnavutluk'ta çocuk: Her olanağa sahip ve mutlu

dırlar. Sosyal-emperyalistlerin denetimindeki birçok besleme örgüt bizzat faaliyet yürütmektedir. UDKF (Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu) adlı örgüt, buna bir örnektir. UDKF, kendisine bağlı besleme derneklere Çocuk Yılı vesilesiyle yaptığı çağrıda: "Silahlanma yarışına son verilmesi için ve BM Genel Kurulu'nun, Güvenlik Kurulu daimi üyesi olan devletlerin askeri harcamalarında % 10 kısıtlama yaparak, bu paraların kalkınmakta olan ülkelere, özellikle çocuklara yardım için ayrılmasına ilişkin kararının uygulanması için savaşıma hız vermek" ve devamla "parlamento, hükümet ve diğer karar organlarını, çocukların durumunu düzeltecek somut önlemleri almaya çağırmak" şeklinde görevler koymaktadır. Bunun bir sonucudur ki, ülkemizde İKD ve benzer örgütler "Çocuk Yılı" diye diye yırtınmaktadır.

Görüldüğü gibi, sosyal-faşistler "Çocuk Yılı"nı hem "silahsızlanma", "detant", "barış" vb. demagojilerine alet ediyor, hem de kapitalist sömürü altında "parlamento ve hükümetleri" uyarmakla çocuğun durumunun düzeleceğine dair propagandaya malzeme yapmaktadırlar. Sosyal-faşistler bugüne kadar hep: "Ne olur, silahlanma harcamaları biraz kısılsa ve bu pay çocuklara verilse? Bu yapılsa çocukların durumu böyle kötü olmaz vb." feryatlar koparmaktadırlar. Bu durumlarda genellikle ABD'ye çatarlar. Silahlanma harcamalarının kısıtlanmasıyla çocuğun durumunun düzelip, düzelmeyeceği bir yana, dünyada silahlanan yalnızca ABD emperyalistleri değildir ki. Bütün emperyalistler bugün, güçleri oranında silahlanmaktadırlar. Ne var ki, günümüzde en çok silahlanan ve en çok silah tüccarlığı yapan güçler, ABD ve Rus sosyal-emperyalistleridir. Örneğin ABD'nin askeri harcamaları 124 milyar dolara ulaşırken, Rusya'nın da 100 milyar doları aşmaktadır. Rusya sadece Back fire bombardıman uçaklarının ve SSMY-18, SSE-20 füzelerinin yapımına 30 milyar dolar ayırmıştır. Demek durum sosyal-faşistlerin yaygara ettiği gibi değildir. En çok silahlanan yalnız ABD değil, ABD ve Rusya'dır. Sosyal-faşistler ağababalarının durumunu gizlemeye çalışırken, "Çocuk Yılı"nı da buna malzeme etmektedirler. Bu, onların Rus emperyalistlerinin uşağı karşıdevrimciler oluşunun bir özelliğidir. Onların bir diğer özelliği ise, harcamaların kısılmasıyla çocuğun durumunun düzeleceğidir. Sanki emperyalistlerin kesesi boşmuş, silahlanma harcamalarını kısarak çocuklara öyle yardım edeceklermiş. Ne var ki, emperyalistlerin parası o kadar az değildir. Peki buna rağmen çocuğun durumu neden düzelmemektedir? Çünkü emperyalistler her zaman aşırı kâr peşinde koşarlar. Bunu ise emekçi kitleleri ve çocuklarını daha vahşi bir şekilde sömürerek elde edeceklerine göre, onların çocukların durumunu düzeltmesi mümkün değildir. Aksine onlar çocukların durumunu daha da kötüleştirirler.

Burjuvazinin ve onun her türden uşağının, çocuğun kurtuluşu için propaganda ettiği çözüm sahtedir. Çünkü çocuk ailenin bir parcasıdır. Ailenin durumunun iyi veya kötü olması, çocuğun durumunun iyi veya kötü olmasını belirler. Eğer aile kapitalist sömürü altında inim inim inliyorsa, bu durumda çocuğun durumunun iyi olacağını, onun kurtulacağını ileri sürmek sahtekarlıktır. İşte bu sahtekarlığı bugün burjuvazi ve onun her türden uşağı, "çocuklara bir şeyler verelim" adı altında yapmaktadır.

Bu "Çocuk Yılı"nda, çocuğa bir şeyler vermenin, "çocukların durumunu düzeltmenin" yolu, çocuğu açlığa, sefalete ve ölüme mahkum eden kapitalizmin vahşiliğini, burjuvazinin kopardığı yaygaraları açığa çıkartmaktan geçmektedir. Bugün bu daha da önem kazanmıştır. Çünkü her türlü iğrençliğine rağmen, burjuvazi hâlâ "çocuğa bir şeyler vereceğini" ileri sürmekte ve kampanyalar yürütmektedir. Burjuvazinin bu yaygara ve sahte kampanyalarına kendilerine "yaygınlaştırılması gereken görev" olarak tespit edenler, halk düşmanı yüzlerini bir kez daha ortaya koymuştur. Onların burjuva-feodal düzenle nasıl birleştiğini bir kez daha ortaya koymuştur.

Çocuğu açlığa, sefalete ve ölüme mahkum edenin kapitalizm olduğu, hiçbir yaygara ve sahte kampanyayla gizlenemez. Ve kapitalist sömürü sürdükçe, çocuk da kurtulamaz. Çocuğun açlıktan, sefaletten ve ölümden kurtulmasının tek yolu, işçi sınıfı önderliğinde emekçi yığınların verecekleri devrim mücadelesiyle, kapitalizmin tasfiye ve sosyalizmin inşa edilmesiyle olacaktır. Böylelikle çocukların, anne ve babaların, gençlerin de kurtuluşu birlikte olacaktır.

Sosyalizmde çocuk sorunu toplumsal bir sorundur. Toplumun her kesimine görev yüklemektedir. Anne-babadan, devlet organlarına, sağlık ve eğitim kuruluşlarından kitle örgütlerine kadar. Bundan dolayı çocuğun iyi yetişmesinde anne-baba, devlet organları, kitle örgütleri ve çeşitli kuruluşlar, birlikte görev alırlar. Sosyalizmde çocuğa gösterilen ilgi, çocuk daha doğmadan başlar. Gebelik döneminde annenin sağlığına dikkat edilir. Anne, kendisinin ve çocuğun sağlığına zararlı işlerde çalıştırılmaz. Ayrıca bu dönemde izin yapar. Tıbbi kontrolden geçer. Doğmu sırasında ise sağlık hizmetlerinden yararlanır. Doğumdan birkaç ay sonra ise, çocuklar için inşa edilen kreş, çocuk yuvaları ve lokantalardan , anne çocuğu için rahatça yararlanır. Çalışan annenin çocuğuyla ilgilenmesinin olanağı sağlanır. Çocuğun ana okulu eğitimi yapması sağlanır. İlkokul zorunlu hale getirilir. Ve çocuğun bu eğitimi almasının her türlü olanağı sağlanır. Sosyalizmde çocuğun ücretli çalıştırılması kesinlikle yasaklanmıştır. Gelişme çağındaki çocuklara diğer şeylerin yanı sıra, müzik, resim spor gibi yeteneklerini geliştirmenin olanakları da sağlanmıştır. Çocuğa bütün bu olanakları sosyalist devlet sağlamıştır. En önemlisi de, çocuğa parlak bir gelecek hazırlamıştır. Bu yüzdendir ki, çocuk için gerçek kurtuluş ve mutluluk sosyalizmdedir.

«Toplumsal Kalkınmada Gençlik Projesi»

Yine fiyaskoyla sonuçlanacak bir hayal

Reformist CHP hükümetinin boş hayallerinin ve gençlik düşmanı karşı-devrimci emellerinin bir ürünü olarak geçen yıl "icad ettiği" "Toplumsal Kalkınmada Gençlik" adı verilen uygulama bu yıl da tekrarlanacak. Bu yıl öncekine göre daha fazla yaygaralar kopartılıyor. Radyolarda programlar düzenleniyor, gazetelerde sayfalarca yazılar yer alıyor, sağa sola afişler asılıyor, tanıtıcı ilanlar dağıtılıyor...vb.

CHP hükümeti geçen yıl da büyük umutlarla büyük hazırlıklara girişmiş, binlerce kişi için hazırlıklar yapmıştı. Ama sonuç tam bir fiyasko oldu. Gençlik CHP hükümetinin boş ve kof hayalleriyle yarattığı sözümona "büyük proje"sine rağbet etmedi: Bütün Türkiye'de sadece 1800 başvuru oldu; yaz çalışmalarına ise sadece 800 kişi katıldı!

CHP hükümeti projesini bu sene daha da genişletti. Geçen yıl çalışmalara sadece yükseköğrenim gençliği katılabiliyordu. Bu kez liseli ve lise mezunu gençler de katılabilecek. CHP hükümeti, her ne kadar geçen yıldan aldığı dersle yüzbinlerce kişinin çalışmalara katılacağından söz etmiyorsa da, yine projesi hakkındaki, boş umutlarını ve hayallerini sürdürüyor. Ama yine şimdiden söylenebilir ki, projenin genişletilmesi de sonucu değiştirmeye yetmeyecektir: Sonuç yine fiyasko olacaktır.

PROJENİN AMACI NEDİR?

Projenin amacının adında geçtiği gibi "toplumsal kalkınma" olmadığı hükümet sözcülerinin açıklamalarında da ifade ediliyordu. CHP hükümeti bu uygulamaya gençlik ve devrim düşmanı emellerle kalkışmıştır. O bu projeyi gençliğin mücadelesini bastırmanın, gençliği devrim yolundan alıkoymanın bir aracı olarak düşünmektedir.

CHP hükümeti böyle bir projeyle, o boş hayallerine ulaşabileceğini düşünürken bir dizi gerçek dışı, hayali, demagojik ve karşı-devrimci tespitten yola çıkmaktadır. Ona göre sözde genel olarak toplum içinde bir çatışma yoktur; çatışma sadece gençlik (hatta öğrenci gençlik) içindedir. Bu da gençlerin halktan, onun sorunlarından kopuk olması yüzündendir. Gençler halktan kopuk olduğundan dolayı kolayca kışkırtmalara gelebilmektedirler... Bu proje sayesinde gençler halkı ve sorunlarını tanıyacaklar; böylece artık bir daha kışkırtmalara gelmeyecekler ve birarada, barış içinde yaşayabileceklerini ve toplumsal kalkınmaya katkıda bulunabileceklerini öğrenecekler... Böylece enerjilerini boş ve zararlı şeylere değil, yararlı şeylere harcamasını öğrenecekler...vs.

Görüldüğü gibi, tüm karşı-devrimciler gibi CHP de gençliğin devrimci mücadelesini halktan kopuk ve kışkırtma olarak göstermeye çalışmaktadır. Gençliğin kutsal devrim davası uğruna verdiği mücadeleye "gençliğin enerjisini boşa harcaması" diyerek adice saldırmaktadır. Gençliği halktan ve halkın sorunlarından kopuk, yozlaşmış, halka yabancılaşmış kişiler olarak göstermektedir. Halk gençliği halktan kopuk ve onun sorunlarına yabancı değildir. Aksine halkın bir parçasıdır; halkla sorunları bir ve iç içedir. Bu yüzden gençliğin mücadelesi halkın mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır, onunla güçlü bağlara sahiptir. Bu yüzden mücadele eden gençlik halkın sorunlarını en yakından tanıyan ve halka en güçlü bağlara sahip olan gençliktir. Bu mücadelenin dışında kalan kişiler giderek halka yabancılaşırlar ve yozlaşırlar. Nitekim CHP'nin örnek diye gösterdiği bir avuç kompradorun çocuğu böyledir.

Karşı-devrimci amaçlarına uygun olarak bu uygulama faşist yöntemleri de barındırmaktadır. Çalışmaya katılanlar, çalışma arkadaşlarını, çalışma yerlerini ve grup yöneticilerini kendileri seçemezler. Söz ve propaganda özgürlüğü yoktur; tartışma açan, propaganda yapan hemen atılacaktır. Bunlar onların devrimci gerçeklerden ve bu gerçeklerin açıklanmasından ne kadar korktuklarının ve gerçeklerin açıklanması karşısında ne kadar güçsüz olduklarını ortaya koymaktadır. Onlar bununla gençleri düşünmeyen, tartışmayan, başkaları tarafından yönetilen robotlar haline getirmek istiyorlar. İşte asıl böylesi kişiler halktan kopuktur, halkın sorunlarına yabancıdır.

NEDEN FİYASKOYLA SONUÇLANACAK

CHP'nin bu projesi geçen yıl olduğu gibi bu yıl da fiyaskoyla sonuçlanacaktır. CHP'nin gençliğin mücadelesini bastırma konusundaki karşı-devrimci hayalleri hiçbir zaman gerçekleşemeyecektir. Bu emellerinin bir aracı olarak piyasaya sürdüğü bu projeye de gençlik rağbet etmeyecektir.

Çünkü, en başta reformizm özellikle de CHP reformizmi önemli ölçüde tecrit olmuştur ve hızla tecrit olmaya devam etemektedir. Bu gidiş, özellikle CHP' nin hükümette olduğu son 1.5 yıl içinde alabildiğine hızlanmıştır. Şimdiye dek CHP gençliğe ne vaat ettiyse, hiçbirini yapmamıştır. Gençliğe hayatını ve geleceğini daha da karartmaktan, daha fazla açlık, sefalet, işsizlik, pahalılık, zulüm ve baskıdan başka bir şey getirmemiştir. Gençlik CHP'nin tüm vaatlerinin yalan ve demagojiden ibaret olduğunu görmüştür. Gençlik yığınları, CHP'nin ve reformizmin faşizmin alternatifi değil koltuk değneği olduğunu ve her dönemde faşizmi güçlendirdiğini kendi öz deneyleriyle görmektedir. Gençlik CHP'nin yalan vaatler ve demagojilerle kendini uyutmaya, devrim yolundan döndürmeye çalıştığını; öte yandan devrimci mücadelesine azgınca saldırdığını, hak ve özgürlüklerini yok ettiğini örnekleriyle görmektedir. Bütün bunlar CHP'nin gençlik üzerindeki etkisini hızla ortadan kaldırmakta, CHP ve reformizmin gençlik kitlelerinden tecrit olmasına yol açmaktadır.

Öte yandan buhranın derinleşmesine bağlı olarak gençlik hızla devrimcileşmekte, düzenden umudunu kesmektedir. Bu koşullarda böylesi oyalama taktikleri gençlik üzerinde hiçbir etki yaratmamaktadır. Gençlik bu taktiklere rağbet etmemektedir.

Gençliğin bu projeye rağbet etmemesi, CHP hükümetinin gençlik üzerindeki nisbi bir ideolojik etkinliğine rağmen, onu seferber etmede tamamen güçsüz olduğunda kanıtlamaktadır.

Bu projenin fiyaskoyla sonuçlanması aynı zamanda gençliğin toplumsal kalkınmanın böyle aldatmacalarla gerçekleşemeyeceği, meselenin özünün başka olduğu konusundaki bilincini de göstermiştir.

İşte tüm bu nedenlerle, CHP hükümetinin gerçek dışı, hayali, karşı-devrimci ve demagojik tespitlere dayandırdığı bu proje fiyaskoyla sonuçlanacak; CHP'nin gençliğin devrimci mücadelesini bastırmak konusundaki hayalleri hiçbir zaman gerçekleşemeyecektir.

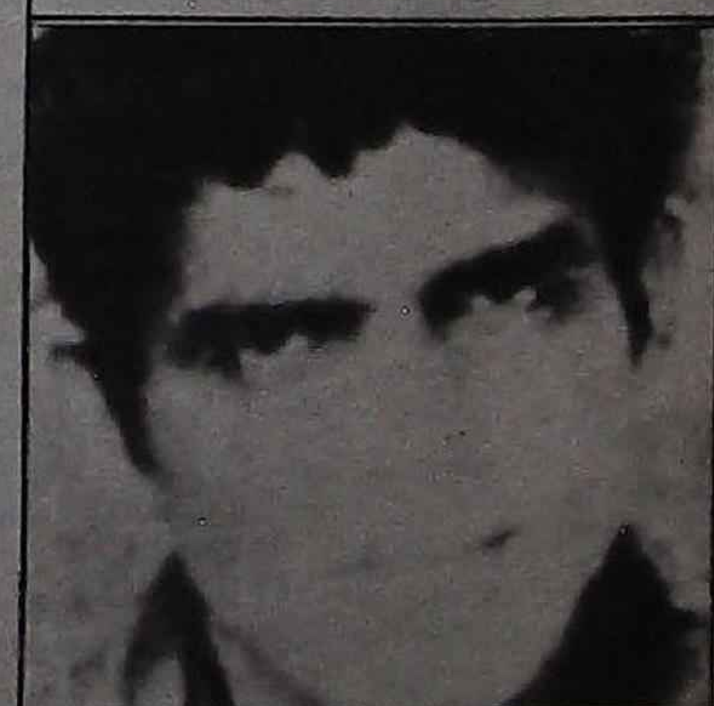

GEORGİ DİMİTROV

2 Temmuz 1949

Gençliğin, dünya proletaryasının ve halklarının büyük öğretmeni, Bulgaristan proletaryası ve halkının ölümsüz önderi Georgi Dimitrov'un faşizme, emperyalizme, savaşa, kapitalizme karşı mücadele dolu yaşamı ve komünizm davasına sonsuz bağlılığı ölümünün 30. yıldönümünde yolumuzu aydınlatıyor.

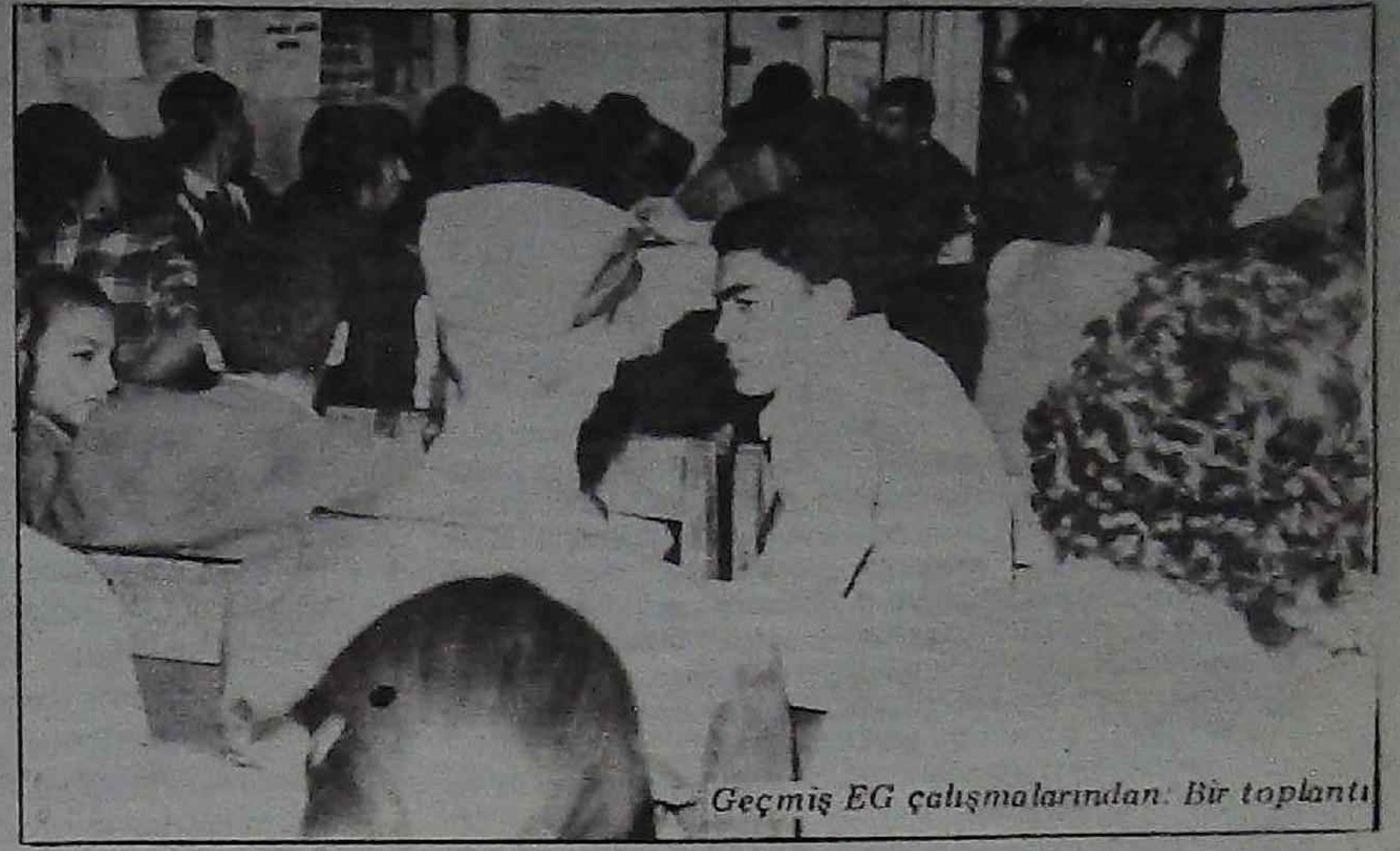
ANIYORUZ

ÖKKEŞ KARAYİĞİT
28 Haziran 1967

Üç yıl önce polisler tarafından katledildi.
Anısı mücadelemize ışık tutuyor.

EMEKÇİ GENÇLİK Bölge Toplantıları

Geçmiş EG çalışmalarından: Bir toplantı

EG BÖLGE TOPLANTILARI

Yurtsever devrimci gençlik merkezi kitle örgütü YDGF kapatılmış olmasına rağmen örgütlü mücadelesini sürdürüyor. Yurtsever devrimci gençlik sadece örgütlülüğünü korumakla yetinmiyor, aynı zamanda onu çeşitli alanlarda daha da sağlamlaştırmaya da çalışıyor.

Geçtiğimiz aylarda yurtsever devrimci gençlik, şimdiye dek sürdürülen emekçi gençliği kazanma faaliyetlerini ele alarak merkezi olarak Emekçi Gençlik Büroları Bölge Toplantıları düzenledi. Bu toplantılar, şimdiye dek sürdürülen faaliyetlerin gözden geçirilerek değerlendirilmesi; deney ve derslerinin toparlanması, hata, zaaf ve eksikliklerinin tespit edilerek giderilmesi; şimdiye dek sürdürülen emekçi gençlik ve EGB faaliyetlerinin daha örgütlü, merkezi ve koordineli bir hale getirilmesi amaçlarına yöneliyordu. Bu merkezi toplantılar Mart ve Mayıs ayı sonlarında olmak üzere iki kez yapıldı. Birinci toplantılarda sorun genel olarak ve çeşitli yönleriyle ele alındı, tartışıldı. Bu faaliyetlerin nasıl yürütülmesi gerektiği daha açık bir şekilde kavrandı. İkinci toplantılarda birinci toplantılarda tespit edilenlerin ışığında yürütülen iki aylık faaliyet gözden geçirildi. Toplantıya katılanların da belirttiği gibi, toplantılar çok canlı, verimli ve yararlı geçti. Sözkonusu toplantılar bundan sonra da düzenli olarak sürdürülecek.

Bu toplantılarda şu konular ele alındı.

Geçmiş EG çalışmalarından Anket çalışması

EG FAALİYETLERİ NASIL ELE ALINMALI?

* Emekçi gençlik çalışmaları bugüne kadar büyük ölçüde çıraklar içindeki çalışmaya indirgendi. Bu yanlış bir anlayıştır. Emekçi gençlik çalışmaları başta işçi gençlik olmak üzere köylü, çırak ve diğer emekçi gençlik kesimlerine yönelik olarak sürdürülmelidir.

* İşçi gençliğin YDGD'lerde örgütlenmesi ile sendikal örgütlenmesi karıştırılmamalı ve karşı karşıya getirilmemelidir. Sendikalar işçi sınıfının temel sınıf örgütleridir. Genç işçiler, sınıfların bir parçası olarak sendikalarda yer almalı ve sendikal mücadelenin en ön saflarında yer almalıdırlar. Bu durum, genç işçilerin, tüm gençliğin faşist diktörlüğe karşı ortak mücadele örgütü olan YDGD'lerde de örgütlenmesi gerekliliğiyle çelişmez. Bu iki örgütlenme karşı karşıya getirilmemelidir. İşçi gençlik YDGD'lerde de örgütlenmelidir. Bu hem devrimci gençlik hareketini işçi-emekçi gençlik temeline oturtmak için, hem de güçlü bir işçi gençlik hareketi yaratmak için gereklidir. Bu aynı zamanda işçi gençliğin sınıfının bir parçası olarak sürdürmekte olduğu sendikal hareketini güçlendirmeye, sendika ağalarını tecrit etme ve devrimci sınıf sendikalarını yaratma mücadelesini de güçlendirecektir. Diğer devrimci gençlik kesimleri de işçi gençliğin sendikal mücadelesine omuz vermek göreviyle yükümlüdürler. İşçi gençliğin sendikalarda örgütlenmesini yeterli görerek, YDGD'lerde örgütlenmesini önemsememek yanlış anlayışının tam karşıtı olan yanlış anlayışa da düşülmemelidir. Genç işçilerin YDGD'lerde örgütlenmesini yeterli görerek, onların sendikal örgütlenme ve mücadelesine ilgisiz kalmak da aynı şekilde yanlıştır.

* Emekçi gençliğin örgütlenmesinde üretim birimleri temel alınmalıdır. Emekçi gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesi semtler vb. değil, üretim birimleri temel alınarak güçlendirilebilir. En geniş emekçi gençlik yığınları ancak üretim birimleri temelinde yürütülen bir faaliyetle kazanılabilir ve seferber edilebilir. Üretim birimleri temelindeki faaliyette işçi gençliğin doğal önderlerini, ileri unsurları kazanmaya özel bir önem vermeliyiz. Emekçi gençlik yığınlarını kazanmada en hızlı ve sağlam olarak işçi gençliğin doğal önderlerini kazanarak ilerleyebileceğimizi unutmamalıyız. Emekçi gençlik çalışmaları içinde gelişen işçi arkadaşlar daha ileri, sorumlu ve yönetici görevlere getirilmelidir.

EMEKÇİ GENÇLİK BÜROLARI

* EGB'ler emekçi gençlik çalışmalarını daha iyi sürdürebilmek ihtiyacından doğdu. Bütün gençlik kesimlerinin örgütü olan YDGD'lerin en önemli görevlerinden biri emekçi gençliği kazanmak ve emekçi gençliğin mücadelesini yükseltmektir. Bu görev sürekli, sistemli, örgütlü, merkezi ve yetkin bir faaliyeti zorunlu kılmaktadır EGB'ler işte bu görevi yerine getirmenin bir aracı olarak ele alınmalı ve her YDGD mutlaka bir Emekçi Gençlik Bürosuna sahip olmalıdır.

* EGB bağımsız bir örgüt değil, YDGD'lerin bir parçasıdır. EGB'ler çoğu kez YDGD'lerin organik bir parçası olarak değil, onlardan bağımsız ve kopuk bir örgütlenme olarak kavranmaktadır. Bu kavrayış, EGB'lerin kurulmadığı yerlerde hiçbir emekçi gençlik faaliyetinin yürütülmemesine yol açıyor.Emekçi gençlik çalışması EGB olsun olmasın YDGD'lerin her zaman sürdürmesi gereken bir faaliyetidir. EGB'lerin olduğu yerlerde ise bu anlayış onların YDGD'den ve onun merkezi faaliyetlerinden bağımsız ve kopuk

Geçmiş EG çalışmalarından: Bir gezi

bir faaliyet ve örgütlenme içinde olmasına yol açıyor. EGB, YDGD örgütlenmesinin organik bir parçasıdır. Emekçi gençlik faaliyeti YDGD'nin yönlendiriciliğinde, onun merkezi faaliyetleriyle uyum içinde olmalıdır. Yönetim Kurulu EGB'yi sürekli olarak denetlemeli ve yönlendirmelidir.

* EGB'de görev alanlar siyasi olarak ileri arkadaşlar olmalıdır. EGB'lerin işçi gençlik önderlerinden oluşturulması iyi bir şeydir. Ama bu anlayış kabalaştırılmamalıdır. Emekçi gençlerden oluşsun diye EGB siyasi olarak geri ve bu işin üstesinden gelemeyecek arkadaşlara bırakılmamalıdır. Bu emekçi gençlik faaliyetinin gelişmemesine yolaçar. Oysa emekçi gençlik faaliyeti, YDGD'lerin temel ve en önemli faaliyetlerinden biridir. Hiç bir şekilde duraksamamalıdır. Bu yüzden burada görev alan arkadaşlar siyasi olarak ileri, çalışkan, fedakar, yaratıcı ve bu işle sürekli uğraşacak üyelerden seçilmelidir.

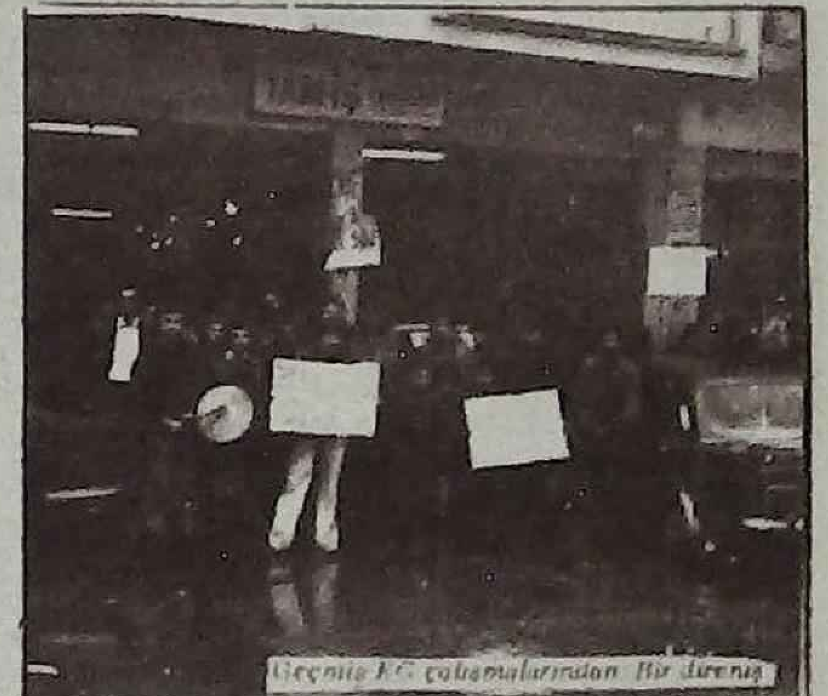
PROPAGANDA-AJİTASYON ve EĞİTİM

* Emekçi gençliğe yönelik merkezi ve tek tek birimler düzeyinde yoğun ve sürekli bir propaganda-ajitasyon çalışması yürütülmelidir. YDGD'nin genel ve merkezi propaganda-ajitasyon faaliyetinin yanısıra, bütün olarak emekçi gençliğe yönelik ve tek tek birimlere yönelik bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütülmelidir. Bunlar birbiriyle çelişen ya da birbirini zayıflatan şeyler değildir. Emekçi gençliğe yönelik olarak her seviyeden, çeşitli araçlarla, biçim ve içerik açısından zengin yoğun, sürekli ve sistemli bir propaganda ajitasyon faaliyeti sürdürülmelidir. Sözlü propagandanın ikna edici, kazanıcı etkisi ve örgütlemedeki etkisi gözönüne alınarak önem verilmelidir.

* Propaganda-ajitasyon çalışması, Proleter Devrimci Hareketin ortaya koyduğu bugünkü Eylem ve Ajitasyon Platformu temelinde yürütülmelidir. İşçi, çırak ve köylü gençliğin bugünkü genel ve birimlerdeki acil talepleri gözönüne alınmalı, tespit edilmeli ve bu temelde olan bir propaganda-ajitasyon yürütülmelidir.

* Emekçi gençliğin eğitim faaliyeti aksatılmadan sürdürülmelidir. Emekçi gençliğin bugünkü eylem ve ajitasyon platformu temelinde eğitilmesinin yanında "Sendikal Mücadele ve Sınıf Sendikacılığı", "Ne için mücadele ediyoruz", "Nasıl bir dünyada yaşıyoruz" "Ülkemizde siyasi durum", "Günlük siyasi gelişmeler" vb. konularda Proleter Devrimci Hareketin siyasi çizgisi ışığında düzenli, programlı bir eğitim sürdürülmelidir.

* Direniş ve eylem kararları işçi gençlikle beraber alınmalıdır. Bu tür kararlar yapılan toplantılarda mücadelenin yolu, eylem biçimleri ve sonuçları tartışılarak alınmalıdır.Eylemlerden sonra yine değerlendirme toplantıları yapılmalıdır. Eylemlerin emekçi gençliğin mücadelesini, örgütlenmesini ve birliğini geliştirmeye hizmet etmesine özen gösterilmelidir.

Geçmiş EG çalışmalarından: Bir direniş

* Köylük alanlarda Köy Gençlik Büroları kurulmalıdır. Daha önce emekçi gençlik için yapılan tespitler, köylü gençliği kazanma ve örgütleme faaliyetine de ışık tutmaktadır. Yaz döneminde köylerine giden liseli gençlerle bağlar koparılmamalı, onlar köylü gençliğin sorunları ve örgütlenmesi konusunda eğitilerek köylü gençliğe yönelik faaliyetlere seferber edilmelidirler.

Çeşitli devrimci ve komünist dergi ve gazeteler sayfalarında YDGF'ye yer vererek kapatılmasını protesto ettiler.

Almanya KP/ML'nin yayın organı Roter Morgen ve gençlik örgütü olan Kızıl Muhafız'ın dergisi Roter Rebel, İspanya KP/ML'nin yayın organı Vanguardia Obrerra ve gençlik örgütü olan İspanya Komünist Gençliği/ML'nin dergisi Joven Guardia, Danimarka KP/ML'nin yayın organı Arbejderen ve Kanada dergisi In Struggle, Amerika'daki Eritreli'lerin dergisi Eritrea in Struggle YDGF'nin mücadelesini testeklediler.

Sıkıyönetimin saldırılarına rağmen süren örgütlenme mücadelesi

SIKIYÖNETİM EN BAŞTA GENÇLİK ÖRGÜTLERİNE SALDIRDI

Gençlik örgütlenme mücadelesini sıkıyönetimin bütün saldırılarına rağmen sürdürüyor. Sıkıyönetim ilan edilir edilmez ilk saldırdığı şey devrimci yayın organlarının yanısıra, örgütlenme hak ve özgürlükleri oldu. Faşist diktatörlüğün bu saldırıları en başta gençlik örgütlerine yöneldi. Sıkıyönetimin en başta devrimci gençlik örgütlerine saldırması anlamlı bir şeydir.

Bu birinci olarak, faşist diktatörlüğün gençlik örgütlerinden ne kadar çok korktuğunun bir göstergesidir. Faşist diktatörlük bugün gençliğin örgütlenmesinden ve bu örgütlenmenin giderek daha da yaygınlaşmasından ölesiye korkmaktadır. O bunu engelleyebilmek için gençliğin örgütlenme hakkına ve örgütlerine her zaman azgın bir saldırı içerisinde bulunmuştur. Gençliğin çeşitli kesimlerinin değişik düzeylerdeki örgütlenmelerini tamamen yasaklamıştır. Örneğin liseli gençliğin her çeşit örgütlenmesi yasaklanmıştır. Ayrıca örgütlenme olanağını ortadan kaldıran binbir türlü engel vardır ve bu engeller aracılığıyla gençlik örgütlerinin çalışmaları ve kurulmaları engellenmektedir.Faşist diktatörlük bunlarla hiçbir zaman yetinmedi. Resmi ve sivil güçleri aracılığıyla gençlik örgütlerine ve bu örgütlerin üyelerine karşı her zaman azgın bir saldırı içinde bulundu. Gençlik örgütleri gerekçesiz olarak basıldı, kapatıldı; üyeleri tutuklandı, hapsedildi. Bu örgütler aynı zamanda sürekli olarak faşist diktatörlüğün sivil güçleri tarafından bombalandı, kurşunlandı, saldırıya uğradı. Üyeleri kurşunlandı, katledildi. Ama bunların hiçbiri gençliğin örgütlenmesinin sürekli yaygınlaşmasını ve kitleselleşmesini durduramadı. Faşist diktatörlük en son olarak örgütlenme hak ve özgürlüklerini tamamen ortadan kaldırabilmek için, CHP hükümeti aracılığıyla yeni faşist baskı yasaları hazırlamaktadır.

Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte gençlik örgütleri üzerindeki baskılar daha da yoğunlaştı. Onlarca gençlik örgütü süresiz olarak ya da uzun sürelerle gerekçesiz olarak kapatıldı. Sıkıyönetim bölgelerinde ise her türlü örgüt ve örgütsel çalışma tamamen yasaklandı. Bu saldırılar en son olarak Türkiye halk gençliğinin merkezi kitle örgütü YDGF'nin kapatılmasına kadar vardı.

Sıkıyönetimin saldırılarının en başta gençlik örgütlerine yönelmesi ikinci olarak gençliğin örgütlenmesinin ne kadar önemli olduğunu ortaya koymaktadır. Gençliğin talepleri, hak ve özgürlükleri için mücadelesinde birleşmekten ve örgütlenmekten büyük silahı yoktur. Örgütsüz hiçbir mücadele yürütülemez ve başarıya ulaştırılamaz. Bu gerçeği gençliğin bugüne kadar sürdürdüğü mücadelenin pratiği apaçık ortaya koymaktadır. Örgütlenme gençliğin faşist diktatörlüğe karşı en büyük silahıdır.Bu gençliğin önüne, birleşmeyi ve örgütlenmesini pekiştirmeyi, yaygınlaştırmayı en önemli ve hayati görevlerinden biri olarak koymak adır.

SALDIRILAR VE YASAKLAR SÖKMEDİ, GENÇLİK MÜCADELESİNİ ÖRGÜTLÜ OLARAK SÜRDÜRDÜ

Bu saldırılara, yasaklara, kapatmalara rağmen gençlik mücadelesini örgütlü olarak sürdürdü. Bu birinci olarak, bu örgütlerin kurulmasına temel teşkil eden örgütlenme siyasetinin ne kadar doğru ve hayata uygun olduğunu bir kere daha vurgulamaktadır. Bu örgütler eğer yanlış ve hayata uymayan bir örgütlenme siyasetinin sonucu olarak kurulmuş olsalardı, böyle ağırlaşan şartlarda, yoğun saldırılar karşısında dayanamazlar, dağılır veya tabela örgütleri haline gelirlerdi.

Bu örgütler kurulurken, biz bunların sağlam ve mücadeleci örgütler olduğunu ve böyle olması gerektiğini öne sürüyorduk. Bu örgütlerin, sadece var olan yasal olanaklar ve sınırlar içinde mücadele eden örgütler değil, bu sınırları aşan ve zorlayan mücadeleci örgütler olması gerektiğini vurguluyorduk. Bu örgütlerin faşist diktatörlüğün ufak saldırılarla kolayca yıkabildiği örgütler değil, ağır saldırı ve baskılar karşısında da varlığını ve mücadelesini sürdürmesi gerektiğini savunuyorduk. Gençliğin tüm saldırılara rağmen mücadelesini örgütlü olarak sürdürmesi hatta örgütlenmesini daha yaygın bir hale getirmesi bu örgütlerin sağlam ve mücadeleci örgütler olduğunu kanıtlamaktadır.

Bütün saldırılara rağmen gençliğin örgütlülüğünü savunması ve sürdürmesi, onun örgütlenme bilincinin oldukça yüksek bir düzeyde olduğunu da göstermektedir. Gençliğin bu bilince ve alışkanlığa sahip olması onun olumlu ve önemli bir niteliğidir. Onun her şart altında örgütlülüğünü korumasının ve buna hazır olmasının kalıcı bir temelidir.

AZGIN SALDIRILARA RAĞMEN ÖRGÜTLENME MÜCADELESİ SÜRDÜ

Gençlik saldırıların bütün azgınlığına rağmen mevzilerini korudu. Gençlik örgütlerinin kapatılmasına karşı *aktif kitle mücadeleleri*, değişik protesto eylemleri gerçekleştirdi. Kapatılan örgütlerinin geri açılması için sürekli mücadele etti. Bu onun, kullandığı yasal hakların kendi mücadelesiyle kopartıp aldığı haklar olduğunun ve ancak mücadele ederek korunabileceğinin bilincinde olduğunu göstermektedir. Gençlik yasal ve fiili demokratik mevzilerini korumak konusunda duyarlı davrandı. Bunun en güzel örneğini, merkezi örgütü YDGF'nin kapatıl ına karşı gösterdiği duyarlılık ve tepki e verdi. Gençlik bu faşist saldırıyı öfkeyle karşıladı. Ülkenin dört bir yanında çok değişik, yaygın ve militan kitle eylemleri gerçekliştirdi. Onun bu mücadelesi, uluslararası komünist ve anti-faşist gençlik hareketlerinin ve örgütlerinin de açık desteğini kazandı.

Gençlik örgütlenme mücadelesini sadece mevcut örgütlerine sahip çıkarak göstermedi. O aynı zamanda örgütlenmesini kararlılıkla yayarak, yeni yeni örgütler kurarak da örgütlenme mücadelesini sürdürdü. Bütün engellemelere ve saldırılara rağmen, sıkıyönetimin ilanından sonra 20 dolayında yeni gençlik örgütü kuruldu. Rize, Çanakkale, Gümüşhane, Eşme: Gümüşpala, Gölbaşı (Adıyaman), Karaağaç (İskenderun), Hacı Bektaş, Havza, İvrindi, Seydişehir, Aliağa, Beyşehir ve Sürmene'de YDGD'ler kuruldu. Hadim, Trabzon, Giresun, İskenderun, Tarsus, Samsun, Amasya, Balıkesir'de Liseli Birlikleri kuruldu. Ve daha birçok yerde yeni gençlik örgütlerinin kurma çalışmaları sürdürüldü, kurulma aşamalarına gelindi. Gençliğin bu kararlı çabaları onun örgütlenmeye büyük bir değer verdiğini ve örgütlenme bilincinin yüksek olduğunu göstermektedir.

Faşist diktatörlüğün hiçbir saldırısı, yasağı ve baskısı gençliğin kararlılıkla sürdürdüğü örgütlenme mücadelesini durduramayacaktır. Çünkü gençilik bu düzenden tamamen umudunu kesmiştir. Ona derin bir öfke ve kin duymaktadır. Onu yerle bir etmek için devrim yolunda mücadele etmektedir. Onu bu kutsal davadan hiçbir yalan, demagoji, hiçbir baskı ve zor döndüremeyecektir. O bu mica delesinde örgütlenmenin ve birleşmenin hayati önem taşıgıdının tamamen bilincindedir. Üstelik o kendine ışık tutan doğru, devrimci ve mücadeleci bir örgütlenme siyasetine ve proleter devrimci bir önderliğe sahiptir. Bu koşullarda faşist diktatörlüğün en azgın saldırıları da kâr etmeyecektir, gençlik devrim yolunda emin adımlarla ilerleyecektir.

İst-YDGD Kültür ve sanat Komisyonu:

"Kültür ve sanat faaliyeti demokrasi mücadelemizin bir parçasıdır"

Bugünkü komprador-feodal düzenin buhranı gençliği yığınlar halinde düzenden koparıyor. Buhranın sonuçları; işsizlik, hayat pahalılığı, siyasi baskılar ve eğitimin paralı, eleyici, baskıya dayanan faşist-feodal niteliği, işçi ve köylü çocuklarının okuma hakkının gasbedilmesi, açlık ve sefalete mahkum edilmesi, geleceğinin güvensiz olması...Bütün bunlar halk gençliğinin faşist diktatörlüğe olan isyanını alevlendiriyor. Gençlik her geçen gün daha büyük sayılarda sınıf mücadelesinin barikatlarında işçi sınıfının yanında yerini alıyor. Faşist diktatörlük bu isyanı, muhalefeti bastırmak ya da devrim ve halk güçlerine karşı yöneltmek için, başta 'Dokuz Işık', 'Toplumsal İlerleme' sahtekarlıkları, 'Ak günler' vaazları, yani faşist, sosyal-faşist ve reformist demagoji olmak üzere her türlü aracını seferber ediyor. Emperyalistler, komprador-burjuvazi ve toprak ağaları halk gençliğini düzen bekçisi yapmak için çok tesirli bir başka silahı da kullanıyor: Kültür.

Faşist diktatörlüğün kültür cephesindeki saldırısı çok geniş alanlara uzanmakta ve siyasileşmemiş ya da siyasileşen en geniş yığınları etkisi altına alabilmektedir. Orhan Gencebay-Ferdi Tayfur ile, seks filmleri, dergileri ile, gençliği -özellikle de işçi gençliği- mistisizm, esrar, *yozluk içinde hapsetmeyi* ve böylece de devrimden, yaşamdan, kendi sorunlarından uzak, düzene daha da kölece boyun eğen gençler olarak yetiştirmeye çalışıyor. Çünkü yetişen genç işçi kuşaklar ne denli uyuşturulmuş, yozlaştırılmış ise onların kölelik düzeni bir o kadar süre daha ayakta kalabilir. Gençliğe, gerçek ihtiyacı ve talebi olan halkımızın türküleri, oyunları, ilerici devrimci şiirler, romanlar, tiyatrolar vb. verilmiyor; amatör ve yaratıcı faaliyet yapma hakkı gasbediliyor...Kültüre, estetiğe, susamışlığı, hepsi de genç erkek ve kızları demokrasi mücadelesinden uzak tutmayı amaçlayan pop müziği, moda, fotoroman, Amerikan filmleri ve dizileri ile giderilmeye çalışılıyor.

Halk gençliğinin örgütü İst.YDGD'nin kültür ve sanat komisyonu olarak faaliyetlerimizi bu bakış açısıyla ve YDGD'lerin kültür ve sanat faaliyetlerini ele aldığı bir dönemde değrelendirmenin yararlı olduğunu düşünmekteyiz.

İki yılı aşkın bir süredir süren YDGD'nin kültür ve sanat faaliyetleri ilk başta, YDGD içinde komisyon çevresindeki belli bir grubun, diğer üyelerimizden ayrı ve kopuk olarak kültürü "araştırma"sı ve bazan da gecelere hazırlanması şeklinde beliriyordu. Böyle bir faaliyet ve bunun temelindeki anlayış, halk gençliğinin faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini güçlendirmek, faşist diktatörlüğün gençlik üzerindeki kültürel saldırısını püskürtmek, halk gençliğini YDGD'de toparlamak perspektifinden yoksundu. Kendi heveslerini tatmin edenlerin elindeki bir faaliyet olarak YDGD üyelerinin kültürel taleplerini gasbediyordu. Geniş YDGD taraftarı yığınları kapsamıyor ve böyle bir hedefi de yoktu. Bu arkadaşların bakış açısı, gecelere koro-tiyatro-slayt hazırlamaktan ibaretti. Ancak bunda bile doğru devrimci bir bakış açısı sözkonusu değildi. Gecelerdeki kültürel programlarda, izleyici kitlenin benimseyeceğini sandıkları, duvara slogan yazarken öldürülen devrimcileri anlatan tiyatrolar yaptılar. (Örn. Eskişehir'de olduğu gibi) "Mücadeleci" YDGD üyeleri halkla birlikte gecekondu dikerken "kültürcü" YDGD'liler de dernekte tiyatro hazırlıyordu. YDGD üyeleri bunu nefretle karşıladı. Ancak bu nefret sağ pasifist, kitlerden kopuk anlayışa karşı değil, bir bütün olarak kültür ve sanata karşı yöneldi. Kaba 'sol' bir kültür ve sanatı tümden reddetme eğilimi hakim oldu. "Böyle bir şeye ihtiyacımız yoktur" denildi. Oysa bu, halk gençliğini pop müziği, Gencebay, seks filmleri, moda pençesi içinde yozlaşmaya, çürümüşlüğe, karşı-devrimin saflarına terk etmek ile eş anlamlıydı. YDGD'nin mücadele alanlarını sınırlamak ve anti-faşist gençlik mücadelesini her alanda yükseltmesinin önüne setler çekmek demekti. YDGD üyelerinin devrimci içerikte kültür ve sanata ihtiyacı yok demek, onların ruhsal şekillenişlerini faşist diktatörlüğe bırakmak ve dolayısıyla onların fedakar, kollektif bilinçli devrimciler değil de, bireyci ve yoz insanlar olarak gelişmesini savunmak demekti.

Eski komisyon feshedildikten sonra seçilen yeni komisyon YDGD'nin günlük mücadelesini güçlendirmeye özel bir önem verdi. Emekçi gençlik faaliyetleri, geziler, seminerler, anma toplantıları kültürel programlarla, saz-slayt-oyunlarla daha da güçleniyor, özellikle işçi gençlik ile kaynaşmada büyük önem kazanıyordu. YDGD içinde günün sorunlarına ilişkin fotograf sergileri açılıyordu. Bu dönemde yoğun bir gece faaliyeti vardı. İstanbul'un içinde ve dışında birçok geceyi örgütlerken gecelerin ancak somut canlı ve özgül bir propaganda ile sınıf mücadelesini güçlendireceğini ve bunun için de gideceğimiz yerin halkının ve gençliğinin sorunlarını, taleplerini, faşizmin yöre halkına nasıl saldırdığını öğrenerek olacağını kavradık. Böyle olunca İstanbul'un Eskişehir'e götürdüğü ikinci program oldukça farklı oldu. Kılıçoğlu Kiremit direnişini güçlendirmek için düzenlenen gecede işçiler patronu, sendika ağasının sahtekarlıklarını sahnede somut olarak görüyor ve oyunda ortaya konan talepleri ve devrim hedefini daha canlı bir biçimde kavrıyordu. Küçükköy gecekondu bölgesinde oynadığımız oyunun, mahalledeki olayların temelinde gelişmesi ve faşist diktatörlüğün mahalleyi su, yol, elektrikten, sosyal tesislerden yoksun bırakması, sözgelimi birkaç gün önce mahallede çekilen slaytlar yoluyla gösterilmesi daha somut, özgül propagandanın halkla nasıl birleşilebileceğini açık bir biçimde gösteriyordu. Bu faaliyetler YDGD üyelerini kültür ve sanata ısındırıyordu. Ancak bu henüz YDGD'lilerin bir faaliyeti değildi, çünkü biz bunun gerekliliğini kavramamıştık ve bu olumlu durumu değerlendirerek önümüze arkadaşlarımızı eğitmek ve onları bu faaliyetlere katmak diye bir görev koymadık. Eski sağ anlayışa karşı komisyonun kendi içinde de mekanik "sol"cu bir anlayış sürüyordu. Bir yandan bu faaliyetleri örgütlerken mücadeleyede katılmak gerektiğini düşünerek, mücadele ve kültür ayrımını kendimiz meşrulaştırırken, eylemimizle bunu yalnızca propaganda ve ajitasyonu, daha doğrusu geceleri güçlendirmenin bir aracı olarak görüyor ve kitlelerin faaliyeti olması gerektiğini kavrayamıyorduk. Öte yandan faydacı bir bakış açısıyla kitleleri kazanmada bir araç olduğunu savunuyorduk. Bu anlayış Federasyonumuzun Bölge Toplantılarında mahkum edildi. Biz kitlelerin taleplerini yalnızca onları devrimcileştirmek için sahip çık-

Devamı 15. sayfada

Ereğli

1 Mayıs'ta kültür ve sanat faaliyeti

Proleter Devrimci Hareketin '1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarına' çağrısını, biz İstanbullu yurtsever devrimci gençler, geniş yığınları mücadeleye seferber etmek, her alanda gençliğin taleplerini haykırmak, 1 Mayıs'ı faşizme ve sıkıyönetime karşı bir eylem günü olarak kutlamak ve bunun için tüm güç ve olanaklarımızı seferber etmek olarak yorumladık. Böylelikle, diğer şeylerin yanı sıra kültür ve sanat faaliyetlerimizi de bu yönde yoğunlaştırdık. 1 Mayıs'ın coşkunluğunu her sokağa, her meydana, her kahveye, her işyerine, her okula yaymak, yığınların devrimci atılımını faşist diktatörlüğe, onun zam ve zulüm tedbirlerine karşı yöneltmek gerekiyordu.

Kültür sanat faaliyetlerinde güçlerimizi 1 Mayıs'ta nasıl seferber edecektik?

İlkin çeşitli okullardaki kol faaliyetlerinde yer alan ve emekçi gençlik birimlerinde olan arkadaşlar biraraya geldik. Hedefimiz izinsiz sokak tiyatroları ve halk oyunları ekipleriydi. Önce hepimiz oturduk, Faşizme Karşı Devrimci Mücadele Platformunu, içindeki talepleri tartıştık ve kavramaya çalıştık. Bunun yanı sıra 1 Mayıs'ın önemini ve anlamını, aramızda konuşurken özellikle işçi sınıfının kararlılığını, uzlaşmazlığını ve devrimdeki öncü rolünü daha iyi özümledik. Oyunumuzun siyasi temelleri bu noktaları içeriyordu. Bu tartışmalar temelinde oyunu hep birlikte yazdık, sahneye koyduk ve çeşitli yerlerde oynadık. Çalışmamız birçok yönden Almanya işçi sınıfı mücadelesinde önemli bir rol oynayan ajit-prop tiyatrosunu (müzik-skeç-şiir vb. araçları kullanarak merkezi propaganda ve ajitasyonun doğrudan bir unsuru olan ve yığınların yoğun bulunduğu yerlerde oynanan tiyatro) andırıyordu.

Ve çeşitli fabrika önü, meydan gibi yerlerde, kızıl fularlı halk oyunları ekiplerimiz ve sokak tiyatromuz gösteriler yaptı. Gittiğimiz yerlerde 1 Mayıs'ın coşkun havası, emekçileri, gençleri sarıyor, hep birlikte marşlar söyleniyor, halaylar çekiliyor, bildiriler dağıtılıyor, konuşmalar yapılıyor, emekçiler bayramları olan 1 Mayıs'ı kucaklıyordu.

Daha sonra 1 Mayıs'ta Kdz. Ereğlisi'nde Devrimci Demir-İş önderliğindeki 1 Mayıs kutlamalarına katılmaya karar verdik. Ve koyulduk yola. 5-6 saat süren bir yolculuktan sonra sağımızda ve solumuzda "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Devrimci Demir-İş" sloganları, 1 Mayıs afişleri, Ereğli'ye yaklaştığımızı haber veriyordu. Ereğli deniz kenarında 60 bin nüfuslu küçük bir kent. Kente özelliğini veren Erdemir işletmesi çok geniş bir alana yayılmış. Kente girerken fabrika bacalarının tüttüğünü gördük ve Devrimci Demir-İş Sendikasına vardığımızda sendika ağalarının, Erdemir işçilerinin 4 günlük haklı direnişini sattığını öğrendik. Bunu nefretle karşıladık. Sendikada oturup, dinlenmeye, bir çay içmeye olanak yoktu. Sendika üyesi bütün işçiler arı gibi çalışıyordu. Sendika ağalarının işçi düşmanı eylemlerini açığa çıkaran ve daha bir saat önce kaleme alınmış bir bildiri, daktilo ve teksir edilip işçilerin dağılış saatine yetişecekti. Bu, en tutarlı disiplini, en yaygın işbölümünü ve tabi ki, büyük bir çabayı gerektiriyordu. İşçi sınıfının ders alması gereken bir çalışma tarzıydı bu. Tabii biz de bu yoğun faaliyet sırasında boş duramazdık. Kapar kapmaz akordiyonumuzu koştuk bildirilerin dağıtılmasına yardım etmeye. Ereğli'nin küçük meydanında işçi arkadaşların ellerindeki binlerce bildiri, fabrikalardan servis otobüsleri içinde gelen işçilere dağıtılıyor, akordiyon eşliğinde söylenen "1 Mayıs", "İleri İşçiler" marşları meydanlarda yankılanıyor, 1 Mayıs gösterilerine katılma çağrılarımız yürekten cevaplar buluyordu. Gittikçe daha fazla sayıda işçi birikmeye başladı meydanda. Daha önce orada bulunan ve gazetelerini dağıtmak için çabalayan sosyal-faşist sendika ağalarının yardakçıları çoktan kaçıp gitmişlerdi. Şimdi marşlar toplanan kalabalıkla birlikte söyleniyor;"Yaşasın 1 Mayıs","Yaşasın Devrimci Demir-İş" sloganları aynı coşkuyla hep birlikte atılıyordu. 1 Mayıs müjdeleniyordu yürekten yüreğe...

1 Mayıs sabahı İstanbul'dan gelen diğer arkadaşlarla birleştik. Kırmızı fularlı, kızlı erkekli, devrimci gençlerin dinanizmi ve atılganlığı gittiğimiz mahallelerdeki emekçilerin sıcak dostluğuyla kucaklaştı. Meydanlar, kahve önleri, sokak tiyatroları, halk oyunları, marşlar ve türkülerle 1 Mayıs çağrılarıyla silkindi.

Ereğli halkı, 1 Mayıs'ın anlamın., faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında direnme ruhunu en anlaşılır ve en çarpıcı bir biçimde bir kez daha kavradı. Halkın en çok karşı karşıya kaldığı güncel zorlukları ve kaynaklarını halkla yakın diyaloglar geliştirerek (örneğin zamlara ilişkin izleyicilere sorular sorulması gibi) ve bunu sıkıyönetim, baskı tedbirlerinin teşhiri ve devrimin propagandasıyla birleştirerek sunduk.

Göze, kulağa, duyguya ve bilince hitap eden bu ajitasyon faaliyeti içinde onlarla birleştik. Faşist diktatörlüğün propaganda araçları ile kafalarda yaratmaya çalıştığı yüzü maskeli, beli bombalı terörist "devrimci" imajını, halkla kaynaşmaya, onun taleplerine sahip çıkıp, onlar için birçok zorlukları göze almaya hazır fedakar ve coşkun bir gençlik potansiyeli silip süpürdü.

Bu herkesi saran canlı ve mücadeleci havadan etkilenen sadece gösterileri izleyen emekçiler miydi? Onlara bu faaliyeti bizzat götüren yurtsever, devrimci gençlik halkla sıcak bir şekilde kaynaşmanın, götürülen faaliyetin candan bir karşılık bulmasının sevincini yaşıyordu.

Polisin prapaganda yasağı koymasına rağmen birçok mahalleyi dolaştıktan sonra yürüyüşün başlayacağı yere vardık.

1 Mayıs Ereğli gösterileri, Proleter Devrimci Hareketin sarsılmaz önderliği altında Türkiye işçi sınıfının kendi mücadelesine nasıl uzlaşmaz bir kararlılıkla sahip çıktığını bir kez daha ıspatladı.

KÜLTÜR

Baş. Ta: 14'te

mıyorduk. Kitlelerin talepleri ve bu arada da kültürel talepleri bizim mücadelemizin temeli olmalıydı. Sıkıyönetimin ilanı ve gecelerin maddi şartlarının ortadan kalkmasıyla birlikte 'Gece Komisyonu' olarak işleyişimiz sona erdi.

DOĞRU ANLAYIŞ NEDİR?

Bu döneme kadarki mücadelemizin deney ve dersleri temelinde doğru anlayışımız da ortaya çıktı. YDGD'nin kültür alanındaki görevi, gençlik üzerindeki emperyalist, faşist ve feodal kültürün pençesini kırmak, saldırıyı püskürtmek ve halk gençliğini bağımsızlık demokrasi ruhuyla, devrimci değerlerle donatmak; halkımızın kültürüne, ilerici, devrimci dünya ve ulusal kültür ve sanatına sahip çıkmak, bunu geniş yığınlara ulaştırmak, gençliğin amatör, yığınsal kültür ve sanatına sahip çıkmaktır. Bu, en geniş yığınları kapsayan amatör ve Ulusal Demokratik Halkçı Kültürü içeren faaliyetler ve örgütlenmeler yaratmak ve geliştirmek, kültür ve sanat faaliyetlerini halk gençliğinin demokrasi mücadelesiyle birleştirmek demektir. Propaganda ve ajitasyon faaliyetimizi güçlendirmek, sanatın özel bir işlevidir. Ancak bunu bütün olarak halk gençliğinin kültür ve sanat faaliyetleri içinde kavramalı ve çalışma izleyicisi, oyuncusu ile yığınsal bir nitelik taşımalıdır. Emekçi gençlik gecesinde çoğunluğu emekçi arkadaşlardan oluşan tiyatromuz yalnızca propaganda ve ajitasyonu güçlendirmiyor, aynı zamanda faaliyete katılan arkadaşlarımızı da eğitiyordu. Anadolu Lisesi'ndeki tiyatro kolu çalışmaları, bir yandan okuldaki demokrasi mücadelesini izinsiz gösterileriyle somut olarak güçlendiriyor, aynı zamanda, tiyatro kolu çalışanlarını olduğu gibi okul öğrencilerine faşist-feodal kültürün dışında bir alternatif yaratıyordu. Daha birçok lisede çeşitli kollar, doğru demokrasi anlayışımız ve önderliğimiz altında yığınları kapsayan birer demokratik mevzi haline geldiler. Bizim denetimimizdeki kollarda öğrenciler faşist-feodal eğitime karşı, halkına ve yurduna bağlı, dürüst ve demokrasi savunucusu insanlar olarak yetişiyor, kendi talepleri etrafında mücadeleyi yükseltmenin gerekliliğini kavrıyor ve bu mücadelede İLB'nin ve YDGD'nin önderliğini benimsiyorlardı. Doğal ki, komisyonun gerek merkezi, gerekse birim çalışmaları hâlâ YDGD'lilerin bir faaliyeti olarak görülmediğinden, bunun için yaygın bir eğitim götürülmediğinden sınırlı bir çalışma olarak sürüyordu. YDGD üyeleri kültür ve sanat faaliyetlerini dışarıdan destekliyor, ancak buna herşeyi ile sahip çıkmıyordu. Örneğin 1 Mayıs izinsiz sokak gösterileri için hazırlıklara başladığımızda geniş bir çağrı yaptığımız halde sınırlı sayıda arkadaş faaliyetlere katıldı. Bu açıdan değerlendirdiğimizde en acil görevimizin de üyelerimizi bu konuda eğitmek ve bunu bütün YDGD'lilerin faaliyeti yapmak görevi olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu görevi başarmamız kültür sanat çalışmalarının YDGD'nin kollektif örgütlülüğü içinde ele alınması ve çözülmesine bağlıdır. YDGD yönetimlerinin denetimi, önderliği altında ve oradan başlayarak, en geniş YDGD taraftarları olarak bu alanı karşı-devrime bırakmamalı, kitleler içindeki çalışmamızın demokrasi mücadelesinin önemli bir unsuru haline getirmeliyiz. Liselerde, üniversitelerde, kültür sanat kollarını tüm öğrencileri kapsayan ve okuldaki demokrasi mücadelesini güçlendiren mevziler haline getirmeliyiz. İnsanların en kolay eğitildikleri bir çağda. onların devrimci değerlerle, yurtsever enternasyonalist bilinçle donatılması, halkımıza bağlılıkla beslenmesi için ekmek ve hava kadar ihtiyaç duydukları ulusal demokratik halkçı bir nitelikte bir kültür faaliyeti ve ürünleri bugün YDGD'lerin önünde can alıcı bir görev olarak durmaktadır.

İst. YDGD Kültür ve
Sanat Komisyonu

ÇEMBERLİTAŞ

Baş. Ta: 2'de

renciler, diğer yurtlarla da dayanışma içinde atılan arkadaşlarını geri aldırmak ve sorunlarının çözümlenmesini sağlamak için mücadeleyi sürdürüyorlar.

DİRENİŞİN
ÖĞRETTİKLERİ

Bu direniş birçok gerçeği, bir kez daha kanıtlamıştır.

Bu direniş her türden reformist ve revizyonistin gençliğin pasifleştiği, mücadeleden uzaklaştığı şeklinde ileri sürdükleri " teorileri" bir kez daha iflas ettirmiştir. Gençlik kitlelerinin her türlü saldırı ve tehtide rağmen somut talepleri etrafında nasıl birleştiklerini ve militanca mücadele ettiklerini göstermiştir. Bunda somut taleplerin tespit edilmesinin, buna uygun somut bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütülmesinin ve şartlara uyan doğru devrimci bir eylem çizgisinin izlenmesinin önemini ortaya koymuştur. Bu direniş ayrıca devrimci gençlik güçleri arasındaki birliğin önemini, bunun geniş öğrenci kitlesinin birleşmesi ve karşı devrimcilerin tecrit olmasındaki etkisini bir kere daha vurgulamıştır. Yaşanan olaylar aynı zamanda tüm karşı devrimcilerin gençliğin devrimci mücadelesinden nasıl da korktuklarını, gençliği mücadeleden alıkoymak, siyaset dışında tutmak, sorunlarından uzaklaştırmak, sahte hedefler peşinde koşturmak ve yozlaştırmak için ne büyük çabalar içinde olduklarını da sergilemiştir. Onlar bu yöntemlerle gençliği mücadeleden döndüremedikleri zaman en azgın terör yöntemlerine başvurmaktadırlar. Bu direniş İGD'li ve TİKP'li sosyal-faşistlerin gençliğin devrimci mücadelesi karşısında kol kola girdiklerini, aynı safta yer aldıklarını da bir kez daha göstermiştir.

ENTERNASYONALİZM

Baş. Ta: 16'da

içinde, gerekse diğer alanlarda modern revizyonistlerin maskesini indirerek enternasyonalizme sımsıkı sarıldılar. Dünya gençliği modern revizyonistlerin şoven, emperyalist yolunu reddederek gerçek enternasyonalizmin parlak yolunu tuttu.

İşte bugün dünya gençliğinini gelişen enternasyonal dayanışması bu mücadeleden doğdu. Bugün dünyanın her yerinde yüksettiği enternasyonal dayanışma, gençliğin şanlı enternasyonalizm geleneğinin temsilcisi ve mirascısıdır.

Bugün dünya gençliğinin gelişen enternasyonal dayanışmasının teminatı, bu enternasyonalist tarihte yatmaktadır. Yıllardır yükseklerde tutulan enternasyonalizmin yüce bayraklarını , bugün dünya gençliği çok daha sımsıkı elinde tutmaktadır, tutacaktır...

AÇLIĞI

Bas.Ta: 4'de

durumda emekçi halkın alım gücü daha da düşecek, piyasadaki mal darlığı artacaktır'' Yaklaşık 5 aylık bir zaman bütün bunları doğruladı. Yanlız proleter devrimci hareket durumu tespit etmekle yetinmedi, o, buhranın yükünü egemen sınıfların ve emperyalistlerin sırtına yıkmak için, kitlelerin taleplerini formüle ederek, bugünkü mücadeleyi bir üst boyuta ulaştıracak olan Mücadele Platformu'nu ortaya koydu. Bu platformu hayata geçirmek için azimle çalıştı ve çalışmaktadır. Özellikle 1 Mayıs'ta kitle mücadelesini yükseltti. Yine proleter devrimci hareket, gençliğimizin mücadelesini daha üst boyutlara ulaştıracak, birliğini sağlayacak olan Mücadele Platformunu da ortaya koydu. Gençliğin ve emekçi halkın dostu ve düşmanı bir kez daha belli olmuştur. Ve yine diyoruz ki, bize yaşamı "ateşten gömlek" haline getiren bu düzene karşı tek yol, birleşip mücadele etmektir. Bize açlığı, sefaleti, işsizliği ve ölümü reva görenlere karşı tek yol birleşip mücadeleyi yükseltmektir.

ÜLKEMİZ

Baş. Ta: 5'de

Ulkemizin daha çok emperyalizme bağlanmasını bütün revizyonist ve reformistler candan alkışlamaktadır. CHP hükümeti bugüne kadar izlediği ihanet politikasını "onurlu dış politika" olarak reklam etti. Şimdi ise U-2 denen Casus uçaklarının topraklarımız üzerinde serbestçe faaliyette bulunmasıne kılıf bulmaya çalışmaktadır. Diğer yanda TİP, TSİP, T"K"P ve TİKP gibi sosyal-faşist akımlar ülkemizin daha çok emperyalizme bağlanmasını isterken, halkımızın ve gençliğinin anti-emperyalist duygularını istismar etmek için sehtekarca demagoji yapmaktadırlar. Ama hiçbir demagoji onların emperyalist uşağı yüzünü gizleyemez.

GENÇLİĞİMİZ ANTİ-EMPERYALIST
MÜCADELE GELENEĞİNİ SÜRDÜRECEKTİR.

Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin uşaklarının tüm karşı-devrimci çabalarına rağmen, gençliğimiz emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı yiğit mücadele geleneğini sürdürecektir. Gençliğimiz bugüne kadar emperyalizme karşı kararlı bir mücadele yürüttü ve bu mücadelede nice şehitler verdi.

Gençliğimizin emperyalizme karşı mücadelesinin köklü bir geçmişi vardır. Emperyalist işgallere karşı mücadelenin daima ön saflarında yer aldı. Özellikle 1960'lardan sonra gelişen mücadelesi birçok eylemde somutlaştı. Gençliğimiz "barış gönüllüleri" adı altında ülkemize doldurulan emperyalist askerleri protesto etti. Emperyalistlerle yapılan antlaşmaları ve üsleri protesto etti. 1968'de gençliğimiz tüm barikatlara rağmen 6.Filo'yu defetmek için yürüdü ve emperyalist askerleri denize döktü. 1969'da CIA ajanı Commer'i protesto ederek. arabasını yaktı. Bu mücadele geleneği daha sonraki yıllarda da sürdü. Gençliğimiz bu onurlu mirası sürdürmeye kararlıdır. Halkımızın ve onun gençliğinin yükselen mücadelesi emperyalestleri, sosyal-emperyalistleri, geldikleri gibi defedecektir.

Emperyalistlerle imzalanan bütün kölelik antlaşmaları iptal edilmedidir.

Üsler kaldırılmalıdır.

GEÇEN

Baş. Ta: 16'da

di. Daha sonra ise Arnavut, İspanyol ve Alman yoldaşların birlikte hazırlandıkları Arnavutça devrimci marşların okunması ve "Üç Dünya Teorisi" ile ilgili bir pandomimin oynanmasıyla bu toplantı sona erdi.

Toplantının bundan sonraki gecelerinde ise çeşitli kültürel programlar yer aldı. Festivalin son günü Ferrel köyü yakınında Alman Siemens ve AEG tekellerinin açmak istedikleri Atom Reaktörüne karşı bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş festivale katılan gençlerin, Ferrel köylülerinin ve çevre halkının katılımıyla güçlü bir gösteri oldu. Bu gösteri sonunda ise engebeli bir arazide yapılan ve 5 saat süren bir yürüyüşle geri dönüldü.

Festival son gece yapılan çeşitli kültürel gösteriler ve büyük bir toplantıyla sona erdi.

Geçen seneki festival başından sona kadar enternasyonal dayanışmanın, tam bir ifadesi oldu. İdeolojik-siyasi tartışmaları, kültürel gösterileriyle dünya gençliğinin gerçek temsilcisi ve onun enternasyonal ruhunun bir ifadesi oldu.

GEÇEN SENEKİ FESTİVALİN
GÖSTERDİKLERİ

Geçen seneki festival gençliğin siyasi, kültürel bir forumu olarak, dünya gençliğinin sorunlarının dile getirildiği ve yolunun aydınlatıldığı gerçek bir enternasyonalist toplantı oldu.

Bu festivalde, dünya kapitalist-revizyonist sisteminin gençliğe verdiği açlık, sefalet, yoksulluk ve gericiliğin karanlığına karşı; burjuvazinin gençliği yozlaştırma, onu kendi emperyalist yoz kültürüyle çöküntüye uğratma çabalarına karşı gençliğin temel ve hayati sorunları dile getirilerek onun en doğal insani ve demokratik hakları savunuldu. Bu toplantıyla gericiliğin yoz kültürüne karşı, halkların devrimci kültürü yükseltildi.

Öte yandan, bu festivalle kapitalist-revizyonist sistemin demagoji ve yalanlarına karşı; onun faşist, sosyal-demokrat, modern revizyonist vb. uşaklarının sahte vaadlerine karşı dünya gençliğine gerçek kurtuluşun, devrim ve sosyalizmin ışıklı yolu gösterildi. Bu toplantıyla Kruşçevci, "Üç Dünyacı", Avrupa Komünizmi, Titocu vb. modern revizyonistlerin, sosyal-demokrat ajanların tüm karartma çabalarına rağmen bugün tüm parlaklık ve canlılığıyla yaşayan Marksizm-Leninizmin yüce öğretileri savunuldu.

Aynı zamanda bu festival tüm bunların sonucu olarak buraya katılan komünist ve devrimci gençlerin ideolojik-siyasi olarak gelişmesinin bir aracı oldu. Bu festival ve onun temsil ettiği enternasyonal dayanışma tüm ülkelerde devrimci mücadeleye güç kattı, onu güçlendirdi ve enternasyonal desteğin bir ülkedeki devrimin dolaysız bir yedeği olduğunu bir kez daha gösterdi.

Tüm bu nitelikleriyle geçen sene Portekiz'in Ferrel köyünde yapılan II. Dünya Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Toplantısı, dünya gençliğinin enternasyonal dayanışmasının güzel bir örneği oldu.

GEÇEN SENEKİ FESTİVAL, BU
SENEYE IŞIK TUTUYOR

Geçen seneki festival, militan ve coşkulu ruhu, tartışmaları, kültürel gösterileri ve öğrettikleriyle bu sene İspanya'da yapılacak olan III.Festivale ışık tutuyor. Bu seneki festival, geçen seneki festival sonunda "Bu festivalleri sürekli hale getirelim" diye haykıran gençlerin dileklerini hayata geçiriyor.

Geçen seneki festival bu sene yapılacak olan III. Festivalin bir teminatıdır. Bu seneki İspanya Festivali de, geçen seneden aldığı güçle, daha güçlü, militan ve coşkulu olacaktır. Bu seneki festivalde enternasyonal dayanışmanın en güzel bir örneği, bu dayanışmayı daha üst düzeylere çıkarmanın bir teminatı olacaktır. Bu dünya gençliğinin umutları ve özlemlerinin bir ifadesidir...

Bu, ülkemiz gençliğinin de özlemlerinin, umutlarının bir ifadesidir...

O zaman, III. Gençlik Festivali için ileri!...

DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK. 15 günlük siyasi gazete. Sahibi: Ahmet Sami Belek. Sorumlu müdürü: İbrahim Sarıoğuz. Yönetim yeri: Hürriyet Cad. No: 107 Gültepe / İzmir. Yazışma Adresi: PK.8 İkiçeşmelik / İzmir. Genel Dağıtım: Yurt-Da. Baskı: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 İzmir.

Düzeltme

1. Sayımızın 3. sayfasında yer alan "Birleşelim, Mücadele Bayrağını Yükseltelim" başlıklı yazıda Asker Gençliğe ait:

* Beslenme, barınma ve sağlık koşulları düzeltilmelidir.

Talebi eksik çıkmıştır.

Düzeltiriz.

III.
DÜNYA GENÇLİK FESTİVALİNE
DOĞRU...

Geçen seneki festival, bu seneki festivale ışık tutuyor

Geçen sayımızda belirttiğimiz gibi, bu sene 1 Ağustos'ta İspanya'da yapılacak olan III. Gençlik Festivali, daha önce Fransa'nın Larczack kentinde ve Portekiz'in Ferrel köyünde yapılan I. ve II. Festivallerin bir devamıdır. Bu festivaller dünya gençliğinin enternasyonalist dayanışmasının parlak örnekleriydiler. Bu festivallere daha yakından bakıldığında, bu ve bu sene yapılacak olan festivalin niteliği daha iyi görülebilir. İşte bu nedenle, bu sayımızda geçen sene Portekiz'in Ferrel köyünde yapılan II.Dünya Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Toplantısını anlatacak, bu festivalleri daha yakından tanıtmaya devam edeceğiz.

GEÇEN FESTİVAL: DÜNYA GENÇLİĞİNİN SİYASİ-KÜLTÜREL BİR FORUMU

Geçen seneki II.Dünya Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Toplantısı 5-15 Ağustos tarihleri arasında Portekiz'in Ferrel köyünde yapılmıştı. Festivale. çeşitli ülkelerin M-L partilerinin komünist gençlik örgütlerinin ve çeşitli anti-faşist, anti-emperyalist gençlik örgütlerini temsilen 2000 genç katıldı. Festivalde, aralarında İspanya, Almanya, Portekiz, Şili, Brezilya, İtalya, İran, Kanada, Türkiye, Yunanistan, Afganistan, Tunus, Angola, Timor'un bulunduğu çeşitli ülkelerden komünist ve anti-faşist gençlik örgütleri temsil edildi. Bazı ülkelerden M-L partilerin temsilcilerinin de bulunduğu festivalde ayrıca Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği de davetli olarak katıldı.

Bu festivalde ülkemiz gençliğini ise Türkiye Genç Komünistler Birliği (TGKB) temsil etmişti.Ayrıca festivale Türkiye gençliğinin merkezi kitle örgütü YDGF de bir başarı mesajı gönderdi.

Festival tam bir enternasyonal dayanışma ve toplantı oldu. Festivalde dünyanın değişik yerlerinden biraraya gelmiş 2000 genç enternasyonal dayanışma ve dostluğun en güzel örneklerini verdiler. Festival, mücadele barikatlarından gelen komünist ve devrimci gençlerin, militan ve coşkulu niteliklerinin parlak bir gösterisi oldu. Geçen seneki Festival coşkulu ve militan bir toplantıydı.

Geçen seneki festival açılışından sonuna dek dünya gençliğinin siyasi kültürel bir forumu oldu. Festivalde komünist ve devrimci gençler; ideolojik-siyasi meseleleri, dünya gençliğinin ve mücadelesinin sorunlarını tartışıp, her ülkeden gençler kendi ülke halkının devrimci kültürlerini sergilediler. Festival boyunca dünya gençliğinin temsilcisi komünist ve devrimci gençler, dünya gençliğinin sorunlarını, dünya gericiliğinin gençliğe karşı saldırı ve taktiklerini tartıştılar. Kendi ülkelerindeki mücadeleleri anlatarak deneylerini aktardılar. Festival boyunca yapılan kültürel gösterilerde dünya halklarının ilerici devrimci kültürleri sergilendi.

İkinci Festival 7 Ağustos 1978 tarihinde yapılan bir açık hava toplantısıyla başladı. Toplantıya katılan örgütlerin oluşturduğu Yürütme Komitesi adına Portekiz Komünist Gençlik Birliği'nden bir yoldaşın açış konuşmasıyla festival başladı. Portekizli yoldaş açılış konuşmasında festivalin niteliğini anlatarak, festivalin açılışını ilan etti.

Daha sonra, Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği bir konuşma yaparak dünya gençliğinin sorunlarını, gericiliğin saldırılarını, modern revizyonizmin Kruşçevci, "Üç Dünyacı", "Euro-Komünist", Titocu vb. çeşitli kılıklara bürünmüş çeşitlerini, sosyal-demokrasiyi teşhir ederek Marksizm-Leninizmin parlak yoluna işaret etti. Açış toplantısı Brezilya Komünist Partisi'nden bir yoldaşın konuşmasını takiben İranlı yoldaşların folklor gösterileriyle sona erdi. Festivalin ikinci günü davetli örgüt ve partilerin temsilcilerinin oluşturduğu Yürütme Komitesinin toplantısı yapılarak festivalin programı hazırlandı. Bu toplantıya Türkiye Genç Komünistler Birliği'nin temsilcisi de katıldı.

İkinci günün gecesi bir tartışma toplantısına ayrıldı. Bu toplantının konusu, Gençliğin Kapitalizme Karşı Mücadelesi idi. Bu toplantı daha sonra İranlı yoldaşların bir tiyatrosu ve çeşitli ülkelerin halk kültüründen örnekler verilmesiyle sona erdi.

Festivalin diğer günlerinde ise tartışma toplantıları sürdü. Birçok kere de Arnavutluk heyetinden yoldaşlarla konuşmalar yapıldı.

Geçen seneki festivalin dördüncü günü "Arnavutluk ile Dayanışma Günü" olarak ilan edildi. Toplantı Yürütme Komitesi adına bir yoldaşın günün anlamı ve önemini içeren konuşmasıyla açıldı. İkinci konuşmayı ise Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği adına bir yoldaş yaptı. Bu konuşmada Arnavutlukla yapılan dayanışmaya teşekkür edilerek, Arnavutluk gençliğine devrimci selamları iletildi. Daha sonra Türkiye Genç Komünistler Birliği'nin mesajı da dahil olmak üzere toplantıya katılan tüm örgüt ve partilerin mesajları Arnavutluk heyetine iletil-

Devamı 15. sayfada

Enternasyonalizm ve Gençlik (2)

Daha önce de belirttiğimiz gibi enternasyonal dayanışma ve enternasyonalizm gençliğin çıkarlarını ifade etmekte ve onun mücadelesinden doğmaktadır. Enternasyonal dayanışma ve destek; bir ülkede mücadele eden gençliğin, diğer ülkelerde aynı düşmalara karşı mücadele eden dünya gençliğinden aldığı, dolaysız yardımcısı, kendi ülkesindeki devrim mücadelesinin dolaysız müttefikidir. Enternasyonalizm; aynı düşmanlara karşı, ortak amaçlar için mücadele eden dünya gençliğinin birlik, dayanışma ve ortak mücadelesidir.

Bu gerçek dünya gençliği tarafından her zaman açıkça görülmüştür, görülmektedir. Tam da bu nedenle, dünya gençliği enternasyonalizmden hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Enternasyonalizm dünya gençliği içinde kök salmıştır. Enternasyonalizm geleneği dünya gençliği arasında çok eskidir. Gençlik içinde enternasyonalizmin derin ve tarihi kökleri vardır. Gençlik en zor şartlar altında bile enternasyonalizme sarılmıştır. Gençlik için de enternasyonalizmin tarihi, gençliğin ona daha sıkı sarılmasının, onu savunma ve hayata geçirmesinin tarihidir. Fakat, bu meselenin bir yanıdır...

Diğer taraftan gençlik, enternasyonalizmi yok etmeye çalışan ve gençliği şovenist dar ulusal bakış açısıyla eğitmeye çalışan burjuvazi ve enternasyonalizmi boğmaya, karartmaya çalışan her çeşit revizyonist, oportünist, sosyal-şoven görüşlere karşı, enternasyonalizmi kararlılıkla savunmuştur. Dünya gençliği enternasyonalizmi, özellikle yüzüne "sosyalist" maskesi takmış her cinsten revizyonist ve oportüniste karşı,sosyal-şovenizme karşı sürekli savunmuş, yükseltmiştir. Dünya gençliği Kautsky'den Tito'ya, Kruşçev'den Çinli revizyonistlere kadar tüm revizyonist ve oportünistleri mahkum ederek enternasyonalizme sarılmıştır. Gençlik bunu, kendisine yol gösteren gerçek komünist partilerin yardımıyla ve içinde kökleşmiş enternasyonalist ruhuyla başarmıştır. Gençlik içinde enternasyonalizmin tarihi, aynı zamanda, her türlü burjuva ideolojisine karşı mücadelenin tarihidir.

Gençliğin enternasyonalizm tarihi bunların bir kanıtıdır.

DÜNYA GENÇLİĞİ ENTERNASYONALİZME HER ZAMAN SARILDI

Dünya gençliğinin enternasyonalist geleneği ve onu her türlü burjuva ideolojiye karşı savunması çok eskilere dayanmaktadır.

Daha I.Dünya Savaşı öncesi ve sırasında bu açıkça görülmüştür. O dönemde dünyayı yeniden paylaşmak için birbirleriyle dalaşan emperyalistler hızla bir dünya savaşına hazırlanıyorlardı. Onlar bir yandan savaşa hazırlanırken, öte yandan savaşı haklı göstermek, bu haksız savaşın halklara vereceklerini gizlemek için yoğun bir demagoji yürütüyorlardı. Her yerde emperyalistler ve uşakları şovenizmi körükleyerek, halkları birbirinin karşısına getirmeye çalışıyorlardı.

Bu konuda onlara hemen yardıma koşan II.Enternasyonal oportünistleri oldu. II.Enternasyonal'in şefleri ve Kautsky ile şürekası yüzlerinde "sosyalist" maskesiyle, emperyalist soygun savaşını haklı çıkarmak için, kendi ülkelerinin tekelci burjuvazilerinin yanında yer alarak şovenist görüşlerini kustular. Bu sosyal-şövenler, emperyalist savaşları haklı çıkarmanın teorisini yaparak, ülkelerinde burjuva hükümetlere bakan olarak, proletarya ve halkların bu emperyalist savaşı, devrimci iç savaşa dönüştürme mücadelelerini boğmaya çalışarak; devrim ve sosyalizm mücadelesinin önüne geçmeye çabaladılar.

Fakat onların yüzleri açığa çıkmada gecikmedi. Yüce Lenin'in önderliğinde gerçek Marksistler onların sosyal-şoven görüşlerini mahkum ettiler. Uzun süren mücadele sonucu onların maskeleri yırtıldı.

Bu dönemde dünya gençliği bu zor şartlara rağmen enternasyonalizmden vazgeçmedi. Lenin'in desteği ve Karl Liebknecht, Inessa Armand, Yegorov gibi komünist önderlerin yardımıyla enternasyonalizmin yolunu tuttular. II.Enternasyonal şeflerinin etkinliğinin alabildiğine büyük olduğu o dönemde, dünya gençliğinin çeşitli ülkelerden temsilcileri 4-6 Nisan 1915'te Bern'de biraraya gelerek bir konferans topladılar. Bu konferansta "silahsızlanma" konusunda yanlış kararlarına rağmen, gençler II.Enternasyonalin sosyal-şoven yolunu mahkum ederek, Lenin'in önerdiği enternasyonalist yolu seçtiler. Lenin bu konferansla bizzat yakından ilgilendi. Onlara destek oldu. Yanlışları konusunda uyardı. Böylece gençlik içinde enternasyonalizmin köklü temelleri bu zor şartlar altında atılmış oldu.

Bu enternasyonal tavır, bütün bir savaş boyunca sürdü. Gençlik savaş sırasında enternasyonalizmin en güzel örneklerini verdi.

Savaş sonunda, savaşın halklara getirdiği açlık, sefalet ve acılardan kurtuluşunun yolu Rusya'da yapılan şanlı 1917 Ekim Devrimi ile aydınlatıldı. Dünyanın ilk sosyalist devrimi yapıldı ve ilk sosyalist devleti kuruldu. Enternasyonalist devrimci hareketin hedefi olan Ekim Devrimi , gençliğin enternasyonalist dayanışmasını daha da güçlendirdi. Sosyalist Sovyetler Birliği dünya gençliğinin önünde uzanan enternasyonalist yolun bir sonucu olarak gençliğin yolunu aydınlattı. Gençlik içinde enternasyonalizm daha da gelişti.

Bu sırada gelişen bu enternasyonalist ruhun sonucunda, III. Enternasyonal'in kurulmasından kısa bir süre sonra, 20-26 Kasım 1919'da Komünist Gençlik Enternasyonali (KGE) kuruldu. KGE'nin kurulmasıyla enternasyonal dayanışma en üst düzeye çıktı ve KGE'nin sürdürdüğü enternasyonalist faaliyet kısa zamanda güçlendi. KGE, dünya gençliğinin aynı olan çıkarlarının ve amaçlarının tek savunucusu oldu. KGE özellikle, dünya gençliğinin enternasyonalist dayanışmasını boğmak isteyen sarı Sosyalist Gençlik Enternasyonali (SGE)'ye karşı yürüttüğü kararlı mücadeleyle onun yüzünü açığa çıkardı ve enternasyonalist yolu aydınlattı. Fakat belli bir süre sonra KGE, Komintern'in çalışmalarını durdurmasıyla, faaliyetlerini durdurdu.

Gençliğin enternasyonal dayanışması bundan sonra durmadı, özellikle II.Dünya Savaşı sırasında gençlik enternasyonalizmin en güzel örneklerini verdi. İspanya İç Savaşı sırasında, İspanyol halkı ve gençliğine yapılan destek, cephede Bulgaristan'ın, Rusya'nın gençliğinin komünist gençlerin önderliğinde enternasyonalist tavırları bunun en canlı örnekleridir.

Başında Stalin'in bulunduğu komünist hareket, gençliğe enternasyonalizmin yolunu gösterdi. O dönemde ortaya çıkan Troçkizme ve Titocu modern revizyonizme karşı enternasyonalizmin yolunu gösteren Stalin ve Komünist Hareket gençliğin enternasyonalist dayanışmasına özel bir önem verdiler.

Tüm bunlar dünya gençliği arasında enternasyonalizmi geliştirdi, güçlendirdi. Enternasyonalizm gençlik arasında bir daha sökülmeyecek şekilde kökleşti.

MODERN REVİZYONİST İHANETTE, GENÇLİĞİN ENTERNASYONAL RUHUNU YOK EDEMEDİ

Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde iktidarı gasbeden Kruşçevci modern revizyonistler, tüm çabalarına rağmen gençliğin enternasyonalizm ruhunu yok edemediler. Onlar "barış içinde birarada yaşama" , "savaşsız silahsız ordusuz bir dünya", "sosyalist entegrasyon" vb. tüm modern revizyonist görüşlerini yüzlerinde sosyalist maskesiyle piyasaya sürdüler. Dünya gençliğinin enternasyonalist örgütlenmelerinin yönetimlerini gasbedip yozlaştırdılar. Kendi hegemonyacı ve sosyal-emperyalist amaçlarını enternasyonalizm gibi göstererek gençliğe azgınca saldırdılar. Fakat, bunu en sinsi ve adi demagoji yöntemleriyle de yapmalarına rağmen, gençliğin enternasyonalist ruhunu yok edemediler.

Çünkü onlara karşı gerçek komünist ve devrimciler enternasyonalizmi kararlılıkla savundular. Her alanda olduğu gibi, başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu AEP önderliğinde gerçek komünistler, onların modern revizyonist görüşlerini mahkum ederek enternasyonalizme leke düşürmemişlerdir. Enver Hoca yoldaş önderliğinde gerçek komünistler modern revizyonizme ve ona karşı yalpalayan Çinli vb. revizyonistlere karşı yükselttikleri kararlı ve ilkeli mücadeleyle enternasyonalizmin bayraklarını daha da yükseltmişlerdir.

Dünya gençliği gerçek komünist ve devrimci partilerin yol göstericiliği altında modern revizyonist ihanete karşı kararlılıkla mücadele etti. Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği (AEGB) ve gerçek komünist ve devrimci gençlik örgütleri, gerek DDGF ve UÖB

Devamı 15. sayfada